

## ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 ซามูเอล

หนังสือเล่มนี้ ต่อจากหนังสือ 1 ซามูเอล ทั้งสองเล่มนี้ สามารถร่วมเป็นเล่มเดียวกันได้ และได้รับชื่อจากศาสดาพยากรณ์ซามูเอล หนังสือ 1 ซามูเอล 25:1 ได้บันทึกความตายของซามูเอล เพราะฉะนั้นเราคาดว่าซามูเอลไม่ได้เป็นคนเดียวที่เขียนทั้งสองเล่มนี้ หนังสือ 1 พงศาวดาร 29:29 สอนว่าศาสดาพยากรณ์กาดและนารันได้เขียนประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ดาวิด ซึ่งสองเล่มนั้นดูเหมือนว่าได้รับการดลใจจากพระเจ้า ดังนั้นเราเชื่อว่ากาดกับนารันได้เขียนต่อจากซามูเอลจนเรื่องนี้สำเร็จ หนังสือ 1 ซามูเอล 22:5 ได้กล่าวถึงกาด ซึ่งเป็นผู้ทำนายหรือศาสดาพยากรณ์ และกล่าวถึงเขาอีกครั้งหนึ่งในบทสุดท้ายของหนังสือ 2 ซามูเอล และหนังสือ 2 ซามูเอลได้พูดถึงนารันหลายครั้ง

เล่มนี้อาจจะมีชื่ออีกว่า □หนังสือของกษัตริย์ดาวิด□ เพราะมีส่วนมากได้กล่าวถึงการครอบครอง ความบาป และการลงโทษของดาวิด แต่สำคัญที่สุดคือว่า เล่มนี้เป็นพระวจนะของพระเจ้า ทุกๆคำได้บันทึกไว้ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจผู้เขียน (2 ปต 1:21)

เล่มนี้กล่าวถึงการตั้งอาณาจักรของกษัตริย์ดาวิด ครั้งแรกที่เมืองเฮโบรนเพื่อปกครองเหนือยูดาห์ และครั้งที่สองที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อปกครองเหนืออิสราเอลทั้งหมด ในเล่มนี้เราเห็นความเข้มแข็งและความอ่อนกำลังฝ่ายจิตวิญญาณของดาวิด และเราได้พบพระสัญญาของพระเจ้าต่อดาวิดว่า พระเยซูคริสต์จะตั้งอาณาจักรตลอดไปเป็นนิตย์บนบัล

ลัทธิของดาวิด เล่มนี้กล่าวถึงสมัยปกครองของดาวิดเกือบทั้งหมด

### ดาวิดประหารชีวิตคนที่ฆ่าซาอูล

1 อยู่มาหลังจากที่ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เมื่อดาวิดกลับจากการฆ่าฟันคนอามาเลข ดาวิดพักอยู่ที่ศิกลาก ได้สองวัน 2 พอถึงวันที่สาม ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมาจากค่ายของซาอูล สวมเสื้อผ้าขาดและมีพงคลีดินอยู่บนศีรษะ เมื่อเขามาถึงดาวิด ก็ซบหน้าลงถึงดินกระทำความเคารพ 3 ดาวิดถามเขาว่า □เจ้ามาจากไหน□ เขาตอบท่านว่า □ข้าพเจ้ารอดมาจากค่ายอิสราเอล□ 4 ดาวิดถามเขาว่า □ขอบอกฉันหน่อยว่าเหตุการณ์เป็นไปอย่างไรบ้าง□ และเขาตอบว่า □ประชาชนหนีจากการรบไปแล้ว มีคนล้มและถึงความตายมากมาย ซาอูลและโยนาธานราชโอรสก็สิ้นพระชนม์ด้วย□ 5 ดาวิดจึงถามชายหนุ่มที่บอกนั้นว่า □เจ้าทราบได้อย่างไรว่า ซาอูลและโยนาธานราชโอรสของท่านสิ้นพระชนม์□ 6 ชายหนุ่มผู้ที่บอกท่านนั้นจึงตอบว่า □บังเอิญข้าพเจ้ามาที่ภูเขากิลโบอา ดูเถิด ซาอูลทรงยืนพิงหอกของพระองค์อยู่ และดูเถิด รถมรบและทหารม้าก็ใกล้พระองค์เข้ามา 7 เมื่อพระองค์ทรงเหลียวมาแลเห็นข้าพเจ้า พระองค์ตรัสเรียกข้าพเจ้า และข้าพเจ้าทูลตอบว่า □ข้าพระองค์อยู่ที่นี้พะยะค่ะ□ 8 พระองค์ตรัสถามข้าพเจ้าว่า □เจ้าคือใคร□ ข้าพเจ้าทูลตอบพระองค์ว่า □ข้าพระองค์เป็นคนอามาเลข□ 9 พระองค์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า □จงมายืนข้างเราและฆ่าเราเสีย เราทนทุกข์ทรมานมากเพราะชีวิตของเรายังอยู่□ 10 ข้าพเจ้าจึงเข้าไปยืนข้างพระองค์และประหารพระองค์เสีย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่า เมื่อพระองค์ทรงล้มแล้วก็จะไม่ดำรงพระชนม์ได้อีก และข้าพเจ้าก็ถอดมงกุฎซึ่งอยู่บนพระเศียร และกำไลซึ่งอยู่ที่พระกร และ

ข้าพเจ้าก็นำมาที่นี่เพื่อมอบแด่เจ้านายของข้าพเจ้า□ 11 แล้วดาวิดนึกเสื่อของท่าน และทุกคนที่อยู่กับท่านก็กระทำเช่นเดียวกัน 12 และเขาทั้งหลายไว้ทุกข์และร้องไห้และอดอาหารอยู่จนเวลาเย็น ให้ซาอูล และโยนาธานราชโอรส และประชาชนของพระเยโฮวาห์ และวงศ์วานอิสราเอล เพราะเขาทั้งหลายต้องล้มตายด้วยดาบ 13 และดาวิดถามคนหนุ่มที่บอกท่านว่า □เจ้ามาจากไหน□ เขาตอบว่า □ข้าพเจ้าเป็นบุตรของคนต่างด้าว ผู้เป็นคนอามาเลข□ 14 ดาวิดถามเขาว่า □ทำไมเจ้ามิได้เกรงกลัวในการที่ยืนมือออกทำลายผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้□ 15 แล้วดาวิดก็เรียกคนหนึ่ง ในหมู่ชายหนุ่มเข้ามาบอกว่า □ไปซิ ฆ่าเขาเสีย□ และเขาก็ฆ่าชายคนนั้นตาย 16 ดาวิดกล่าวแก่ชายนั้นว่า □ให้โลหิตของเจ้าตกบนศีรษะของเจ้าเอง เพราะปากของเจ้าเป็นพยานปรักปรำตัวเจ้าเองว่า □ข้าพเจ้าได้ฆ่าผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้□ □

### ดาวิดไว้ทุกข์เพื่อซาอูลและโยนาธาน

17 ดาวิดก็คร่ำครวญคร่ำตามคำคร่ำครวญต่อไปนี้ เพื่อซาอูล และโยนาธานราชโอรส 18 (และท่านกล่าวว่า ควรจะสอนคนยูดาห์ให้รู้จักใช้คันธนู ดุเดือด คำคร่ำครวญนั้นบันทึกไว้ในหนังสือยาซาร์□ ว่า 19 □ศักดิ์ศรีของอิสราเอลถูกประหารเสียแล้วบนที่สูงของท่าน วีรบุรุษก็ล้มตายเสียแล้วหนอ 20 อย่างบอกเรื่องนี้ในเมืองก็ท อย่าประกาศเรื่องนี้ในถนนเมืองเอชเคโลน เกรงว่าบุตรสาวคนฟีลิสเตียจะรำเรึง เกรงว่าบุตรสาวของผู้ที่มีได้เข้าสู่หนัดจะลึงโลด 21 เทือกเขากิลโบอาเอ๋ย ขออย่ามีน้ำค้างหรือฝนบนเจ้าหรือทุ่งนาที่ให้ของถวาย เพราะที่นั่น โລ้ของวีรบุรุษถูกทอดทิ้งแล้ว โล้ของซาอูล เหมือนกับว่าพระองค์มิได้เจิมไว้ด้วยน้ำมัน 22 คันธนูของโยนาธานมิได้หันกลับมาจากโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่า จากไขมัน

ของผู้ที่มีกำลัง และดาบของซาอูลก็มีได้กลับมาเปล่า 23 ซาอูลและโยนาธานเป็นที่รักและน่ารัก เมื่อทรงพระชนม์อยู่ และเมื่อมรณาแล้วทั้งสองไม่แยกจากกัน ทั้งสองก็เร็วกว่านกอินทรี ทั้งสองแข็งแรงกว่าสิงโต 24 บุตรสาวของอิสราเอลเอ๋ย จงร้องไห้เพื่อซาอูล ผู้ทรงประดับเจ้าอย่างโอ้อวดด้วยผ้าสีแดงเข้ม และผู้ทรงประดับอาภรณ์ทองคำเหนือเครื่องแต่งกายของเจ้า 25 วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอท่ามกลางศึกสงคราม โอ โยนาธาน ท่านถูกสังหารอยู่บนที่สูงของท่าน 26 พี่โยนาธานเอ๋ย ข้าพเจ้าเป็นทุกข์เพื่อท่าน ท่านเป็นนุที่ชื่นใจของข้าพเจ้ามาก ความรักของท่านที่มีต่อข้าพเจ้านั้นประหลาดเหลือยิ่งกว่าความรักของสตรี 27 วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอ และเครื่องยุทธโศภรณ์ก็พิณาศไป

## 2

คนยูดาห์เจิมตั้งดาวิดไว้เป็นกษัตริย์ที่เฮโบรน

1 ครั้นเรื่องนี้สิ้นไปแล้ว ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า □สมควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปยังหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดในยูดาห์หรือไม่□ และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า □จงขึ้นไปเถิด□ ดาวิดทูลว่า □ควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปที่ไหน□ พระองค์ตรัสว่า □เมืองเฮโบรน□ 2 ดาวิดจึงขึ้นไปที่นั่นพร้อมกับภรรยาทั้งสองของท่านด้วยคือ อาหิโนอัมชาวยิสเรเอล และอาบียากิลภรรยาของนาบาลชาวคารเมล 3 และดาวิดก็นำคนที่อยู่กับท่านขึ้นไป ทุกคนพาครอบครัวไปด้วย และเขาทั้งหลายก็อยู่ในหัวเมืองของเฮโบรน 4 และคนยูดาห์ก็พากันมาเจิมตั้งดาวิดไว้เป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ เมื่อมีคนมาทูลดาวิดว่า □ชวยาเบชกิเลอาดเป็นผู้ที่ฝังพระศพซาอูลไว้□

### ดาวิดยกย่องคนที่ฝังพระศพซาอูลไว้

5 ดาวิดก็มีรับสั่งให้ผู้สื่อข่าวไปหาชายาเบซกิเลอาดนั้น พุดกับเขาว่า □ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการแก่ท่านทั้งหลาย ในการที่ท่านทั้งหลายได้สำแดงความเมตตาอย่างนี้ต่อซาอูลเจ้านายของท่าน และได้ฝังพระศพพระองค์ไว้

6 บัดนี้ขอพระเยโฮวาห์ทรงสำแดง ความกรุณา และความจริงแก่ท่าน และข้าพเจ้าจะกระทำความดีต่อท่านทั้งหลาย เพราะท่านได้กระทำการนี้ 7 เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอให้มือของท่านทั้งหลายเข้มแข็ง และขอให้ท่านกล้าหาญเถิด เพราะซาอูลเจ้านายของท่านสิ้นพระชนม์เสียแล้ว และวงศ์วานยูดาห์ได้เจิมตั้งข้าพเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย□

### ราชโอรสของซาอูลครอบครองเหนืออิสราเอล

8 ฝ่ายอับเนอรับุตรชายเนอร์แม่ทัพของกองทัพซาอูลได้พาอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลข้ามไปที่เมืองมาหะนาอิม 9 และได้สถาปนาท่านให้เป็นกษัตริย์เหนือเมืองกิเลอาด และคนอาเชอร์ และคนยิสเรเอล และคนเอฟราอิม และคนเบนยามิน และคนอิสราเอลทั้งหมด 10 เมื่ออิซโบเซทราชโอรสของซาอูลเริ่มปกครองเหนืออิสราเอลนั้นมีพระชนมายุสี่สิบพรรษา ทรงครอบครองอยู่สองปี แต่วงศ์วานยูดาห์ก็ติดตามดาวิด 11 เวลาที่ดาวิดทรงเป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ในเฮโบรนนั้นเป็นจำนวนเจ็ดปีกับหกเดือน

### การสู้รบระหว่างคนของดาวิดกับคนของอิซโบเซท

12 อับเนอรับุตรชายเนอร์และพวกข้าราชการทหารของอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลได้ออกจากมาหะนาอิมไปยังเมืองกิเบโอน 13 และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์กับพวกข้าราชการทหารของดาวิดก็ออกไปพบกับเขาที่สระเมื่อ

งกิเบโอน และเขาทั้งหลายก็นั่งอยู่ที่ขอบสระ พวกหนึ่งอยู่ที่ขอบสระข้างนี้ อีกพวกหนึ่งข้างโน้น 14 อับเนอร์จึงพูดกับโยอาบว่า □ขอให้พวกคนหนุ่มลุกขึ้นรบเล่นกันให้เราดูเถิด □ และโยอาบตอบว่า □ให้เขาลุกขึ้นเล่นซี□ 15 เขาก็ลุกขึ้นไปตามที่นับไว้ฝ่ายเบนยามินและฝ่ายอิซโบเซทราชาโอรสของซาอูลมีสิบสองคน และข้าราชการทหารของดาวิดก็มีสิบสองคน 16 ต่างก็จับศิระหาคู่ต่อสู้ และปักดาบเข้าที่สีข้างของคู่ต่อสู้ ล้มตายด้วยกันหมด เขาจึงเรียกที่นั่นว่า เฮลซัทฮัสซุริม ซึ่งอยู่ในกิเบโอน 17 การสู้รบในวันนั้นดุเดือดยิ่งนัก อับเนอร์และพวกคนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการทหารของดาวิด 18 บุตรชายทั้งสามของนางเศรฺยาห์ก็อยู่ที่นั่น คือ โยอาบ อาปีชัย และอาสาเฮล ฝ่ายอาสาเฮลนั้นผีเท้าวาเร็วอย่างกับลมมั่ง 19 และอาสาเฮลก็ไล่ตามอับเนอร์ไป เมื่อตามไปนั้นก็มิได้เลี้ยวทางขวามือหรือทางซ้ายมือจากการไล่ตามอับเนอร์

### อับเนอร์ฆ่าอาสาเฮล

20 อับเนอร์เหลียวมาดูจึงพูดว่า □นั่นอาสาเฮลหรือ□ เขาตอบว่า □ข้าเอง□ 21 อับเนอร์จึงบอกเขาว่า □จงเลี้ยวไปทางขวาหรือทางซ้าย และจับเอาคนหนุ่มคนใดคนหนึ่ง แล้วก็รีบเอาอาวุธของเขาไป□ แต่อาสาเฮลไม่เลี้ยวจากไล่ตามอับเนอร์ 22 อับเนอร์จึงบอกอาสาเฮลอีกครั้งหนึ่งว่า □จงหันกลับจากตามข้าเสียเถิด จะให้ข้าฟาดเจ้าให้ล้มลงดินท่าไม้แล้วข้าจะเงยหน้าขึ้นดูโยอาบพี่ของเจ้าได้อย่างไร□ 23 แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ยอมหันกลับ เพราะฉะนั้นอับเนอร์ก็เอาคอนหอกแทงท้องอาสาเฮล หอกก็ทะลุออกข้างหลังของเขา เขาก็ล้มลงตายอยู่ที่นั่น และอยู่มาทุกคนซึ่งมาเห็นที่ที่อาสาเฮลล้มลงตายอยู่ที่นั่น 24 แต่โยอาบกับอาปีชัยไล่ตามอับเนอร์

ไป ดวงอาทิตย์ก็ตกเมื่อเขามาถึงเนินเขาอัมมาห์ ซึ่งอยู่ตรง  
 กิยาห์ตามทางที่จะไปถิ่นทุรกันดารเมืองกิเบโอน 25 และคน  
 เบนยามินก็รวมกันตามอัปเนอรั้ไปเป็นกลุ่มเดียวกันตั้งอยู่  
 ที่ยอดเขาแห่งหนึ่ง 26 แล้วอัปเนอรั้ร้องถามโยอาบว่า □จะ  
 ให้ดาบกินเรื่อยไปหรือ ท่านไม่ทราบหรือว่าตอนปลายมือ  
 ขม อีกนานสักเท่าใดท่านจึงจะสังคนของท่านให้หยุดไล่  
 ตามพี่น้องของเขา □ 27 และโยอาบจึงกล่าวว่ □พระเจ้าทรง  
 พระชนมียู่แน่ฉันใด ถ้าท่านไม่พูดขึ้นพวกทหารก็จะเลิกไล่  
 ตามพวกพี่น้องของเขาพຽนี้เข้า □ 28 โยอาบจึงเป่าแตรขึ้น  
 คนทั้งปวงก็หยุด ไม่ไล่ตามอิสราเอลอีก และไม่สู้รบกันอีก  
 29 อัปเนอรั้กับคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนนั้นในที่ราบ  
 เขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนและเดินไปตามหุบเขาบิทรอน เขาก็  
 มาถึงมาหะนาอิม 30 โยอาบก็กลับจากไล่ตามอัปเนอรั้ และ  
 เมื่อท่านรวบรวมพลเข้าด้วยกันแล้ว ข้าราชการทหารของดา  
 วิดก็ขาดไปสิบเก้าคน ไม่นับอาสาเฮล 31 แต่ข้าราชการทหาร  
 ของดาวิดได้ฆ่าคนเบนยามินและคนของอัปเนอรั้ตายไป  
 สามร้อยหกสิบคน 32 และเขาก็ยกศพอาสาเฮลไปฝังไว้ใน  
 อุโมงค์บิดาของเขา ซึ่งอยู่ที่เมืองเบธเลเฮม โยอาบและคน  
 ของท่านก็เดินทางตลอดคืนไปสว่างที่เมืองเฮโบรน

### 3

1 มีสงครามระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดา  
 วิดอยู่นาน และดาวิดก็เข้มแข็งยิ่งขึ้น ฝ่ายวงศ์วานของซาอู  
 ลก็เสื่อมกำลังลงทุกที

ดาวิดทรงมีราชโอรสเกิดหองศ์ที่เมืองเฮโบรน

2 ดาวิด ทรง มี ราชโอรส เกิด หลาย องค์ ที่ เมือง เฮ โบ รน  
 ราชโอรสหัวปีชื่อ อัมโนน บุตรนางอาหิโนอัมชาวอิสเรเอล

3 คนที่ สอง ชื่อ คิเลอบ บุตรนางอาบิกายิลภรรยาของนา

บาลซาการเมล และคนที่สามชื่อ อับซาโลม บุตรชายนาง มาอาคาห์ราชธิดาของทัลมัยกษัตริย์เมืองเกซूर<sup>4</sup> คนที่สี่ชื่อ อาโดเนียห์ บุตรชายนางฮักกิท คนที่ห้าชื่อ เซฟาทิยาห์ บุตรชายนางอาบีตัล<sup>5</sup> และคนที่หกชื่อ อิทธิเรอัม บุตรนางเอกลาห์ ภรรยาของดาวิด ราชโอรสเหล่านี้เกิดแก่ดาวิดที่เมืองเฮโบรน<sup>6</sup> อยู่มาเมื่อมีการต่อสู้ระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดาวิดนั้น อับเนอร์ได้กระทำตัวให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นในวงศ์วานของซาอูล

### อับเนอร์ละทิ้งอิชโบเซทไปติดตามดาวิด

<sup>7</sup> ฝ่ายซาอูลนั้นมีนางสนมคนหนึ่งชื่อริสพาห์บุตรสาวของอัยยาร์ และอิชโบเซทจึงตรัสกับอับเนอร์ว่า □เหตุใดท่านจึงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของเรา□<sup>8</sup> ฝ่ายอับเนอร์ก็โกรธอิชโบเซทเพราะถ้อยคำนี้มาก จึงทูลว่า □ข้าพระองค์เป็นหัวหน้าหรือ ซึ่งทุกวันนี้ข้าพระองค์ได้ต่อต้านยูดาห์โดยสำแดงความ เมตตาต่อ วงศ์วาน ของ ซา อูล เสด็จ พ่อ ของ พระองค์ และต่อพี่น้องและต่อมิตรสหายของเสด็จพ่อท่าน มิได้มอบพระองค์ไว้ในมือของดาวิด วันนี้พระองค์ยังหาความต่อข้าพระองค์ด้วยเรื่องผู้หญิงคนนี้<sup>9</sup> ถ้าข้าพระองค์จะมีได้กระทำเพื่อดาวิดให้สำเร็จดังที่พระเยโฮวาห์ทรงปฎิญาณไว้ต่อท่านแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษอับเนอร์และให้หนักยิ่งกว่า<sup>10</sup> คือข้าพระองค์จะย้ายราชอาณัติจากรากวงศ์วานของซาอูล และสถาปนาบัลลังก์ของดาวิดเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์ ตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา□<sup>11</sup> และอิชโบเซทก็หาทรงสามารถตอบอับเนอร์สักคำเดียวอีกไม่ เพราะพระองค์ทรงกลัวเกรงอับเนอร์<sup>12</sup> อับเนอร์ก็ส่งผู้สื่อสารแทนตนไปยังดาวิดทูลว่า □แผ่นดินนี้เป็นของผู้ใด□ และทูลอีกว่า □ขอทรงทำพันธสัญญากับข้าพระองค์ และดูเถิด มือของข้าพระองค์จะ



อยู่ฝ่ายพระองค์ และนำอิสราเอลทั้งสิ้นมามอบแด่พระองค์□  
 13 ดาวิดตรัสว่า □ดีแล้ว เราจะกระทำพันธสัญญากับท่าน แต่  
 เราขอจากท่านสักอย่างหนึ่งคือว่า เมื่อท่านจะมาเห็นหน้า  
 เราอีก ขอท่านนำมีคาลบุตรสาวของซาอูลมาให้เราก่อน  
 มิฉะนั้นท่านจะมิได้เห็นหน้าเรา□ 14 แล้วดาวิดก็ส่งผู้สื่อ  
 สารไปยังอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลว่า □ขอมอบมีคาล  
 ภรรยาของข้าพเจ้าแก่ข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้ห่มนุ่งไว้ด้วย  
 หนึ่งปลายองคชาตของคนฟีลิสเตียหนึ่งร้อยชิ้น□ 15 อิซโบ  
 เซทจึงทรงให้คนไปพามมีคาลมาจากสามีของเธอ คือปัลทีเอ  
 ลบุตรชายของลาอิช 16 แต่สามีของเธอก็เดินพลางร้องให้  
 พลางไปกับเธอจนถึงตำบลบาฮูริม แล้วอับเนอร์จึงบอก  
 เขาว่า □กลับไปเสียเถิด□ และเขาก็กลับไป 17 อับเนอร์จึง  
 ปรึกษากับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลว่า □เมื่อก่อนนี้ท่านทั้ง  
 หลายใครให้ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนือท่าน 18 บัดนี้จึงให้เป็น  
 จริงเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตรัสเรื่องดาวิดว่า □เราจะ  
 ช่วยอิสราเอลประชาชนของเราด้วยมือของดาวิดผู้รับใช้  
 ของเรา ให้พ้นจากมือของคนฟีลิสเตีย และให้พ้นจากมือศั  
 ตรูทั้งสิ้นของเขา□ □ 19 อับเนอร์ก็พูดกับคนเบนยามินด้วย  
 และอับเนอร์ก็ไปหูลดาวิดที่เมืองเฮโบรนถึงบรรดาสิ่งต่างๆ  
 ที่อิสราเอล และวงศ์วานทั้งสิ้นของเบนยามินเห็นสมควรที่  
 จะกระทำ 20 อับเนอร์จึงมาเฝ้าดาวิดที่เมืองเฮโบรนพร้อม  
 กับคนอื่นยี่สิบคน ดาวิดทรงจัดการเลี้ยงอับเนอร์กับคนที่อยู่  
 กับท่าน 21 และอับเนอร์หูลดาวิดว่า □ข้าพระองค์จะลุกขึ้น  
 กลับไป และจะรวบรวมคนอิสราเอลทั้งสิ้นมายังกษัตริย์เจ้า  
 นายของข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำพันธสัญญา  
 กับพระองค์ และเพื่อพระองค์จะทรงปกครองให้กว้างขวาง  
 ตามชอบพระทัยของพระองค์□ ดาวิดก็ทรงส่งอับเนอร์กล  
 ับไป และเขาก็ไปโดยสันติภาพ 22 ดูเถิด ขณะนั้นข้าราชการ

ทหารของดาวิดกับโยอาบกลับมาจาก การไปปล้น และนำสิ่งของที่ริบได้มากมายนั้นมาด้วย แต่อับเนอร์มิได้อยู่กับดาวิดที่เฮโบรนแล้ว เพราะพระองค์ทรงส่งท่านกลับไป และท่านก็ไปโดยสันติภาพ<sup>23</sup> เมื่อโยอาบกับกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับท่านมาถึง ก็มีคนบอกโยอาบว่า อับเนอร์บุตรเนอรรมาเผ่ากษัตริย์ และพระองค์ทรงให้เขากลับไป เขาก็กลับไปด้วยสันติภาพ<sup>24</sup> แล้วโยอาบเข้าไปเผ่ากษัตริย์ทูลว่า พระองค์ทรงกระทำอะไรเช่นนั้น ดูเถิด อับเนอร์มาเผ่าพระองค์ไฉน พระองค์จึงปล่อยเขาไป เขาก็หลุดมือไปแล้ว<sup>25</sup> พระองค์ทรงทราบแล้วว่าอับเนอร์บุตรเนอรรมาเพื่อล่อลวงพระองค์ และเพื่อทราบถึงการเสด็จเข้าออกของพระองค์ และเพื่อทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำ<sup>26</sup> เมื่อโยอาบออกมาจากการเข้าเผ่าดาวิด จึงส่งผู้สื่อสารไปตามอับเนอร์ เขาทั้งหลายก็นำท่านกลับมาจากบ่อน้ำชื่อสิราห์ แต่ดาวิดหาทรงทราบเรื่องไม่

### โยอาบฆ่าอับเนอร์

<sup>27</sup> และเมื่ออับเนอร์กลับมาถึงเฮโบรนแล้ว โยอาบก็พาทหารหลบเข้าไปที่กลางประตูเมืองเพื่อจะพูดกับท่านเป็นการลับ และโยอาบแทงท้องของท่านเสียที่นั่น ท่านก็สิ้นชีวิต โยอาบแก้แค้นโลหิตของอาสาเฮลน้องชายของตน<sup>28</sup> ภายหลังจากเมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า ข้าพเจ้าและราชอาณาจักรของเราปราศจากความผิดสืบไปเป็นนิตย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยเรื่องโลหิตของอับเนอร์บุตรเนอรร<sup>29</sup> ขอให้โทษนั้นตกเหนือศีรษะของโยอาบ และเหนือวงศ์วานบิดาของเขาทั้งสิ้น ขออย่าให้คนที่มิสิ่งไหลออก คนที่เป็นโรคเรื้อน คนที่ถือไม้เท้า คนที่ถูกประหารด้วยดาบ หรือคนขาดขนมบ่ง ขาดจากวงศ์วานของโยอาบ<sup>30</sup> นี้แหละโยอาบกับอาบิชัยน้องชายของเขาได้ฆ่าอับเนอร์ เพราะอับเนอร์ได้

ฆ่าอาสาเฮลน้องชายของเขาเมื่อรบกันที่กิเบโอน 31 แล้วดาวิดก็ตรัสกับโยอาบ และประชาชนทุกคนที่อยู่กับพระองค์ว่า **□**จงฉีกเสื้อผ้าของท่านทั้งหลาย และเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ และจงไว้ทุกข์ให้อับเนอร์ **□** และกษัตริย์ดาวิดเสด็จตาม แคร่หามศพอับเนอร์ไป 32 เขาก็ฝังศพอับเนอร์ไว้ที่เฮโบรน และกษัตริย์ก็ส่งพระสุรเสียงกันแสง ณ ที่ฝังศพของอับเนอร์ และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้ 33 และกษัตริย์ทรงคร่ำครวญ ด้วยเรื่องอับเนอร์ว่า **□**ควรหรือที่อับเนอร์จะตายอย่างคนโง่ตาย 34 มือของท่านก็มีได้ถูกมัด เท้าของท่านก็มีได้ติดตรวน ท่านได้ล้มลงเหมือนอย่างคนล้มลงต่อหน้าคนชั่วร้าย **□** และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้ถึงอับเนอร์อีก 35 แล้วประชาชนทั้งปวงก็มาทูลชวน เชิญ ให้ดาวิด เสวยพระกระยาหาร เมื่อเวลาเย็นวันอยู่ แต่ดาวิดทรงปฏิเสธว่า **□**ถ้าเราลืมรสขมนมปัง หรือสิ่งใดๆ ก่อนดวงอาทิตย์ตก ขอพระเจ้าทรงทำโทษเรา และให้หนักยิ่งกว่า **□** 36 ประชาชนทั้งปวงสังเกตเห็นเช่นนั้น ก็พอใจ ดังที่ประชาชนทั้งปวงพอใจทุกสิ่งที่กษัตริย์ทรงกระทำ 37 ประชาชนทั้งสิ้นและชนอิสราเอลทั้งปวงจึงเข้าใจในวันนั้นว่า ไม่เป็นพระประสงค์ของกษัตริย์ที่จะให้ฆ่าอับเนอร์บุตรชายเนอร์เสีย 38 กษัตริย์ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า **□**ท่านไม่ทราบหรือว่า วันนี้เจ้านายและคนสำคัญยิ่งคนหนึ่งสิ้นชีวิตในอิสราเอล 39 แม้เราได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์แล้ว เราก็อ่อนกำลังในวันนี้ ชายเหล่านี้ซึ่งเป็นบุตรของนางเศรุยาห์หนักแก่เราเกินไป ขอพระเยโฮวาห์ทรงสนองผู้กระทำผิดตามความผิดของเขาเถิด **□**

## 4

อิชโบเซทถูกฆ่า

1 เมื่ออิซโบเซทราชาโอรสของซาอูลทรงได้ยินว่าอับเนอร์สิ้นชีวิตเสียที่เฮโบรนแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง และอิสราเอลทั้งปวงก็เป็นทุกข์<sup>2</sup> ฝ่ายราชาโอรสของซาอูลยังมีชายอีกสองคนเป็นหัวหน้าของกองปล้น คนหนึ่งชื่อบานานาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเรคาบ ทั้งสองเป็นบุตรชายของริมโมน คนเบนยามินชาวเมืองเบเอโรท (เพราะว่าเบเอโรทก็นับเข้าเป็นของเบนยามินด้วย)<sup>3</sup> ชาวเบเอโรทหนีไปยังเมืองกัทธาอิม และอาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้<sup>4</sup> โยนาธานราชาโอรสของซาอูล มีบุตรชายคนหนึ่งเป็นนอຍ เมื่อมีข่าวเรื่องซาอูลกับโยนาธานมาจากยิสเรเอลนั้น เด็กคนนี้มีอายุห้าขวบ พี่เลี้ยงก็อุ้มลูกขึ้นหนีไป อยู่มาเมื่อเธอรีบหนีไปนั้นเด็กนั้นก็หล่นลงและเป็นนอຍ ท่านชื่อเมฟีโบเซท<sup>5</sup> ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของริมโมน ชาวเบเอโรท ที่ชื่อเรคาบและบานานาห์นั้นได้ออกเดินทาง พอแดดออกจัดก็มาถึงตำหนักของอิซโบเซท ขณะเมื่อพระองค์กำลังบรรทมพักเที่ยง<sup>6</sup> และเขาเข้าไปกลางตำหนัก ทำเหมือนจะชนข้าวสาลีและเขาก็แทงพระอุทรพระองค์ เรคาบและบานานาห์พี่ชายก็หนีไป<sup>7</sup> และเมื่อเขาทั้งสองเข้าไปในตำหนักนั้น พระองค์บรรทมหลับอยู่บนพระแท่นบรรทมในห้องบรรทม เขาก็ทุบตีพระองค์และประหารพระองค์ และตัดพระเศียรของพระองค์เสีย นำพระเศียรนั้นเดินทางไปทางที่ราบทั้งกลางคืน<sup>8</sup> และเขานำพระเศียรของอิซโบเซทไปถวายดาวิดที่เมืองเฮโบรน เขาทั้งสองกราบทูลกษัตริย์ว่า ๏ดูเถิด ศีรษะของอิซโบเซทบุตรของซาอูลศัตรูของพระองค์ ผู้แสวงหาชีวิตของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นแทนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ในวันนี้เหนือซาอูลและเชื้อสายของซาอูล<sup>9</sup> แต่ดาวิดตรัสตอบเรคาบและบานานาห์พี่ชาย บุตรชายของริมโมนชาวเบเอโรทว่า ๏พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือพระองค์ผู้ทรงไถ่ชีวิตของเรา

จากบรรดาความทุกข์ยาก 10 เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดบอกเราว่า □ ดูเถิด ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว□ และคิดว่าตนนำข่าวดีมา เราก็จับคนนั้นฆ่าเสียที่ศิกลาก ซึ่งคนนั้นคิดว่าเราจะให้รางวัลแก่เขาสำหรับข่าวนั้น 11 ยิ่งกว่านั้นเท่าใดเมื่อคนชั่วได้ฆ่าคนชอบธรรมที่ในบ้านและบนที่นอนของคนชอบธรรมนั้น ฉะนั้นบัดนี้เราจะไม่เรียกร่องโลหิตของเขาจากมือของเจ้า ทั้งสองหรือ และทำลายเจ้าเสียจากพิภพ□ 12 และดาวิดก็ทรงบัญชาคนหนุ่มของพระองค์ และพวกเขา ก็พาเขาทั้งสองไปฆ่าเสียตัดมือตัดเท้าออก แขนวศพนั้นไว้เหนือสระในเมืองเฮโบรน แต่เขานำพระเศียรของอิชโบเซทไปฝังไว้ในที่ฝังศพของอับเนอร์ในเมืองเฮโบรน

## 5

ดาวิดได้รับการเจิมตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล (1 พศต 11:1-3)

1 และบรรดาตระกูลคนอิสราเอลก็มาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรนทูลว่า □ ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระดุกและเนื้อของพระองค์ 2 ในอดีตเมื่อซาอูลเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือเหล่าข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและเข้ามา และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่พระองค์ว่า □ เจ้าจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนือคนอิสราเอล□ □ 3 ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลก็มาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และกษัตริย์ดาวิดทรงกระทำพันธสัญญา กับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายก็เจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล 4 ดาวิดมีพระชนมายุสามสิบพรรษาเมื่อเริ่มการปกครอง และพระองค์ทรงปกครองอยู่สี่สิบปี 5 ทรงปกครองเหนือยูดาห์

ที่เฮโบรนเจ็ดปีหกเดือน และที่กรุงเยรูซาเล็มทรงปกครองเหนือบรรดาอิสราเอลและยูดาห์อีกสามสิบสามปี

กรุงเยรูซาเล็ม ถูก ยึด ได้ กลายเป็น เมือง หลวง ของ ประเทศ (1 พศต 11:4-9)

<sup>6</sup> กษัตริย์และคนของพระองค์ได้ยกทัพไปยังเยรูซาเล็มรบกับคนเยบซุส ชาวแผ่นดินนั้นผู้ที่กล่าวกับดาวิดว่า □แกยกเข้ามาที่นี่ไม่ได้ดอก คนตาบอดและคนง่อยก็จะป้องกันไว้ได้□ ด้วยคิดว่า □ดาวิดคงเข้ามาที่นี่ไม่ได้□ <sup>7</sup> แต่อย่างไรก็ตาม ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งชื่อศิโยนได้ คือเมืองของดาวิด <sup>8</sup> ในวันนั้นดาวิดตรัสว่า □ผู้ใดจะขึ้นไปตามทางน้ำไหลและโจมตีคนเยบซุส คนง่อยและคนตาบอด ผู้ซึ่งจิตใจของดาวิดเกลียดชัง ผู้นั้นจะเป็นผู้บัญชาการทหาร□ เพราะฉะนั้นเขาจึงว่ากันว่า □อย่าให้คนตาบอดและคนง่อยเข้ามาในพระนิเวศ□ <sup>9</sup> ดาวิดก็ทรงประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งและเรียกที่นั่นว่า เมืองของดาวิด และดาวิดทรงสร้างเมืองรอบตั้งแต่มิลโลเข้าไปข้างใน <sup>10</sup> และดาวิดทรงเจริญยิ่งขึ้นไปเพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์ <sup>11</sup> ฮีรามกษัตริย์เมืองไทระได้ส่งผู้สื่อสารมาหาดาวิด และได้ส่งไม้สนสีดาร์ พวกช่างไม้และพวกช่างก่อมาสร้างพระราชวังของดาวิด <sup>12</sup> และดาวิดทรงทราบที่ พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และพระองค์ได้ทรงยกย่องราชอาณาจักรของพระองค์ด้วยเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

ราชโอรสและราชธิดาของดาวิด ในกรุงเยรูซาเล็ม (2 ซมอ 3:2-5; 1 พศต 3:1-4)

<sup>13</sup> ภายหลังที่พระองค์เสด็จจากเฮโบรน ดาวิดทรงได้นาง สนม และ มเหสี จาก เยรูซาเล็ม เพิ่มขึ้นอีก และ บังเกิด ราชโอรสและราชธิดาแก่ดาวิดอีก <sup>14</sup> ต่อไปนี้เป็นชื่อของผู้ที่

บังเกิดกับพระองค์ในเยรูซาเล็ม คือ ชัมมูอา โซบับ นาธัน ซาโลมอน <sup>15</sup> อิบฮาร์ เอลีชูอา เนเฟก ยาเฟีย <sup>16</sup> เอลีซามา เอลียาดา และเอลีเฟเลท

### ดาวิดสู้รบกับคนฟีลิสเตีย (1 พศต 14:8-17)

<sup>17</sup> เมื่อคนฟีลิสเตียได้ยินข่าวว่าดาวิดได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล คนฟีลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด แต่ดาวิดทรงได้ยินข่าวนั้นจึงลงไปยังที่กำบังเข้มแข็ง <sup>18</sup> ฝ่ายคนฟีลิสเตียยกขึ้นมาและขยายแนวออกที่หุบเขาเรฟาอิม <sup>19</sup> และดาวิดทรงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า □ควรที่ข้าพระองค์จะยกขึ้นไปสู้รบกับคนฟีลิสเตียหรือ พระองค์จะทรงมอบเขาไว้ในมือข้าพระองค์หรือไม่□ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบดาวิดว่า □จงขึ้นไปเถิด เพราะเราจะมอบคนฟีลิสเตียไว้ในมือของเจ้าเป็นแน่□ <sup>20</sup> ดาวิดเสด็จมายังบาอัลเปราซิม และดาวิดทรงชนะคนฟีลิสเตียที่นั่น พระองค์ตรัสว่า □พระเยโฮวาห์ทรงทะลวงขาศึกของข้าพเจ้าดังกระแสน้ำที่พุ่งใส□ เพราะฉะนั้นจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า บาอัลเปราซิม <sup>21</sup> และคนฟีลิสเตียได้ทิ้งรูปเคารพที่นั่น ดาวิดกับข้าราชการของพระองค์ก็เผาเสีย <sup>22</sup> คนฟีลิสเตียยกขึ้นมาอีกและขยายแนวอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม <sup>23</sup> และเมื่อดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ พระองค์ตรัสว่า □เจ้าอย่าขึ้น จงอ้อมไปข้างหลังของเขาและโจมตีเขาตรงข้ามกับหมู่ต้นหมอน <sup>24</sup> และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพเดินอยู่ที่ยอดหมู่ต้นหมอนเจ้าจงรีบรุกไป เพราะพระเยโฮวาห์เสด็จไปข้างหน้าเพื่อจะโจมตีกองทัพของคนฟีลิสเตีย□ <sup>25</sup> และดาวิดทรงกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ และได้โจมตีคนฟีลิสเตียจากเกบาถึงเกเซอร์

## 6

## ดาวิดต้องการนำหีบแห่งพระเจ้ามายังกรุงเยรูซาเล็ม

1 ดาวิดทรงรวบรวมบรรดาคนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้ว  
 ๑ ครั้งหนึ่ง ได้สามหมื่นคน 2 และดาวิดก็ทรงลุกขึ้น ไปกับ  
 ประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จากบาอาเลยูดาห์ เพื่อทรง  
 นำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากที่นั่น ซึ่งเรียกตามพระนามคือ  
 พระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธาผู้ประทับระหว่างพวก  
 เศรุษ 3 และเขาทั้งหลายก็เอาเกวียนใหม่บรรทุกหีบของ  
 พระเจ้าและนำออกมาจากเรือนของอาบีนาตบ ซึ่งอยู่เมื่อ  
 งกิเบอาห์ และอุสซาร์กับอาทियो บุตรชายทั้งหลายของ  
 อาบีนาตบก็ขับเกวียนใหม่เล่มนั้น 4 และนำออกมาจาก  
 เรือนของอาบีนาตบซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ เกวียนบรรทุกหีบของ  
 พระเจ้าไป และอาทियोเดินนำหน้าหีบ 5 ดาวิดกับวงศัวาน  
 อิสราเอลทั้งสิ้นก็รำเร็งกันอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์  
 ด้วยใช้เครื่องดนตรีทุกชนิดซึ่งทำด้วยไม้สนสามใบ คือพิณ  
 เขาคู่และพิณใหญ่ รำมะนา กรับ และฉาบ 6 และเมื่อมาถึง  
 ลานนวดข้าวของนาโคน อุสซาร์ก็เหยียดมือออกจับหีบของ  
 พระเจ้าไว้เพราะว้าวสะตุ 7 และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์  
 ก็เกิดขึ้นกับอุสซาร์ และพระเจ้าทรงประหารเขาเสียที่นั่น  
 เพราะความผิดพลาดนั้น และเขาก็สิ้นชีวิตอยู่ข้างหีบของ  
 พระเจ้า 8 และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัย เพราะพระเยโฮวาห์  
 ทรงทลายออกมาเหนืออุสซาร์ จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรศอุส  
 ซาร์ จนถึงทุกวันนี้ 9 ในวันนั้นดาวิดก็ทรงกลัวพระเยโฮวาห์  
 และพระองค์ตรัสว่า □ หีบของพระเยโฮวาห์จะมาถึงข้าได้  
 อย่างไม่ □ 10 ดังนั้นดาวิดจึงไม่ยอมที่จะนำหีบของพระเยโฮ  
 วาห์เข้าไปในเมืองของดาวิดให้อยู่กับตน แต่ดาวิดได้ทรงนำ



ไปที่บ้านของโอเบเดโอดมชาวกัท 11 หีบของพระเยโฮวาห์ก็  
ค้างอยู่ที่บ้านของโอเบเดโอดมชาวกัทสามเดือน และพระเย  
โฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่โอเบเดโอดมและครัวเรือนของ  
เขาทั้งสิ้น

ดาวิดนำหีบแห่งพระเจ้ามายังกรุงเยรูซาเล็ม (1 พศต  
15:25-29; 16:1)

12 มีคนไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิดว่า □พระเยโฮวาห์ทรง  
อำนวยพระพรแก่ครัวเรือนของโอเบเดโอดม และทุกสิ่งที่เป็น  
ของเขาเนื่องด้วยหีบของพระเจ้า□ ดังนั้นดาวิดจึงเสด็จ  
ไปนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากบ้านของโอเบเดโอดม ถึง  
เมืองดาวิดด้วยความชื่นชมยินดี 13 และเมื่อผู้ที่ห้ามหีบของ  
พระเยโฮวาห์เดินไปได้หกก้าว ดาวิดก็ทรงถวายรำกับลู  
กัวอ้วน 14 และดาวิดก็ทรงรำถวายต่อพระพักตร์พระเย  
โฮวาห์ด้วยสุดกำลังของพระองค์ และดาวิดมี เอฟไต ผ้า  
ป่านคาดอยู่ที่พระองค์ 15 ดังนั้นแหละดาวิดและวงศัวาน  
อิสราเอลทั้งสิ้นด้วยได้นำหีบของพระเยโฮวาห์ขึ้นไปด้วย  
เสียงโห่ร้องและด้วยเสียงเป่าแตร 16 และขณะเมื่อหีบของ  
พระเยโฮวาห์เข้ามาถึงเมืองดาวิด มีคาลราชาธิดาของซาอูล  
ก็มองออกที่ช่องหน้าต่าง เห็นกษัตริย์ดาวิดกระโดดโลด  
เต้นรำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนางก็มีใจหมิ่น  
ประมาท 17 เขาทั้งหลายนำหีบของพระเยโฮวาห์เข้ามา ตั้ง  
ไว้ในที่กำหนดภายในพลับพลาซึ่งดาวิดได้ทรงสร้างขึ้นไว้  
และดาวิดก็ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาต  
อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 18 และเมื่อดาวิดทรงกระทำการ  
ถวายเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาสำเร็จแล้ว พระองค์ก็ทรง  
ถวายอวยพรประชาชน ในพระนามของพระเยโฮวาห์จอม  
โยธา 19 และทรงแจกขนมปังคนละแผ่น เนื้อคนละก้อน และ  
ขนมองุ่นแห้งคนละแผ่นแก่ประชาชนทั้งปวง คือประชาชน

อิสราเอลทั้งหมดทั้ง ผู้หญิง ผู้ชาย แล้วประชาชนทั้งหลายต่างก็กลับไปยังบ้านของตน <sup>20</sup> และดาวิดก็ทรงกลับไปอวยพรแก่ราชวงศ์ของพระองค์ แต่มีคาลราชธิดาของซาอูลได้ออกมาพบดาวิดและทูลว่า □วันนี้กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้รับเกียรติยศอย่างยิ่งใหญ่ที่เดียวณะเพคะ ที่ทรงถอดฉลองพระองค์วันนี้ท่ามกลางสายตาของพวกสาวใช้ของข้าราชการ เหมือนกับคนถ้อยแก้ผ้าอย่างไม่มีมลทินเลย □ <sup>21</sup> และดาวิดตรัสตอบมีคาลว่า □เป็นงานที่ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเลือกเราไว้แทนเสด็จพ่อของเจ้า และแทนราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ท่าน ทรงแต่งตั้งให้เราเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของพระเยโฮวาห์ และเราจึงจะรำเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ <sup>22</sup> เราจะถ่อมตัวของเราลงยิ่งกว่านี้อีกให้ปรากฏแก่ตาของเราเองว่าเป็นคนต่ำ แต่โดยพวกสาวใช้ที่เจ้าพูดถึงนั้น เราจะเป็นผู้ที่เขากล่าวว่ามีเกียรติ □ <sup>23</sup> เพราะฉะนั้นมีคาลราชธิดาของซาอูลก็ไม่มีบุตรจนถึงวันสิ้นชีพ

## 7

### ดาวิดปรารณาสร้างพระวิหาร (1 พศด 17:1-3)

<sup>1</sup> อยู่มาเมื่อกษัตริย์ประทับในพระราชวังของพระองค์และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้พระองค์พักจากการรบศึกรอบด้าน <sup>2</sup> กษัตริย์ตรัสกับนาอันผู้พยากรณ์ว่า □ดูซิ เราอยู่ในบ้านทำด้วยไม้สนสีดาร์ แต่หีบของพระเจ้าอยู่ในผ้าม่าน □ <sup>3</sup> และนาอันทูลกษัตริย์ว่า □ขอเชิญทรงกระทำทั้งสิ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์ □

ราชอาณาจักรของดาวิดจะดำรงอยู่เป็นนิตย์

4 แต่อยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงนารันว่า 5 □จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าจะสร้างนิเวศให้เราอยู่หรือ 6 เราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาคนอิสราเอลออกจากอียิปต์จนกระทั่งวันนี้ แต่เราก็ดำเนินท่ามกลางเต็นท์และพลับพลา 7 ในที่ต่างๆที่เราได้ดำเนินกับชนชาติอิสราเอลทั้งหมด เราได้เคยพูดสักคำกับตระกูลของอิสราเอลตระกูลใด ผู้ที่เราบัญชาให้เขาเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา หรือว่า □ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสีดาร์ให้แก่เรา □□ 8 เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า □พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เราเอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา 9 เราได้อยู่กับเจ้า ไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้ขจัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พ้นหน้าเจ้า และเรากระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต อย่างกับชื่อเสียงของผู้ใหญ่ในโลก 10 และเราจะกำหนดที่หนึ่งให้อิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลุกฝังเขาไว้ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวนใจอีก และคนชั่วจะไม่ข่มเหงเขาอีกตั้งแต่ก่อนมา 11 ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราให้เจ้าพ้นจากการรบศึกรอบด้าน ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ตรัสแก่เจ้าว่าพระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์ 12 เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าเกิดขึ้นผู้ซึ่งเกิดมาจากบั้นเอวของเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา 13 เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อนามของเรา และเราจะสถาปนาศาลล้างเท้าแห่งราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิตย์ 14 เราจะเป็นบิดาของ

เขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ถ้าเขากระทำความชั่วช้า เรา  
จะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์ ด้วยการเขียนแห่งบุตร  
ทั้งหลายของมนุษย์<sup>15</sup> แต่ความเมตตาของเราจะไม่พรากไป  
จากเขาเสีย ดังที่เราพรากไปจากซาอูล ซึ่งเราได้ถอดเสีย  
ให้พ้นหน้าเจ้า<sup>16</sup> ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะ  
ดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิตย์ และบัลลังก์ของเจ้า  
จะถูกสถาปนาไว้เป็นนิตย์□□<sup>17</sup> นารันก็กราบทูลดาวิดตาม  
ถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นและตามนิมิตนี้ทั้งหมด

### ดาวิดนมัสการและอธิษฐาน (1 พศด 17:16-27)

<sup>18</sup> แล้วกษัตริย์ดาวิดจึงเสด็จเข้าไปนั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์  
และกราบทูลว่า □โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้า  
พระองค์เป็นผู้ใดเล่า และวงศ์วานของข้าพระองค์เป็นผู้ใด  
พระองค์จึงทรงนำข้าพระองค์มาไกลถึงแค่นี้<sup>19</sup> โอ ข้าแต่  
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แต่เนื่ก็เป็นสิ่งเล็กน้อยในสาย  
พระเนตรของพระองค์ และพระองค์ทรง ล้น พระ วาจา ถึง  
ราชวงศ์ของผู้รับใช้พระองค์ในอนาคตอันไกลที่จะมาถึงนั้น  
โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า และนี่เป็นธรรมดาของ  
มนุษย์หรือ<sup>20</sup> ดาวิดจะกราบทูลประการใดอีกต่อพระองค์  
ได้เล่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงรู้จักผู้  
รับใช้ของพระองค์<sup>21</sup> ที่พระองค์ทรงกระทำสิ่งใหญ่โตนี้ทั้ง  
สิ้น เพื่อให้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบก็เพราะเหตุพระวาทะ  
ของพระองค์ และตามขอบพระทัยของพระองค์<sup>22</sup> โอ ข้า  
แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ฉะนั้นพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ ไม่มีผู้  
ใดเหมือนพระองค์ ไม่มีพระเจ้าอื่นนอกเหนือพระองค์ ตามสิ่ง  
สารพัดที่หูของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยินมา<sup>23</sup> ประชาชน  
ใน โลก นี้ จะ เหมือน อิศราเอล ประชาชน ของ พระองค์ ซึ่ง  
พระเจ้า เสด็จ ไป ทรง ไล่ มา ให้ เป็น ประชาชน ของ พระองค์

กระทำให้พระนามของพระองค์มีเกียรติ และทรงกระทำสิ่ง  
 ที่ใหญ่เพื่อเจ้าทั้งหลาย และทรงกระทำสิ่งน่าสะพรึงกลัว  
 เพื่อแผ่นดินของพระองค์ ต่อหน้าประชาชนของพระองค์  
 คือชนชาติ ซึ่งพระองค์ทรงไถ่ออกจากอียิปต์เพื่อพระองค์  
 จากบรรดาประชาชาติ และบรรดาพระของเข <sup>24</sup> ด้วยว่า  
 พระองค์ทรงสถาปนาอิสราเอลประชาชนของพระองค์ไว้ให้  
 เป็นประชาชนเพื่อพระองค์เองเป็นนิตย์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์  
 พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย <sup>25</sup> โอ ข้าแต่  
 พระเยโฮวาห์พระเจ้า บัดนี้พระวาทะซึ่งพระองค์ทรงลั่นออก  
 มาเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์ของ  
 เขา ขอทรงดำรงซึ่งพระวาทะนั้นให้ถาวรเป็นนิตย์ และทรง  
 กระทำดังที่พระองค์ทรงลั่นพระวาจาไว้ <sup>26</sup> ขอพระนามของ  
 พระองค์เป็นที่สรรเสริญอยู่เป็นนิตย์ว่า □พระเยโฮวาห์จอม  
 โยธาทรงเป็นพระเจ้าเหนืออิสราเอล□ และราชวงศ์ดาวิดผู้  
 รับใช้ของพระองค์จะดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ <sup>27</sup> โอ  
 ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล เพราะ  
 ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า □เรา  
 จะสร้างราชวงศ์ให้เจ้า□ เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์  
 จึงกล้าหาญที่จะวิงวอนด้วยคำอธิษฐานนี้ต่อพระองค์ <sup>28</sup>  
 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงเป็น  
 พระเจ้า และบรรดาพระวาทะของพระองค์เป็นความจริง  
 และพระองค์ทรงสัญญาจะพระราชทานสิ่งดีนี้แก่ผู้รับใช้  
 ของพระองค์ <sup>29</sup> เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอโปรดให้เป็นทีพอ  
 พระทัยพระองค์ที่จะอำนวยพระพรแก่ราชวงศ์ผู้รับใช้ของ  
 พระองค์ เพื่อให้ดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ โอ  
 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงลั่นพระวาจา  
 เช่นนั้นแล้ว และด้วยพระพรของพระองค์ก็ขอให้ราชวงศ์  
 ผู้รับใช้ของพระองค์ได้อยู่เย็นเป็นสุขเป็นนิตย์□

## 8

## ดาวิดทรงปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น

1 อยู่มาภายหลัง ดาวิดทรงโจมตีคนฟีลิสเตีย และปราบปรามได้ และดาวิดทรงยึดเมืองเมเธกฮัมมาห์ได้จากมือคนฟีลิสเตีย 2 พระองค์ทรงชนะโมอับ ทรงวัดเขาด้วยเชือกวัด คือบังคับ ให้เรียงตัวเข้าแถวนอนลงที่พื้นดิน ทรงวัดดูแลวให้ประหารเสียสองแถว และไว้ชีวิตเต็มหนึ่งแถว คนโมอับก็เป็นไพร่ของดาวิด และได้้นำเครื่องบรรณาการมาถวาย 3 ดาวิดทรงรบชนะฮาดัดเอเซอร์โอรสเรโอบ กษัตริย์เมืองโศบาห์ เมื่อเสด็จไปพื้นอำนาจของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส 4 และดาวิดทรงยึดรถรบหนึ่งพันคัน พลม้าเจ็ดร้อยคน ทหารราบสองหมื่นคน และดาวิดรับสั่งให้ตัดเอ็นขาม้ารถรบเสียให้หมด เหลือไว้ให้พอแก่รถรบหนึ่งร้อยคัน 5 และเมื่อคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์เมืองโศบาห์ ดาวิดทรงประหารคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน 6 แล้วดาวิดทรงตั้งทหารประจำป้อมไว้เหนือคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสหลายกอง และคนซีเรียก็เป็นพลไพร่ของดาวิด และนำเครื่องบรรณาการไปถวาย พระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะไปรบ ณ ที่ใดๆ 7 และดาวิดทรงนำโล่ทองคำที่ข้าราชการทหารของฮาดัดเอเซอร์ถือนั้น ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 8 และกษัตริย์ดาวิดทรงรีบทองสัมฤทธิ์เป็นอันมาก ไปจากเมืองเบทาห์ และเมืองเบโรธัยหัวเมืองของฮาดัดเอเซอร์ 9 เมื่อโทอิกษัตริย์เมืองฮามัทได้ยินว่าดาวิดรบชนะกองทัพทั้งสิ้นของฮาดัดเอเซอร์ 10 โทอิกก็ส่งโยรัมโอรสของตน ไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิด ถวายพระพรและแสดงความยินดีที่ดาวิดทรงรบชนะฮาดัดเอเซอร์ เพราะว่าฮาดัดเอเซอร์เคยทำสงครามกับโทอิก และโยรัมได้นำเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องทองสัมฤทธิ์ไปถวาย 11 สิ่งเหล่านี้ กษัตริย์ดาวิดทรงนำมามอบถวายแด่พระเยโฮวาห์ พร้อม

กับบรรดาเงินและทองคำซึ่งพระองค์ทรงได้มาจากบรรดา  
 ประชาชาติที่พระองค์ทรงรบชนะและยึดครอง และทรงนำ  
 มามอบถวาย <sup>12</sup> คือได้มาจากซีเรีย โมอับ คนอัมโมน คนฟี  
 ลิสเตีย อามาเลซ และจากของที่ริบมาจากฮาดัดเอเซอร์โอร  
 สของเรโหบ กษัตริย์เมืองโศบาห์ <sup>13</sup> เมื่อดาวิดเสด็จกลับ  
 จากการประหารคนซีเรียเสียในหุบเขาเกลีอหนึ่งหมื่นแปด  
 พันคน พระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไป <sup>14</sup> และพระองค์  
 ทรงตั้งทหารประจำป้อมขึ้นเหนือเมืองเอโดม พระองค์ทรง  
 ตั้งทหารประจำป้อมในเอโดมทั่วไปหมด และคนเอโดมทั้ง  
 สิ้นจึงเป็นพลไพร่ของดาวิด และพระเยโฮวาห์ทรงประทาน  
 ชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะเสด็จไปรบ ณ ที่ใด <sup>15</sup> ดังนั้นดาวิด  
 จึงทรงปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น และดาวิดทรงให้ความ  
 ยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น  
<sup>16</sup> และโยอาบ บุตรชายนางเศรุยาห์เป็นแม่ทัพ และเยโฮ  
 ชาฟัทบุตรชายอาหิอุดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ <sup>17</sup> ศาโดกบุตร  
 ชายอาหิหุบและอาหิเมเลคบุตรชายอาบียาธาร์เป็นปุโรหิต  
 และเสไรอาห์เป็นราชเลขา <sup>18</sup> และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮ  
 ยาดาเป็นผู้บังคับบัญชาคนแคเรีและคนเปเลท และบรรดา  
 ราชโอรสของดาวิดเป็นประมุข

## 9

### ดาวิดกับเมฟีโบเชท

<sup>1</sup> ดาวิดรับสั่งว่า □วงศัวานของซาอูลนั้นมีเหลืออยู่บ้าง  
 หรือ เพื่อเราจะสำแดงความเมตตาแก่ผู้นั้นโดยเห็นแก่โยนา  
 ธาน□ <sup>2</sup> มีมหาดเล็กในวงศัวานซาอูลคนหนึ่งชื่อศิบา เขาก็  
 เรียกให้มาเฝ้าดาวิด และกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า □เจ้าคือศิ  
 บาหรือ□ เขาทูลตอบว่า □ข้าพระองค์คือศิบา พะยะคะ□ <sup>3</sup>  
 กษัตริย์จึงตรัสว่า □ไม่มีใครในวงศัวานซาอูลยังเหลืออยู่บ้าง

หรือ เพื่อเราจะได้แสดงความเมตตาของพระเจ้าต่อเขา □ ศิ  
 บากราบทูลกษัตริย์ว่า □ ยังมีโอรสของโยนาธานเหลืออยู่คน  
 หนึ่ง เท่าของเขานั่งอยู่พะย่ะค่ะ □ 4 กษัตริย์ตรัสถามเขา  
 ว่า □ เขาอยู่ที่ไหน □ ศิบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า □ ดูกษัตริย์  
 ในเรือนของมาคีร์บุตรอัมมีเอลในเมืองโลเดบาร์ พะย่ะค่ะ □  
 5 แล้วกษัตริย์ดาวิดรับสั่งให้คนไปนำเขามาจากเรือนของ  
 มาคีร์บุตรชายอัมมีเอลที่โลเดบาร์ 6 เมฟีโบเชทโอรสของโย  
 นานาธราชโอรสของซาอูลได้มาเฝ้าดาวิดและซบหน้าลง  
 กราบถวายบังคม และดาวิดตรัสว่า □ เมฟีโบเชทเอ๋ย □ เขาทูล  
 ตอบว่า □ ดูกษัตริย์ ผู้รับใช้ของพระองค์ □ 7 และดาวิดตรัสกับท  
 านว่า □ อย่ากลัวเลย เพราะเราจะสำแดงความเมตตาต่อท่าน  
 เพื่อเห็นแก่โยนาธานบิดาของท่าน และเราจะมอบที่ดินทั้ง  
 หมดของซาอูลราชบิดาของท่านคืนแก่ท่าน และท่านจงรับ  
 ประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะของเราเสมอไป □ 8 และท่านก็กราบ  
 ถวายบังคมและทูลว่า □ ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่ง  
 พระองค์จะทอดพระเนตรสนับตายอย่างข้าพระองค์นี้ □ 9 แล้ว  
 กษัตริย์ตรัสเรียกศิบบาหมหาดเล็กของซาอูล และตรัสแก่เขา  
 ว่า □ บรรดาสิ่งของที่เป็นของซาอูลและของวงศ์วานทั้งสิ้น  
 ของท่าน เราได้มอบให้แก่โอรสเจ้านายของเจ้าแล้ว 10 ตัว  
 เจ้าและพวกบุตรชายของเจ้าและเหล่าคนใช้ของเจ้า ต้องทำ  
 นานำให้เขา และนำผลไม้ที่ได้นั้นเข้ามา เพื่อโอรสแห่งเจ้านาย  
 ของเจ้าจะได้มีอาหารรับประทาน แต่เมฟีโบเชทโอรสแห่ง  
 เจ้านายของเจ้านั้น จะรับประทานอาหารที่โต๊ะของเราเสมอ  
 ไป □ ฝ่ายศิบบามีบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้ยี่สิบคน 11 แล  
 ้วศิบบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า □ ตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้า  
 พระองค์บัญชาผู้รับใช้ของพระองค์นั้น ผู้รับใช้ของพระองค์  
 จะกระทำ □ กษัตริย์ได้ตรัสว่า □ เมฟีโบเชทจงรับประทานที่  
 โต๊ะเสวยของเรา อย่างกับเป็นโอรสของกษัตริย์ □ 12 เมฟีโบ



เซทมิบบุตรชายเล็กคนหนึ่งชื่อมีคา ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเรือนของศิบาก็ได้เป็นมหาดเล็กของเมฟีโบเชท <sup>13</sup> ดังนั้นเมฟีโบเชทจึงอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านรับประทานที่โต๊ะของกษัตริย์เสมอ หัวของท่านเป็นง่อยทั้งสองข้าง

## 10

### สงครามกับคนอัมโมนและคนซีเรีย (1 พศต 19:1-19)

<sup>1</sup> อยู่มาภายหลังกษัตริย์แห่งคนอัมโมนก็สิ้นพระชนม์ และฮานุนราชโอรสได้เสวยราชสมบัติแทน <sup>2</sup> ดาวิดจึงตรัสว่า □เราจะแสดงความเมตตาต่อฮานุนราชโอรสของนาฮาซ ดังที่บิดาของเขาแสดงความเมตตาต่อเรา □ ดาวิดจึงส่งพวกข้าราชการของพระองค์ไปเล่าโลมท่านเกี่ยวกับเรื่องราชบิดาของท่าน และข้าราชการของดาวิดก็เข้ามาในแผ่นดินของคนอัมโมน <sup>3</sup> แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนทูลฮานุนเจ้านายของตนว่า □พระองค์ดำริว่าดาวิดส่งผู้เล่าโลมมาหาพระองค์ เพราะนับถือพระราชบิดาของพระองค์เช่นนั้น หรือ ดาวิด มิได้ส่งข้าราชการมาเพื่อตรวจเมือง และสอดแนมดู และเพื่อจะคว่ำเมืองนี้เสียดอกหรือ □ <sup>4</sup> ฮานุนจึงจับข้าราชการของดาวิดมา โคนคราออกเสียครึ่งหนึ่งและตัดเครื่องแต่งกายของเขาออกเสียที่ตรงกลางตรงตะโพก แล้วปล่อยตัวไป <sup>5</sup> เมื่อมี คนไปกราบทูลดาวิดให้ทรงทราบ พระองค์ก็รับสั่งให้คนไปรับข้าราชการเหล่านั้น เพราะว่า เขาทั้งหลายได้รับความอับอายมาก และกษัตริย์ตรัสว่า □จงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าคราของท่านทั้งหลายจะขึ้นแล้ว จึงค่อยกลับมา □ <sup>6</sup> เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าเขาทั้งหลายเป็นที่เกลียดชังแก่ดาวิด คนอัมโมนจึงส่งคนไปจ้างคนซีเรียชาวเมืองเบธโรบ และคนซีเรียชาวเมืองโคบาห์ เป็นทหารราบจำนวนสองหมื่นคน จากกษัตริย์เมืองมาอาคาห์หนึ่งพันคน

และชาวเมืองอิซโทบหนึ่งหมื่นสองพันคน <sup>7</sup> เมื่อดาวิดทรง  
ไต่ยีนเช่นนั้นจึงรับสั่งโยอาบและพลโยธาคนแกล้วกล้าทั้ง  
สิ้นให้ไป <sup>8</sup> ฝ่ายคนอัมโมนก็ยกออกมาและจัดทัพไว้ที่ทาง  
เข้าประตูเมือง ฝ่ายคนซีเรียชาวเมืองโศบัทและชาวเมือง  
เรโหบ กับคนเมืองอิซโทบ และเมืองมาอาคาห์อยู่ที่ชนบท  
กลางแจ้งต่างหาก <sup>9</sup> เมื่อโยอาบเห็นว่าการศึกนี้ชนะบายอยู่ทั้ง  
ข้างหน้าและข้างหลัง ท่านจึงคัดเอาบรรดาคนอิสราเอลที่  
สรรไว้แล้วจัดทัพเข้าสู่คนซีเรีย <sup>10</sup> ท่านมอบคนที่เหลืออยู่ไว้  
ในบังคับบัญชาของอาบีซัยน้องชายของท่าน และเขาก็จัด  
คนเหล่านั้นเข้าต่อสู้กับคนอัมโมน <sup>11</sup> ท่านกล่าวว่า □ถ้ากำลัง  
คนซีเรียแข็งเหลือกำลังของเรา เจ้าจงยกไปช่วยเรา แต่ถ้า  
กำลังคนอัมโมนแข็งเกินกำลังของเรา เราจะยกมาช่วยเจ้า  
<sup>12</sup> จงมีความกล้าหาญเถิด ให้เราเป็นลูกผู้ชายเพื่อชนชาติ  
ของเรา และเพื่อหัวเมืองแห่งพระเจ้าของเรา และขอพระ  
เยโฮวาห์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด □ <sup>13</sup>  
ดังนั้น โยอาบกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ยกเข้าใกล้ต่อสู้  
กับคนซีเรีย ข้าศึกก็แตกหนีไปต่อหน้าเขา <sup>14</sup> เมื่อคนอัม  
โมนเห็นว่าคนซีเรียหนีไปแล้ว เขาทั้งหลายก็หนีอาบีซัย  
เข้าไปในเมือง แล้วโยอาบก็กลับจากการสู้รบกับคนอัมโม  
นมายังกรุงเยรูซาเล็ม <sup>15</sup> ครั้นคนซีเรียเห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่อ  
อิสราเอลแล้ว จึงรวบรวมเข้าด้วยกัน <sup>16</sup> ฝ่ายฮาตัดเอเซอร์  
ทรงใช้คนไปนำคนซีเรียผู้อยู่ฟากแม่น้ำข้างโน้นออกมา เขา  
มายังตำบลเฮลาม มีโซบัคแม่ทัพของฮาตัดเอเซอร์เป็นผู้นำ  
หน้า <sup>17</sup> เมื่อมีผู้กราบทูลดาวิดพระองค์ทรงรวบรวมอิสราเอล  
ทั้งหมดข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาถึงตำบลเฮลาม และคนซีเรียก็  
จัดทัพเข้าต่อสู้ดาวิดและได้รับกับพระองค์ <sup>18</sup> คนซีเรียก็หนี  
จากอิสราเอล และดาวิดทรงประหารคนซีเรียซึ่งเป็นทหาร  
รถรบเจ็ดร้อยคน กับทหารม้าสี่หมื่นคนเสีย และประหาร

โซบัก แม่ทัพ ของ เขา ทั้ง หลาย ให้ สิ้น ชีวิต เสีย ที่ นั้น 19 และ เมื่อ บรรดา กษัตริย์ ซึ่ง ขึ้น กับ ฮาดัด เอเซอร์ เห็น ว่า ตน พ่าย แพ้ ต่อ หน้า อิสราเอล แล้ว เขาก็ ได้ กระทำ สันติภาพ กับ อิสราเอล และ ยอม เป็น ผู้รับ ใช้ คน อิสราเอล ตั้ง นั้น คน ซิ เรีย จึง กลัว ไม่กล้า ช่วย คน อัมโมน อีก ต่อ ไป

## 11

### ความบาปยิ่งใหญ่ของดาวิด

1 และ อยู่ มา พอ สิ้น ปี แล้ว เมื่อ บรรดา กษัตริย์ ยก กองทัพ ออก ไปรบ ดาวิด ทรง ใช้ โยอาบ พร้อมกับ พวก ข้าราชการ และ อิสราเอล ทั้งหมด เขา ไป กวาดล้าง คน อัมโมน และ ล้อม เมือง รับบาห์ ไว้ แต่ ดาวิด ประทับ ที่ เยรูซาเล็ม 2 อยู่ มา เวลา เย็น วัน หนึ่ง เมื่อ ดาวิด ทรง ลุก ขึ้น จาก พระแท่น และ ดำเนิน อยู่ บน ภูเขา หลัง ค่าย พระราชวัง ทอด พระเนตร จาก หลัง ค่าย เห็น ผู้หญิง คน หนึ่ง อาบน้ำ อยู่ หญิง คน นั้น สวย ยาม มาก 3 ดาวิด ทรง ใช้ คน ไป ไต่ถาม เรื่อง ผู้หญิง คน นั้น คน หนึ่ง มาก ราบ ทูล ว่า □ หญิง คน นี้ ชื่อ บัทเชบา บุตรสาว ของ เอลีอัม ภรรยา ของ อูรีอาห์ คน ฮิต ไทต์ มิใช่ หรือ พะยะคะ □ 4 ดาวิด ก็ ทรง ใช้ ผู้สื่อบรรยาย ไป รับ นาง มา นาง ก็ มา เฝ้า พระองค์ แล้ว พระองค์ ทรง สมสูก กับ นาง พอ ดี นาง ได้ ชำระ ตัว ให้ สิ้น นมลทิน ของ นาง แล้ว แล้ว นาง ก็ กลับ ไป เรือน ของ ตน 5 ผู้หญิง นั้น ก็ ตั้ง ครรภ์ นาง จึง ใช้ คน ไป กราบ ทูล ดาวิด ว่า □ หม่อมฉัน ตั้ง ครรภ์ แล้ว □ 6 ดาวิด ทรง ใช้ คน ไป บอก โยอาบ ว่า □ จง ส่ง อูรีอาห์ คน ฮิต ไทต์ มา ให้ เรา □ โยอาบ ก็ ส่ง ตัว อูรีอาห์ ไป ให้ ดาวิด 7 เมื่อ อูรีอาห์ เข้า เฝ้า พระองค์ ดาวิด รับ สั่ง ถาม ว่า โยอาบ เป็น อย่างไร บ้าง พวก พล เป็น อย่างไร การ สงคราม คืบหน้า ไป อย่างไร 8 แล้ว ดาวิด รับ สั่ง อูรีอาห์ ว่า □ จง ลง ไป บ้าน ของ เจ้า และ ล้างเท้า

ของเจ้าเสียบ ๑ อูรีอาห์ก็ออกไปจากพระราชวัง และมีคนนำ  
 ของประทานจากกษัตริย์ตามไปให้ <sup>9</sup> แต่อูรีอาห์ได้นอนเสีย  
 ที่ประตูพระราชวังพร้อมกับบรรดาข้าราชการของเจ้านาย  
 ของเขา มิได้ลงไปที่บ้านของตน <sup>10</sup> เมื่อมีคนกราบทูลดาวิด  
 ว่า ๑ อูรีอาห์ไม่ได้ลงไปที่บ้านของเขาพะยะค่ะ ๑ ดาวิดรับสั่ง  
 แก่อูรีอาห์ว่า ๑ เจ้ามิได้เดินทางมาดอกหรือ ทำไมจึงไม่ลงไป  
 บ้านของเจ้า ๑ <sup>11</sup> อูรีอาห์ทูลตอบดาวิดว่า ๑ หีบพันธสัญญา  
 และอิสราเอลกับยูดาห์อยู่ในทับอาศัย โยอาบเจ้านายของ  
 ข้าพระองค์กับบรรดาข้าราชการของพระองค์ตั้งค่ายอยู่ที่  
 พื้นทุ่ง ส่วนข้าพระองค์จะไปบ้าน ไปกิน ไปดื่ม และนอนกับ  
 ภรรยาของข้าพระองค์เช่นนั้นหรือ พะยะค่ะ พระองค์ทรง  
 พระชนม์อยู่และจิตวิญญาณของพระองค์มีชีวิตอยู่แน่ฉันใด  
 ข้าพระองค์จะไม่กระทำอย่างนี้เลย ๑ <sup>12</sup> แล้วดาวิดก็รับสั่งแก่อูรีอาห์ว่า ๑ วันนี้ก็ค้ำเสียที่นี้เถิด พรุ่งนี้เราจะให้เจ้าไป ๑  
 อูรีอาห์ก็ค้ำอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ในวันนั้นและในวันรุ่งขึ้น  
<sup>13</sup> ดาวิดทรงเชิญเขามา เขาก็มารับประทานและดื่มต่อพระ  
 พักตร์ และพระองค์ทรงกระทำให้เขามีเมามา ในเย็นวันนั้น  
 เขาก็ออกไปนอนบนที่นอนกับข้าราชการของเจ้านายของ  
 เขา แต่มิได้ลงไปบ้าน <sup>14</sup> ต่อมาครั้นรุ่งเช้าดาวิดทรงอักษร  
 ถึงโยอาบและทรงฝากไปในมือของอูรีอาห์ <sup>15</sup> ในลายพระ  
 หัตถ์นั้นว่า ๑ จงตั้งอูรีอาห์ให้เป็นกองหน้าเข้าสู้รบตรงที่ดุด  
 เดือดที่สุดแล้วสาหัสพลับเสียเพื่อให้เขาถูกโจมตีให้ตาย ๑ <sup>16</sup>  
 อยู่มาเมื่อโยอาบกำลังเฝ้าล้อมเมืองอยู่ ท่านจึงกำหนดให้อูรี  
 อาห์ไปรบตรงที่ที่ท่านทราบว่ามีทหารเข้มแข็งมาก <sup>17</sup> คนใน  
 เมืองก็ออกมาสู้รบกับโยอาบ มีคนตายบ้างคือข้าราชการ  
 บางคนของดาวิดได้ล้มตาย อูรีอาห์คนฮิตไทต์ก็ตายด้วย  
<sup>18</sup> โยอาบจึงส่งคนไปกราบทูลข่าวการรบทั้ง สิ้นต่อดาวิด

19 ท่านได้ส่งผู้สื่อสารนั้นว่า □เมื่อเจ้ากราบทูลข่าวการรบต่อ กษัตริย์เสร็จทุกประการแล้ว 20 ถ้ากษัตริย์กริ้วและตรัสถาม เจ้าว่า □ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยกเข้ารบใกล้เมืองนั๊ก เจ้าไม่ ทราบหรือว่าเขาจะยิงออกมาจากกำแพง 21 ใครฆ่าอาบิเมเล คนบุตรเยรูเบเชท ไม่ใช่ผู้หญิงคนหนึ่งเอาหินโม้ท่อนบนทุ่ม เขาจากกำแพงเมืองจนเขาตายเสียที่เมืองเฮเบสดอกหรือ ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงเข้าไปใกล้กำแพง□ แล้วเจ้าจงกราบทูล ว่า □อูรีอาห์คนฮิตไทต์ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ตายด้วย□ □ 22 ผู้สื่อสารก็ไป เขามาทูลต่อดาวิดถึงทุกอย่างที่โยอาบสั่งเขา ให้มากราบทูล 23 ผู้สื่อสารนั้นกราบทูลดาวิดว่า □ข้าศึกได้ เปรียบต่อเรามาก และได้ออกมาสู้รบกับฝ่ายเราที่กลางทุ่ง แต่เราได้ขับไล่เขาเข้าไปถึงทางเข้าประตูเมือง 24 แล้วทหาร ธนุกียิงชำระราชการของพระองค์จากกำแพง ชำระราชการของ กษัตริย์บางคนก็สิ้นชีวิต และอูรีอาห์คนฮิตไทต์ชำระราชการ ของพระองค์ก็สิ้นชีวิตด้วย□ 25 ดาวิดก็รับส่งผู้สื่อสารนั้นว่า □เจ้าจงบอกโยอาบดังนี้ว่า □อย่าให้เรื่องนี้ทำให้ท่านลำบาก ใจ เพราะดาบย่อมสังหารไม่เลือกว่าคนนั้นหรือคนนี้ จงสู้รบ หนักเข้าไปและตีเอาเมืองนั้นเสียให้ได้□ เจ้าจงหนุนน้ำใจ ท่านด้วย□ 26 เมื่อภรรยาของอูรีอาห์ได้ยินข่าวว่าอูรีอาห์สามี ของตนสิ้นชีวิตแล้ว นางก็คร่ำครวญด้วยเรื่องสามีของนาง 27 เมื่อสิ้นการไว้ทุกข์แล้วดาวิดก็ส่งคนไปให้พานางมาที่ พระราชวัง และนางก็ได้เป็นมเหสีของพระองค์ประสูติโอรส องค์หนึ่งให้พระองค์ แต่สิ่งซึ่งดาวิดทรงกระทำนั้น ไม่เป็นที่ พอพระทัยพระเยโฮวาห์

### ดาวิดกลับใจเสียใหม่

1 พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้นาธันไปหาดาวิด นาธันก็ไปเข้าเฝ้าและกราบทูลพระองค์ว่า □ ในเมืองหนึ่งมีชายสองคน คนหนึ่งมั่งมี อีกคนหนึ่งยากจน 2 คนมั่งมีนั้นมีแพะแกะและวัวเป็นอันมาก 3 แต่คนจนนั้น ไม่มีอะไรเลย เว้นแต่แกะตัวเมียตัวเดียวที่ซื้อเขามา ซึ่งเขาเลี้ยงไว้และอยู่กับเขา มันได้เติบโตขึ้นพร้อมกับบุตรของเขา กินอาหารร่วมและดื่มน้ำด้วยกัน เขา นอนในอกของเขา และเป็นเหมือนบุตรสาวของเขา 4 ฝ่ายคนมั่งมีคนนั้นมีแขกคนหนึ่งมาเยี่ยม เขาเสียดาบที่จะเอาแพะแกะหรือวัวของตนมาทำอาหารเลี้ยงคนที่เดินทางมาเยี่ยมนั้น จึงเอาแกะตัวเมียของชายคนจนนั้นเตรียมเป็นอาหารให้แก่ชายที่มาเยี่ยมตน □ 5 ดาวิดกริ้วชายคนนั้นมาก และรับสั่งแก่นาธันว่า □ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผู้ชายที่กระทำเช่นนั้นจะต้องตายแน่ 6 และจะต้องคืนแกะให้สี่เท่า เพราะเขาได้กระทำอย่างนี้ และเพราะว่าเขาไม่มีเมตตาจิต □ 7 นาธันจึงทูลดาวิดว่า □ พระองค์นั้นแหละคือชายคนนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า □ เราได้เจิมตั้งเจ้าไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเราช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของซาอูล 8 และเราได้มอบวงศ์วานเจ้านายของเจ้าให้แก่เจ้า และได้มอบภรรยาเจ้านายของเจ้าไว้ในอกของเจ้า และมอบวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ให้แก่เจ้าถ้าเท่านั้นยังไม่พอ เราจะเพิ่มให้อีกเท่านั้น 9 ทำไมเจ้าดูหมิ่นพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระองค์ เจ้าได้ฆ่าอูรีอาห์คนฮิตไทต์เสียด้วยดาบ เอาภรรยาของเขามาเป็นภรรยาของตน และได้สังหารเขาเสียด้วยดาบของคนอัมโมน 10 เพราะฉะนั้นบัดนี้ดาบนั้นจะไม่คลาดไปจากราชวงศ์ของเจ้า เพราะเจ้าได้ดูหมิ่นเรา เอาภรรยาของอูรีอาห์คนฮิตไทต์มาเป็นภรรยาของเจ้า □ 11 พระเยโฮวาห์ตรัส

สดั่งนี้ว่า □ ดูเถิด เราจะให้เหตุร้ายบังเกิดขึ้นกับเจ้าจากครว  
 เรือนของเจ้าเอง และเราจะเอาภรรยาของเจ้าไปต่อหน้า  
 ต่อตาเจ้า ยกไปให้แก่เพื่อนบ้านของเจ้า ผู้นั้นจะนอนร่วม  
 กับภรรยาของเจ้าอย่างเปิดเผย 12 เพราะเจ้าทำการนั้นอย่าง  
 ลับๆ แต่เราจะกระทำการนี้ต่อหน้าอิสราเอลทั้งสิ้นและอย่าง  
 เปิดเผย □ □ 13 ดาวิดจึงรับสั่งกับนาอันว่า □ เรากระทำบาป  
 ต่อพระเยโฮวาห์แล้ว □ และนาอันกราบทูลดาวิดว่า □ พระเย  
 โฮวาห์ทรงให้อภัยบาปของพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ถึง  
 แก่มรณา 14 อย่างไรก็ตาม เพราะด้วยการกระทำนี้พระองค์  
 ได้ให้พวกศัตรูของพระเยโฮวาห์มีโอกาสหี้ยดหยามได้  
 ราชบุตรที่จะประสูติมานั้นจะต้องสิ้นชีวิต □ 15 แล้วนาอันก็  
 กลับไปยังบ้านของตน แล้วพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก  
 บุตร ซึ่งภรรยาของอูรีอาห์บังเกิดกับดาวิด และพระกุมาร  
 นั้นก็ประสูรหนึก 16 ดาวิดก็ทรงอ้อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อ  
 พระกุมารนั้น และดาวิดทรงอดพระกระยาหาร และเข้าไป  
 บรรทมบนพื้นดินคืนยังรุ่ง 17 บรรดาพวกผู้ใหญ่ในราชสำนัก  
 ของพระองค์ก็ลุกขึ้นมาขึ้นเข้าเฝ้าอยู่ หมายถึงจะทูลเชิญให้  
 พระองค์ทรงลุกจากพื้นดิน แต่พระองค์หาทรงยอมไม่ หรือ  
 หาทรงรับประทานกับเขาทั้งหลายไม่ 18 อยู่มาพอวันที่เจ็ด  
 พระกุมารนั้นก็สิ้นพระชนม์ ส่วนข้าราชการของดาวิดก็กล  
 ่วไม่กล้ากราบทูลดาวิดว่าพระกุมารนั้นสิ้นชีวิตแล้ว เขาพู  
 ดกันว่า □ ดูเถิด เมื่อพระกุมารนั้นทรงพระชนม์อยู่ เราทูล  
 พระองค์พระองค์หาทรงฟังเสียงของเราไม่ แล้วเราทั้งหลาย  
 อาจจะได้กราบทูลได้อย่างไรว่า พระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว  
 พระองค์ก็จะกระทำอันตรายต่อพระองค์เอง □ 19 แต่เมื่อดา  
 วิดทอดพระเนตรเห็นข้าราชการกระซิบกระซาบกันอยู่ ดาว  
 ิดเข้าพระทัยว่าพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว ดาวิดจึงรับสั่ง

ถามข้าราชการของพระองค์ว่า □เด็กนั้นสิ้นชีวิตแล้วหรือ□ เขาทูลตอบว่า □สิ้นชีวิตแล้วพะยะค่ะ□<sup>20</sup> แล้วดาวิดทรงลุกขึ้นจากพื้นดิน ชำระพระกาย ชโลมพระองค์ และทรงเปลี่ยยนฉลองพระองค์ ทรงดำเนินเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และทรงนมัสการ แล้วเสด็จไปสู่พระราชวังของพระองค์ รับสั่งให้นำพระกระยาหารมา เขาก็จัดพระกระยาหารให้พระองค์เสวย<sup>21</sup> ข้าราชการจึงทูลถามพระองค์ว่า □เป็นไฉนพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ พระองค์ทรงอดพระกระยาหารและกั้นแสงเพื่อพระกุมารนั้นเมื่อทรงพระชนม์อยู่ แต่เมื่อพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสวยพระกระยาหาร□<sup>22</sup> พระองค์รับสั่งว่า □เมื่อเด็กนั้นมีชีวิตอยู่เราอดอาหารและร้องไห้ เพราะเราว่า □ใครจะทราบได้ว่าพระเจ้าจะทรงพระเมตตาเรา โปรดให้เด็กนั้นมีชีวิตอยู่หรือไม่□<sup>23</sup> แต่เมื่อเขาสิ้นชีวิตแล้ว เราจะอดอาหารทำไม เราจะทำเด็กให้ฟื้นขึ้นมาอีกได้หรือ มีแต่เราจะตามทางเด็กนั้นไป เราจะกลับมาหาเราหาได้□

### การกำเนิดของซาโลมอน

<sup>24</sup> ฝ่ายดาวิดทรงเส้าโลมใจบัทเชบามเหสีของพระองค์ และทรงเข้าไปสมสู่กับพระนาง พระนางก็ประสูติบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าซาโลมอน และพระเยโฮวาห์ทรงรักซาโลมอน<sup>25</sup> และทรงใช้นาอันผู้พยากรณ์ไป ท่านจึงตั้งชื่อราชโอรสนั้นว่า เยดีดियाห์ เพราะเห็นแก่พระเยโฮวาห์

### ดาวิดกับโยอาบชนะเมืองรับบาห์ (1 พศด 20:1-3)

<sup>26</sup> ฝ่ายโยอาบสู้รบกับเมืองรับบาห์ของคนอัมโมน และยึดราชธานีไว้ได้<sup>27</sup> และโยอาบได้ส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าดาวิด ทูลว่า □ข้าพระองค์ได้สู้รบกับกรุงรับบาห์ และข้าพระองค์ตีได้เมืองที่มีแม่น้ำมากหลายนั้นแล้ว<sup>28</sup> ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์



ทรงรวบรวมพลที่เหลือ เข้าตั้งค่ายตีเมืองนั้นให้ได้ เกลือกว่าถ้าเข้าพระองค์ได้ ก็จะต้องเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อของข้าพระองค์<sup>29</sup> ดาวิดจึงทรงรวบรวมพลทั้งหลายเข้าด้วยกันยกไปยังเมืองรับบาห์ และต่อสู้อันยิดเมืองนั้นได้<sup>30</sup> ทรงรับมงกุฎจากเศียรกษัตริย์ของเมืองนั้น มงกุฎนั้นเป็นทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ประดับด้วยเพชรพลอยต่างๆ และเขาก็สวมบนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรงเก็บรวบรวมทรัพย์สมบัติของเมืองนั้นได้เป็นอันมาก<sup>31</sup> ทรงควบคุมประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้น ให้ทำงานด้วยเลื่อย คราดเหล็กและขวานเหล็กและบังคับให้ทำงานที่เตาเผาอิฐ ได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่บรรดาหัวเมืองของคนอัมโมนทั่วไป แล้วดาวิดก็เสด็จกลับไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพลทั้งสิ้น

## 13

### อัมโมนชมชื่นนางสาวทามาร์

<sup>1</sup> ต่อมา ภายหลังกษัตริย์อับซาโลม ราชโอรสของดาวิดมีชนิษฐาองค์หนึ่งรูปโฉมสะคราญชื่อทามาร์ และอัมโมนราชโอรสของดาวิดก็รักเธอ<sup>2</sup> ด้วยเหตุทามาร์น้องหญิงนี้จิตใจของอัมโมนก็ถูกทรมาณจนถึงกับล้มป่วย ด้วยเหตุว่าเธอเป็นสาวพรหมจารี อัมโมนจึงรู้สึกว่าจะทำอะไรกับเธอก็ยากนัก<sup>3</sup> แต่อัมโมนมีสหายคนหนึ่งชื่อโยนาตัมบุตรชายของชิมเออาห์ชนิษฐาของดาวิด โยนาตัมนั้นเป็นคนเจ้าปัญญา<sup>4</sup> จึงทูลถามว่า ข้าแต่ราชโอรสของกษัตริย์ โฉนทูลกระหม่อมจึงชมเขาอยู่ทุกเช้าๆ จะไม่บอกให้เกล้าฯทราบบ้างหรือ อัมโมนตอบเขาว่า เรารักทามาร์น้องหญิงของอับซาโลมอนุชาของเรา<sup>5</sup> โยนาตัมจึงทูลท่านว่า ขอเชิญบรรทมบนพระแท่นสร้างกระทำเป็นประจวน และเมื่อเสด็จ

พ่อมาเยี่ยมทูลกระหม่อมขอกราบทูลว่า □ขอโปรดรับสั่งทา  
 มาร์น้องหญิงมาให้อาหารแก่ข้าพระองค์ให้มาเตรียมอาหาร  
 ต่อสายตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้เห็น และได้  
 รับประทานจากมือของเธอ□ □ 6 อัมโนนจึงบรรทมแสร้งทำ  
 เป็นประชวร เมื่อกษัตริย์เสด็จมาเยี่ยม อัมโนนก็ทูลกษัตริ  
 ยว่า □ขอโปรดให้ทามาร์น้องหญิงมาทำขนมสักสองอันต่อ  
 สายตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้รับประทานจากมือ  
 ของเธอ□ 7 ดาวิดทรงใช้คนไปหาทามาร์ที่วังรับสั่งว่า □ขอ  
 จงไปที่บ้านของอัมโนนพี่ของเจ้า และเตรียมอาหารให้เข  
 ารับประทาน□ 8 ทามาร์ก็ไปยังวังของอัมโนนเชษฐาของเธอ  
 ที่ที่เขابรรทมอยู่ เธอก็หยิบแป้งมานวดทำขนมต่อสายตา  
 ของเชษฐาแล้วปิ้งขนมนั้น 9 และเธอก็ยกกระทะมาเทออก  
 ต่อหน้าเชษฐา แต่อัมโนนก็ไม่ทรงเสวย กล่าวว่า □ให้ทุก  
 คนออกไปเสียให้พ้นเรา□ ทุกคนก็ออกไป 10 อัมโนนก็รับ  
 สั่งกับทามาร์ว่า □จงเอาอาหารเข้ามาในห้องใน เพื่อพี่จะได้  
 รับประทานจากมือของน้อง□ ทามาร์ก็นำขนมที่เธอทำนั้น  
 เข้าไปในห้องเพื่อให้แก่อัมโนนเชษฐา 11 แต่เมื่อเธอนำขนม  
 มาใกล้เพื่อให้ท่านรับประทาน ท่านก็จับมือเธอไว้รับสั่งว่า  
 □น้องของพี่เข้ามานอนกับพี่เถิด□ 12 เธอจึงตอบท่านว่า □  
 ไม่ได้ดอกพระเชษฐา ขออย่าบังคับน้องเลย สิ่งอย่างนี้เขา  
 ไม่กระทำกันในอิสราเอล ขออย่ากระทำการโหดเขลาอย่าง  
 นี้เลย 13 ฝ่ายหม่อมฉัน หม่อมฉันจะเอาความอายไปซ่อนไว้  
 ที่ไหน ฝ่ายท่านเล่า ท่านจะเป็นเหมือนคนโหดเขลาคนหนึ่ง  
 ในอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทูลกษัตริย์ พระองค์คงจะ  
 ไม่หวงหม่อมฉันไว้ไม่ให้ท่าน□ 14 แต่ท่านก็หาฟังเสียงเธอไม่  
 ด้วยท่านมีกำลังมากกว่าจึงข่มขืน และนอนร่วมกับเธอ 15 ต่อ  
 มาอัมโนนเกลียดชังเธอยิ่งนัก ความเกลียดชังครั้งนี้ก็มาก  
 ยิ่งกว่าความรักซึ่งท่าน ได้รักเธอมาก่อน และอัมโนนรับสั่ง  
 กับเธอว่า □จงลุกขึ้นไป□ 16 แต่เธอตอบท่านว่า □อย่าเลย

พระเจ้าจะขับไล่หม่อมฉันไปครั้งนี้ นั่นก็เป็นความผิดใหญ่ยิ่งกว่าที่พระเจ้าได้ทำกับน้องมาแล้ว □ แต่ท่านหาได้เชื่อฟังเธอไม่ 17 ท่านจึงเรียกมหาดเล็กที่ปรนนิบัติอยู่สั่งว่า □จงไล่ผู้หญิงคนนี้ให้ออกไปพ้นหน้าของข้าแล้วปิดประตูใส่กลอนเสีย □ 18 เธอสวมเสื้อยาวหลากสีที่ราชธิดาพรหมจารีของกษัตริย์สวมกัน มหาดเล็กของท่านจึงไล่เธอออกไปและใส่กลอนประตูเสีย 19 ทามาร์ก็เอาซีเถ่าใส่ที่ศีรษะของเธอ และฉีกเสื้อยาวหลากสีที่เธอสวมอยู่นั้นเสีย เอามือกุมศีรษะเดินพลางร้องครวญไปพลาง 20 อับซาโลมเสษฐาของเธอก็กล่าวกับเธอว่า □อัมโนนเสษฐาได้อยู่กับน้องหรือเปล่า แต่น้องเอ๋ย บัดนี้น้องจูงน้องเสียเถิด เพราะเขาเป็นพี่ชายของเจ้า อย่าไปคิดถึงเรื่องนี้เลย □ ฝ่ายทามาร์จึงอยู่อย่างเดียวดายในวังของอับซาโลมเสษฐา 21 เมื่อกษัตริย์ดาวิดทรงได้ยินเรื่องเหล่านี้ทั้งสิ้น พระองค์ก็กริ้วยิ่งนัก 22 แต่อับซาโลมมิได้ตรัสประการใดกับอัมโนนเลย ไม่ว่าดีหรือร้าย เพราะอับซาโลมเกลียดชังอัมโนน เหตุที่ท่านได้ชมชื่นทามาร์น้องหญิงของท่าน

### อับซาโลมฆ่าอัมโนน

23 ต่อมาอีกสองปีเต็ม อับซาโลมมีงานตัดขนแกะที่ตำบลบาอัลฮาไซร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอเฟราอิม และอับซาโลมได้เชิญโอรสทั้งสิ้นของกษัตริย์ไปในงานนั้น 24 อับซาโลมไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า □ดูเถิด ข้าพระองค์มีงานตัดขนแกะ ขอเชิญกษัตริย์และมหาดเล็กของพระองค์ไปในงานนั้นกับข้าพระองค์ □ 25 แต่กษัตริย์ตรัสกับอับซาโลมว่า □ลูกเอ๋ย อย่าเลย อย่าให้พวกเราไปกันหมดเลย จะเป็นภาระแก่เจ้าเปล่าๆ □ อับซาโลมคะยั้นคะยอพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์มิได้ยอมเสด็จ แต่ทรงอำนวยการให้ 26 อับซาโลมจึงกราบทูลว่า □ถ้า

ไม่โปรดเสด็จ ก็ขอ อนุญาต ให้ พระเชษฐา อัม โนน ไป ด้วย  
 กันเถิด □ และกษัตริย์ตรัสถามว่า □ทำไมเขาต้อง ไปกับเจ้า  
 ด้วย □ 27 แต่อับซาโลมทูลคะยั้นคะยอจนพระองค์ทรงยอม  
 ให้ อัม โนน และราชโอรสของกษัตริย์ทั้ง สิ้น ไป ด้วย 28 แล้  
 วอับซาโลมบัญชามหาดเล็กของท่านว่า □จงคอยดูว่าจิตใจ  
 ของอัม โนน เพลิดเพลิน ด้วย เหล้าองุ่น เมื่อไร เมื่อเราสั่งเจ้า  
 ว่า □จงตี อัม โนน □ เจ้าทั้งหลายจงฆ่าเขาเสีย อย่าง ล้ว เลย  
 เรียบัญชาเจ้าแล้วมิใช่หรือ จงกล้าหาญ และเป็น คน เก่งกล้า  
 เถิด □ 29 และมหาดเล็กของอับซาโลมก็กระทำกับ อัม โนน  
 ตามที่อับซาโลมได้บัญชาไว้ แล้วบรรดาราชโอรสของกษ  
 ตริย์ก็พากันลุกขึ้น ทรง ล้อ ของ แต่ละ องค์ นี้ ไป สิ้น 30 ต่อ  
 มาขณะเมื่อราชโอรสได้ดำเนินอยู่ตามทาง มีข่าวไปถึงดา  
 วิดว่า □อับซาโลมได้ประหารราชโอรสของกษัตริย์หมดแล้ว  
 ไม่เหลืออยู่สัก องค์ เดียว □ 31 กษัตริย์ทรงลุกขึ้น นึก ฉลอง  
 พระองค์ และทรงบรรทมบนพื้นดิน บรรดาข้าราชการทั้ง สิ้น  
 สวมเสื้อผ้า นึก ขาด ยืน ฝ้า อยู่ 32 แต่โยนาตัมบุตรชายซิเม  
 อาห์เชษฐาของดาวิดกราบทูลว่า □ขออย่าให้เจ้านายของข้า  
 พระองค์สำคัญผิด ไปว่า เขาได้ประหารราชโอรสหนุ่มแน่น  
 เหล่านั้นหมดแล้ว เพราะว่าอัม โนน สิ้น ชีวิต แต่ผู้เดียว เพราะ  
 ตามบัญชาของอับซาโลม เรื่องนี้ท่านตั้งใจ ไว้ แต่ครั้งที่อัม  
 โนน ช่มชืดตามาร้องหญิงของท่านแล้ว 33 ฉะนั้นบัดนี้ขอก  
 ษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อย่าได้ร้อนพระทัย ด้วยสำคัญ  
 ว่าราชโอรสทั้งหมดของกษัตริย์สิ้นชีวิต เพราะอัม โนน สิ้นชีพ  
 แต่ผู้เดียว □ 34 แต่อับซาโลมได้หนี ไป ฝ่ายทหารยามหนุ่ม  
 เองหน้าขึ้นมองดู ดูเถิด ประชาชนเป็นอันมากกำลังมาทาง  
 ข้างๆ เขา ซึ่งอยู่ข้างหลังเขา 35 โยนาตัมจึงกราบทูลกษัตริ  
 ย์ว่า □ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์กำลังดำเนินมาแล้ว ตาม

ที่ผู้รับใช้ของพระองค์กราบทูลก็เป็นจริงดังนั้น□ 36 อยู่มาเมื่อเขาพูดจบลง ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์ก็มาถึง และได้ร้องให้เสียงดัง ฝ่ายกษัตริย์ก็กั้นแสง และบรรดาข้าราชการก็ร้องให้สะอึกสะอื้นด้วย

### อับซาโลมหนีไปยังเมืองเกชูร์

37 อับซาโลมได้หนีไปเข้าเฝ้าทัลมัย โอรสของอัมมีฮูด กษัตริย์เมืองเกชูร์ แต่ดาวิดทรงไว้ทุกข์ให้ราชโอรสของพระองค์วันแล้ววันเล่า 38 ฝ่ายอับซาโลมก็หนีไปยังเมืองเกชูร์ และทรงอยู่ที่นั่นสามปี 39 กษัตริย์ดาวิดก็ทรงตรอมพระทัยอาลัยถึงอับซาโลม เพราะการที่ทรงคิดถึงอัมโนนนั้น ค่อยคลายลง ด้วยท่านสิ้นชีพแล้ว

## 14

### โยอาบนำอับซาโลมให้กลับมาคืนดีกันกับดาวิด

1 ฝ่ายโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ทราบว่ กษัตริย์อาลัยถึงอับซาโลม 2 โยอาบจึงใช้คนไปยังเมืองเทโคอาพาหญิงที่ฉลาดมาจากที่นั่นคนหนึ่ง บอกนางว่า □ขอจงแสร้งทำเป็นคนไว้ทุกข์ สวมเสื้อของคนไว้ทุกข์ อย่าชโลมน้ำมัน แต่แสร้งทำเหมือนผู้หญิงที่ไว้ทุกข์ให้ผู้ตายมาหลายวันแล้ว 3 จงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลข้อความนี้แก่พระองค์□ แล้วโยอาบก็สอนคำกราบทูลให้หญิงนั้น 4 เมื่อหญิงชาวเทโคอามาเฝ้ากษัตริย์ นางก็ชนหน้าลงถึงดินถวายบังคมแล้วกราบทูลว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระกรุณาคุณเป็นที่พึง□ 5 กษัตริย์ตรัสถามหญิงนั้นว่า □เจ้ามีเรื่องอะไร□ นางกราบทูลว่า □หม่อมฉันเป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง สามิตายเสียแล้ว 6 สาวใช้ของพระองค์มีบุตรชายสองคน วิวาทกันทีในทุ่งนา ไม่มีใครช่วยห้ามปราม บุตรชายคนหนึ่งจึงตีอีกคนหนึ่ง

ตาย 7 ดูเถิด หม่อมญาติทั้งสิ้นรุมกันมาหาสาวใช้ของพระองค์ บอกว่า ๐จงมอบผู้ที่ฆ่าพี่ชายของตัวมาให้เรา เพื่อเราจะฆ่า เขาเสีย เพื่อแก้แค้นแทนพี่ชายที่เขาได้ฆ่าเสีย นั้น จะได้ฆ่า ผู้ที่รับมรดกเสียด้วย ๐ ดังว่าจะดับ ถ่าน ไฟ ของหม่อมฉันที่ ยังเหลืออยู่นั้นเสีย ไม่ให้สามีของหม่อมฉันมี ชื่อหรือมี ชื่อ เหลืออยู่บนพื้นโลกเลย ๐ 8 กษัตริย์จึงรับสั่งแก่หญิงคนนั้น ว่า ๐ไปบ้านของเจ้าเถิด เราจะสั่งการเรื่องเจ้า ๐ 9 หญิงชาว เทโคอาได้กราบทูลกษัตริย์ว่า ๐โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านาย ของหม่อมฉัน ขอให้ความชั่วช้าตกอยู่กับหม่อมฉัน และกับ วงศ์วานบิดาของหม่อมฉัน แต่กษัตริย์และราชบัลลังก์ของ พระองค์อย่าให้มีโทษเลย ๐ 10 กษัตริย์ตรัสว่า ๐ถ้ามีผู้ใดกล่าว อะไรแก่เจ้า จงพาเขามาหาเรา คนนั้นจะไม่แตะต้องเจ้าอีก เลย ๐ 11 นางก็กราบทูลว่า ๐ข้าแต่พระองค์ ขอ กษัตริย์ทรง ระลึกถึง พระเยโฮวาห์พระเจ้า ของพระองค์ เพื่อผู้อาฆาต โลहितจะ ไม่กระทำการฆ่าอีกต่อไป เกรงว่าพวกเขาจะได้ ทำลายบุตรชายของหม่อมฉัน ๐ พระองค์ตรัสว่า ๐พระเยโฮ วาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เส้นผมของบุตรชายของเจ้า สักเส้นเดียวจะไม่ตกลงถึงดิน ๐ 12 แล้วหญิงนั้นกราบทูลว่า ๐ข้าแต่พระองค์ ขอสาวใช้ของพระองค์กราบทูลอีกสักคำ หนึ่งแก่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน ๐ พระองค์ตรัสว่า ๐พูด ไป ๐ 13 หญิงนั้นจึงกราบทูลว่า ๐เหตุใดพระองค์ทรงดำริจะ กระทำอย่างนี้แก่ประชาชนของพระเจ้า ในการที่ตรัสเช่นนี้ กษัตริย์ทรงกล่าว โทษพระองค์เอง ในประการที่กษัตริย์มิได้ ทรงนำผู้ถูกเนรเทศกลับสู่พระราชสำนัก 14 คนเราจะต้อง ตายหมดด้วยกันทุกคน เป็นเหมือนน้ำที่หกบนแผ่นดิน จะ เก็บรวมกลับคืนมาอีกไม่ได้ พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด แต่ทรงดำริหาหนทางไม่ให้ผู้ที่ถูกเนรเทศต้องถูกทรงทอด

กึ่ง 15 ฉะนั้นบัดนี้ที่หม่อมฉันมากราบทูลเรื่องนี้ต่อกษัตริย์  
 เจ้านายของหม่อมฉัน เพราะประชาชนหมู่หม่อมฉันให้กลัว  
 และสาวใช้ของพระองค์คิดว่า □หม่อมฉันจะกราบทูลกษัตริย์  
 หวังว่ากษัตริย์จะโปรดตามคำขอของหญิงผู้รับใช้ของ  
 พระองค์<sup>16</sup> ด้วยกษัตริย์จะทรงสดับฟัง และทรงช่วยหญิงผู้  
 รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากมือของผู้ที่ตั้งใจทำลายหม่อม  
 ฉัน และบุตรชายของหม่อมฉันเสียจากมรดกของพระเจ้า□  
 17 และสาวใช้ของพระองค์คิดว่า □ขอให้พระด้ารัสของกษัตริย์  
 เจ้านายของหม่อมฉันเป็นที่ให้พำนัก□ เพราะกษัตริย์  
 เจ้านายของหม่อมฉันเปรียบประดุจทูตสวรรค์องค์หนึ่งของ  
 พระเจ้าในการที่จะประจักษ์ความดีและความชั่ว ขอพระเย  
 โสวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสถิตกับพระองค์เถิด□ 18  
 แล้วกษัตริย์ทรงตอบหญิงนั้นว่า □สิ่งใดที่เราจะถามเจ้า  
 เจ้าอย่าปิดบังนะ□ หญิงนั้นกราบทูลว่า □ขอกษัตริย์เจ้า  
 นายของหม่อมฉันจงตรัสเถิด□ 19 กษัตริย์จึงตรัสถามว่า □ใน  
 เรื่องทั้งสินนี้มือของโยอาบเกี่ยวข้องกับเจ้าด้วยหรือเปล่า□  
 หญิงนั้นทูลตอบว่า □ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน  
 พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ไม่มีใครหลบหลีกพระ  
 ด้ารัสของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน ไปทางขวาหรือทาง  
 ซ้ายได้ โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์นั้นแหละให้หม่อมฉัน  
 กราบทูล เขาเป็นผู้สอนคำกราบทูลแก่หม่อมฉันสาวใช้ของ  
 พระองค์<sup>20</sup> โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำเช่นนี้ก็  
 เพื่อจะเปลี่ยนโฉมหน้าของเหตุการณ์ แต่เจ้านายของหม่อม  
 ฉันทรงมีพระสติปัญญา ดังสติปัญญาแห่งทูตสวรรค์องค์หน  
 ึ่งของพระเจ้า ทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนพิภพ□

อับซาโลมได้รับการยกโทษ

21 กษัตริย์ดัสส์โยอาบว่า □ ดูเถิด เราอนุวัติตามคำขอ  
 นี้แล้ว จงไปพาอับซาโลมชายหนุ่มคนนั้นกลับมา □ 22 โย  
 อาบก็ซบหน้าลงถึงดินและน้อมตัวลง แล้วโมทนาพระคุณ  
 กษัตริย์ โยอาบกราบทูลว่า □ โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของ  
 ข้าพระองค์ วันนี้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบ ว่า ข้าพระองค์  
 ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ในประการ  
 ที่ กษัตริย์ทรง ทำให้บรรลุ ตาม คำ ทูล ขอ ของ ผู้รับ ใช้ ของ  
 พระองค์ □ 23 โยอาบจึงลุกขึ้นไปยังเมืองเกชูร์และพาอับซา  
 โลมมายังกรุงเยรูซาเล็ม 24 และกษัตริย์รับสั่งว่า □ ให้เขาไป  
 อยู่วังของเขาเถิด อย่าให้เข้าเฝ้าเรา □ อับซาโลมก็ไปอยู่วัง  
 ของท่าน มิได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์

### อับซาโลมเข้าเฝ้าดาวิด

25 ในบรรดาอิสราเอลหา มี ผู้ใด รูปงาม น่าชม อย่าง อับซา  
 โลม ไม่ ในตัวท่าน ตั้งแต่ ฝ่าเท้า จนถึง กระจงหม่อม ไม่มี ตำหนิ  
 เลย 26 เมื่อท่านตัดผม (ท่านเคยตัดผมสิ้นปีทุกปี เพราะผม  
 หนักแล้วท่านก็ตัดเสีย) ท่านก็ ชั่ง ผม ของท่าน ได้หนักสอง  
 ร้อยเชเชลตามพิภัดหลวง 27 มีบุตรชายสามคนเกิดแก่อับซา  
 โลมและบุตรสาวคนหนึ่งชื่อทามาร์ เธอเป็นหญิงที่หน้าตา  
 งดงาม 28 อับซาโลมประทับในกรุงเยรูซาเล็ม ได้สองปีเต็ม  
 โดยมีได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ 29 แล้วอับซาโลม  
 ก็ให้ไปตามโยอาบ จะใช้ให้เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ แต่โยอาบไม่  
 ยอมมาหาท่าน ท่านก็ใช้คนไปครั้งที่สอง แต่โยอาบก็ไม่มา  
 เหมือนกัน 30 ท่านจึงสั่งมหาดเล็กของท่านว่า □ ดูซิ นาของ  
 โยอาบอยู่ถัดนาของเรา เขามีข้าวบาร์เลย์ที่นั่น จงเอาไฟเผา  
 เสีย □ มหาดเล็กของอับซาโลมก็ไปเอาไฟเผา 31 โยอาบ  
 ก็ลุกขึ้นไปหาอับซาโลมที่วังของท่าน ถามท่านว่า □ ทำไม  
 มหาดเล็กของท่านจึงเอาไฟเผา นาของหม่อมฉัน □ 32 อับซา



โลมตอบโยอาบว่า □ ดูเถิด เราส่งคนไปบอกท่านว่า □ มานี  
เกิด เราจะส่งท่านไปหากษัตริย์ทูลว่า □ ให้ข้าพระองค์มาจาก  
เกชูร์ทำไม ข้าพระองค์ยังอยู่ที่นั่นก็ดีกว่า ฉะนั้นบัดนี้ขอให้  
เราได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์□ □ ถ้าเรามีความชั่ว  
ข้าประการใด ก็ขอพระองค์ทรงประหารเราเสีย□ 33 โยอาบ  
จึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์กราบทูลพระองค์ พระองค์ก็ทรงเรียก  
อับซาโลม ท่านจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ในมกายนลงบนหน้าลึงถึง  
ดินต่อพระพักตร์กษัตริย์ กษัตริย์ก็ทรงจูบอับซาโลม

## 15

### อับซาโลมจูงใจประชาชนตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์

1 อยู่มาภายหลังอับซาโลมได้เตรียมรถรบและม้ากับทหาร  
วังนำหน้าห้าสิบคน 2 อับซาโลมตื่นบรรทมแต่เช้าตรู่ไป  
ประทับริมทางไปยังประตูเมือง ถ้าผู้ใดมีเรื่องที่จะถวายกษ  
ัตริย์ให้ทรงตัดสิน อับซาโลมก็เรียกผู้นั้น ถามว่า □ เจ้ามาจาก  
เมืองไหน□ และเมื่อเขาทูลตอบว่า □ ผู้รับใช้ของท่านเป็นคน  
ตระกูลหนึ่งในอิสราเอล□ 3 อับซาโลมจึงจะบอกเขาว่า □ ดูสิ  
ข้อหาของเจ้าก็ดีและถูกต้อง แต่กษัตริย์มิได้ทรงตั้งผู้ใดไว้  
ฟังคดีของเจ้า□ 4 อับซาโลมเคยกล่าวยิ่งกว่านั้นว่า □ โอ ถ้า  
ข้าเป็นผู้พิพากษาในแผ่นดินนี้ก็ดี เมื่อใครมีข้อหาหรือคดีจะ  
ได้มาหาข้า ข้าจะตัดสินให้ความยุติธรรมแก่เขา□ 5 เมื่อมีผู้  
ใดเข้ามาใกล้จะกราบถวายบังคมท่าน ท่านจะยื่นมือออกจับ  
คนนั้นไว้และจูบเขา 6 อับซาโลมกระทำอย่างนี้แก่บรรดาคน  
อิสราเอลผู้มาเฝ้ากษัตริย์เพื่อขอการพิพากษา อับซาโลมก็  
ลอบเอาใจคนอิสราเอลอย่างนี้

### อับซาโลมกบฏต่อดาวิด

7 ครั้นสว่างมาได้สี่สิบปี อับซาโลม กราบทูลกษัตริย์ว่า  
 □ขอโปรดทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์ไปทำตามคำปฏิญาณ  
 ที่เมืองเฮโบรน ซึ่งข้าพระองค์ได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮ  
 วาห์<sup>8</sup> เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์ได้ปฏิญาณไว้เมื่อครั้ง  
 อยู่ในเมืองเกชูร์ประเทศซีเรียว่า □ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงโปรด  
 นำข้าพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็มจริงแล้ว ข้าพระองค์จะ  
 ปรมณินับดีพระเยโฮวาห์□□<sup>9</sup> กษัตริย์ตรัสตอบท่านว่า □จง  
 ไปเป็นสุขเถิด□ ท่านก็ลุกขึ้นไปยังเมืองเฮโบรน<sup>10</sup> แต่อับ  
 ซาโลมได้ส่งผู้สื่อสารไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลว่า □ท่านทั้งหลาย  
 ได้ยินเสียงแตรเมื่อไร จงกล่าวกันว่า □อับซาโลมเป็นกษัตริย์  
 ที่กรุงเฮโบรน□□<sup>11</sup> มีชายสองร้อยคนไปกับอับซาโลม  
 จากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นคนที่ถูกเชิญให้ไป คนเหล่านี้ก็ไปกัน  
 เฉยๆ หาทราบเรื่องอะไรไม่<sup>12</sup> ขณะเมื่ออับซาโลมถวายสัตว  
 บูชาอยู่ ท่านส่งคนไปเชิญอาหิโธเฟลชาวกิโหลห์ที่ปรึกษาของ  
 ดาวิดมาจากนครของเขาคือกิโหลห์ การที่คบคิดกันนั้นก็เพิ่ม  
 กำลังขึ้น คนที่มาฝักใฝ่อยู่กับอับซาโลมก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

### ดาวิดหนีไปเพื่อเอาชีวิตรอด

13 ผู้สื่อสารคนหนึ่งมาเฝ้าดาวิดกราบทูลว่า □ใจของคน  
 อิสราเอลได้คล้อยตามอับซาโลมไปแล้ว□<sup>14</sup> แล้วดาวิดรับสั่ง  
 แก่บรรดาข้าราชการที่อยู่กับพระองค์ ณ เยรูซาเล็มว่า □จง  
 ลุกขึ้นให้เราหนีไปเถิด มิฉะนั้นเราจะหนีไม่พ้นจากอับซา  
 โลมสักคนเดียว จงรีบไป เกรงว่าเขาจะตามเราทันโดยเร็ว  
 และนำเหตุร้ายมาถึงเรา และทำลายกรุงนี้เสียด้วยคมดาบ□  
 15 ข้าราชการของกษัตริย์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า □ดูเถิด ผู้รับ  
 ใช้ของพระองค์พร้อมที่จะกระทำตามสิ่งซึ่งกษัตริย์เจ้านาย  
 ของข้าพระองค์ตัดสินพระทัยทุกประการ□<sup>16</sup> กษัตริย์ก็เสด็จ  
 ออกไปพร้อมกับบรรดาคนในราชสำนักของพระองค์ด้วย

เว้นแต่นางสนมสิบคนกษัตริย์ได้ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวัง  
 17 กษัตริย์ก็เสด็จออกไป พลทั้งสิ้นก็ตามพระองค์ไป และ  
 เสด็จประทับในสถานที่ที่อยู่ห่างไกล 18 บรรดาข้าราชการ  
 ทั้งสิ้นเดินผ่านพระองค์ไป บรรดาคนเคเรีและคนเปเลทกับ  
 คนกัท หกร้อยคนที่ติดตามพระองค์มาจากเมืองกัท ได้เดิน  
 ผ่านพระพักตร์กษัตริย์ไป 19 กษัตริย์จึงตรัสสั่งอิตทัยคนกัท  
 ทว่า "ทำไมเจ้าจึงไปกับเราด้วย จงกลับไปบ้านเมืองของ  
 เจ้าเถิดและไปอยู่กับกษัตริย์ เจ้าเป็นแต่คนต่างตัว และ  
 ถูกเนรเทศมาด้วย 20 เจ้าเพิ่งมาถึงเมื่อวานนี้ และวันนี้ควร  
 ที่เราจะให้เจ้าไปมากับเราหรือ ด้วยเราไม่ทราบว่าจะไปที่  
 ไหน จงกลับไปเถิด พาพี่น้องของเจ้าไปด้วย ขอความเมตตา  
 และความจริงจงมีกับเจ้าเถิด" 21 แต่อิตทัยทูลตอบกษัตริย์  
 ว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และกษัตริย์เจ้านาย  
 ของข้าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด กษัตริย์เจ้านาย  
 ของข้าพระองค์เสด็จประทับที่ไหน จะสิ้นพระชนม์หรือ  
 ทรงพระชนม์ ผู้รับใช้ของพระองค์ขอไปอยู่ที่นั่นด้วย" 22  
 ดาวิดก็รับสั่งกับอิตทัยว่า "จงผ่านไปเถิด" อิตทัยชาวเมือง  
 กัทจึงผ่านไปพร้อมกับบรรดาพรรคพวกของเขาทั้งผู้ใหญ่  
 และเด็ก 23 เมื่อพลทั้งหมดเดินผ่านไปเสีย ชาวเมืองนั้นทั้ง  
 สิบก็ร้องไห้เสียงดัง กษัตริย์ก็เสด็จข้ามลำธารซิดโรน และพล  
 ทั้งหมดก็ผ่านเข้าทางไปถิ่นทุรกันดาร 24 และดูเถิด ศาโด  
 กก็มาด้วย พร้อมกับคนเลวีทั้งสิ้น ห้ามหีบพันธสัญญาของ  
 พระเจ้ามา และเขาวางหีบของพระเจ้าลง ฝ่ายอาบียาธาร์ก็  
 ขึ้นมาจนประชาชนออกจากเมืองไปหมด 25 แล้วกษัตริย์ตรัส  
 สั่งศาโดกว่า "จงห้ามหีบของพระเจ้ากลับเข้าไปในเมือง  
 เถิด หากว่าเราเป็นทิโปรดปรานในสายพระเนตรพระเยโฮ  
 วาห์ พระองค์จะทรงโปรดนำเรากลับมาอีก และสำแดงให้  
 ข้าพระองค์เห็นทั้งหีบนั้นกับที่ประทับของพระองค์ด้วย 26  
 แต่ถ้าพระองค์ตรัสว่า "เราไม่พอใจเจ้า" ดูเถิด เราอยู่ที่นี้

ขอพระองค์ทรงกระทำกับเราตามที่พระองค์ทรงโปรดเห็นชอบเถิด 27 กษัตริย์ตรัสกับศาโดกปุโรหิตด้วยว่า ท่านเป็นผู้ทำนายหรือ จงกลับเข้าไปในเมืองโดยสันติภาพ พร้อมกับบุตรชายทั้งสองของท่าน คืออาหิมาอัสนุตรของท่าน และโยนาธานบุตรของอาบิยาธาร์ 28 ดูก่อนท่าน เราจะคอยอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร จนจะมีข่าวมาจากท่านให้เราทราบ 29 ฝ่ายศาโดกกับอาบิยาธาร์จึงห้ามหีบของพระเจ้ากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่น 30 ฝ่ายดาวิดเสด็จขึ้นไปตามทางขึ้นภูเขามะกอกเทศ เสด็จพลางกันแสงพลาง คลุ่มพระเศียรเสด็จโดยพระบาทเปล่า และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์ก็คลุ่มศีรษะเดินขึ้นไปพลางร้องให้พลาง 31 มีคนมากราบทูลดาวิดว่า อาหิโรเฟลอยู่ในพวกคิดกบฏของอับซาโลมด้วย 32 ดาวิดกราบทูลว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดให้คำปรึกษาของอาหิโรเฟล โง่งเง่าไป 32 อยู่มาเมื่อดาวิดมาถึงยอดภูเขาซึ่งเป็นถิ่นมัสการพระเจ้า ดูเกิดหุ้ยขาวอารคิได้เข้ามาเฝ้า มีเสื้อผ้าฉีกขาดและดินอยู่บนศีรษะ 33 ดาวิดตรัสกับเขาว่า ถ้าเจ้าไปกับเรา เจ้าจะเป็นภาระแก่เรา 34 แต่ถ้าเจ้ากลับเข้าไปในเมืองและกล่าวกับอับซาโลมว่า โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์ขอถวายตัวเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ดังที่ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระราชาบิดาของพระองค์มาแต่กาลก่อนนั้นใด ข้าพระองค์ขอเป็นผู้รับใช้ของพระองค์นั้น 35 แล้วเจ้าจะกระทำให้คำปรึกษาของอาหิโรเฟลพ่ายแพ้ไปเพื่อเห็นแก่เรา 35 ศาโดกกับอาบิยาธาร์ปุโรหิตก็อยู่กับเจ้าที่นั่นมิใช่หรือ สิ่งใดที่เจ้าได้ยินในพระราชวังจงบอกให้ศาโดกกับอาบิยาธาร์ปุโรหิตทราบ 36 ดูเถิด บุตรชายสองคนของเขาก็คืออาหิมาอัสนุตรศาโดก และโยนาธานบุตรอาบิยาธาร์ ดังนั้นเมื่อท่านได้ยินเรื่อง

อะไรจงใช้เขามาทักเราทุกเรื่องเถิด 37 หุซัยสหายของดาวิดจึงกลับเข้าไปในเมือง และอับซาโลมกำลังเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม

## 16

**ศิบบามหาดเล็กที่ไม่สัตย์ซื่อของเมฟีโบเชท**

1 เมื่อดาวิดเสด็จเลยยอดเขาไปหน่อยหนึ่ง ดูเถิด ศิบบามหาดเล็กของเมฟีโบเชทก็เข้ามาเฝ้าพระองค์ มีลาคูหนึ่ง ผูกอานพร้อม บรรทุกขนมปังสองร้อยก้อน องุ่นแห้งร้อยพวง และผลไม้ฤดูร้อนอีกร้อยหนึ่ง กับน้ำองุ่นหนึ่งถุงหนึ่ง

2 กษัตริย์ตรัสกับศิบบาว่า □เจ้านำสิ่งเหล่านี้มาทำไม□ ศิบบาทูลตอบว่า □ลาคุนั้นเพื่อราชวงศ์จะได้ทรง ขนมปังและผลไม้ฤดูร้อนสำหรับชายหนุ่มรับประทาน และน้ำองุ่นเพื่อผู้ที่อ่อนเปลี้ยอยู่กลางถิ่นทุรกันดารจะได้ดื่ม□ 3 กษัตริย์ตรัสว่า □บุตรเจ้านายของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า□ ศิบบากราบทูลกษัตริย์ว่า □ดูเถิด ท่านพักอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านว่า □วันนี้วงศ์วานอิสราเอลจะคืนราชอาณาจักรบิดาของเราให้แก่เรา□ 4 แล้วกษัตริย์ตรัสกับศิบบาว่า □ดูเถิด ทริพย์สมบัติของเมฟีโบเชทก็ตกเป็นของเจ้าทั้งหมด□ และศิบบากราบทูลว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอทูลวิงวอนต่อพระองค์ด้วยความถ่อมใจ ขอทรงให้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์□

**ซิเมอีดาวิด**

5 เมื่อกษัตริย์ดาวิดเสด็จมายังตำบลบาฮูริม ดูเถิด มีชายคนหนึ่งอยู่ในครอบครัววงศ์วานซาอูลชื่อซิเมอีบุตรชายเกอรา เขาออกมาเดินพลางต่ำพลาง 6 และเอาหินขว้างดาวิดและขว้างบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ดาวิด พวกพลและ

ชายฉกรรจ์ทั้งสิ้นก็อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของพระองค์<sup>7</sup> ซิเมอีร้องตามมาว่า □จงไปเสียให้พ้น เจ้าคนกระหายโลหิต เจ้าคนอันธพาล จงไปเสียให้พ้น<sup>8</sup> พระเยโฮวาห์ได้ทรงสนองเจ้าในเรื่องโลหิตทั้งสิ้นแห่งวงศ์วานของซาอูลผู้ซึ่งเจ้าเข้าครองแทนอยู่นั้น และพระเยโฮวาห์ทรงมอบราชอาณาจักรไว้ในมืออับซาโลมบุตรของเจ้า ดูเถิด ความพินาศตกอยู่บนเจ้าแล้ว เพราะเจ้าเป็นคนกระหายโลหิต□<sup>9</sup> อามีชัยบุตรชายนางเศรยาห์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า □ทำไมปล่อยให้สุนัขตายตัวนี้มาต่ากษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ข้ามไปตัดหัวมันออกเสีย□<sup>10</sup> แต่กษัตริย์ตรัสว่า □บุตรชายทั้งสองของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับเจ้า ถ้าเขาต่าเพราะพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งเขาว่า □จงดำดาวิด□แล้วใครจะพูดว่า □ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนี้□□<sup>11</sup> ดาวิดตรัสกับอามีชัยและข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ว่า □ดูเถิด ลูกของเราเองที่ได้ออกมาจากบั้นเอวของเรายังแสวงหาชีวิตของเรา ยิ่งกว่านั้น ทำไมกับคนเบนยามินคนนี้จะ ไม่กระทำเล่า ข้างเขาเกิด ให้เขาต่าไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบอกเขาแล้ว<sup>12</sup> บางทีพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงสนองเราด้วยความดีเพราะเขาต่าเราในวันนี้□<sup>13</sup> ดาวิดจึงทรงดำเนินไปตามทางพร้อม กับพลของพระองค์ ฝ่ายซิเมอีก็เดินไปตามเนินเขาตรงข้ามเขาเดินพลางต่าพลาง เอาก้อนหินปาและเอาฝุ่นซัดใส่<sup>14</sup> กษัตริย์กับพลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็มารู้สึกเหนื่อยอ่อน จึงทรงพักผ่อนเอาแรง ณ ที่นั้น

### อับซาโลมนำพลของพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็ม

<sup>15</sup> ฝ่ายอับซาโลมกับประชาชนทั้งสิ้น คือคนอิสราเอลก็มาถึงกรุงเยรูซาเล็ม และอาหิโธเฟลก็มาด้วย<sup>16</sup> และอยู่มา

เมื่อหุซัยชาวอารคี สหายของดาวิดเข้าเฝ้าอับซาโลม หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า □ขออภิศตริย์ทรงพระเจริญ ขออภิศตริย์ทรงพระเจริญ□ 17 และอับซาโลมตรัสกับหุซัยว่า □นี่หรือความเมตตาต่อสหายของท่าน ทำไมท่านไม่ไปกับสหายของท่านเล่า□ 18 หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า □มิใช่พะยะค่ะ พระเยโฮวาห์กับประชาชนเหล่านี้กับคนอิสราเอลทั้งสิ้นเลือกตั้งผู้ใดไว้ ข้าพระองค์ขอเป็นฝ่ายผู้นั้น ข้าพระองค์จะขออยู่กับผู้นั้น 19 อีกประการหนึ่งข้าพระองค์ควรจะปรนนิบัติผู้ใดมิใช่ไอรสของท่านผู้นั้นดอกหรือ ข้าพระองค์ได้ปรนนิบัติต่อพระพักตร์เสด็จพ่อของพระองค์มาแล้วฉันใด ก็ขอปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระองค์ฉันนั้น□ 20 อับซาโลมตรัสถามอาหิโธเฟลว่า □เราจะทำอย่างไรดี จึงให้คำปรึกษาของท่าน□ 21 อาหิโธเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า □จงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของพระองค์ซึ่งเสด็จพ่อทิ้งไว้ให้เฝ้าพระราชวัง เมื่อคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยินว่าพระองค์เป็นที่เกลียดชังของเสด็จพ่อแล้ว บรรดามือเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายพระองค์ก็จะเข้มแข็งขึ้น□ 22 เขาจึงกางเต็นท์ให้อับซาโลมไว้ที่บนดาดฟ้าหลังคา และอับซาโลมก็ทรงเข้าหานางสนมของพระราชบิดาของพระองค์ท่ามกลางสายตาของอิสราเอลทั้งสิ้น 23 ในครั้งนั้นคำปรึกษาของอาหิโธเฟลที่ทูลถวายก็เหมือนกับว่าคนได้ทูลถามจากพระด้ารซของพระเจ้า คำปรึกษาทั้งสิ้นที่ อาหิโธเฟลทูลถวายต่อดาวิดและอับซาโลมเป็นดังนั้น

## 17

อาหิโธเฟลกับหุซัยให้คำปรึกษาที่แตกต่างกัน

1 และอาหิโธเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า □ขอโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์เลือกทหารหนึ่งหมื่นสองพันคน ข้าพระองค์

จะยกออกไปติดตามดาวิดคืนวันนี้ <sup>2</sup> ข้าพระองค์จะไปทันท่านเมื่อท่านยังเหนื่อยอ่อนอยู่และอ่อนกำลัง กระทำให้ท่านกลัวตัวสั้น พลทั้งปวงที่อยู่กับท่านก็จะหนีไป ข้าพระองค์จะฆ่าฟันแต่กษัตริย์ <sup>3</sup> แล้วจะนำประชาชนทั้งสิ้นกลับมาเข้าฝ่ายพระองค์ เมื่อได้คนที่พระองค์มุ่งหาคนเดียวก็เหมือนได้ประชาชนกลับมาทั้งหมด แล้วประชาชนทั้งปวงก็จะอยู่เป็นผาสุก <sup>4</sup> คำทูลนี้เป็นที่พอพระทัยอัชบาโลม และบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็พอใจด้วย <sup>5</sup> อัชบาโลมตรัสว่า □จงเรียกหุซัยคนอารคีเข้ามาด้วย เพื่อเราจะฟังเขาจะว่าอย่างไรเช่นกัน <sup>6</sup> เมื่อหุซัยเข้ามาเฝ้าอัชบาโลมแล้ว อัชบาโลมจึงตรัสถามเขาว่า □อาหิโธเฟลว่าอย่างไรแล้ว เราควรจะทำตามคำแนะนำของเขาหรือไม่ ถ้าไม่ ท่านจงพูดมา <sup>7</sup> หุซัยจึงกราบทูลอัชบาโลมว่า □คำปรึกษาซึ่งอาหิโธเฟลให้ในครั้งนี้นั้นไม่ดี <sup>8</sup> หุซัยกราบทูลต่อไปว่า □พระองค์ทรงทราบแล้วว่า เสด็จพ่อ และคนที่อยู่ด้วยเป็นทหารแข็งกล้า และเขาทั้งหลายกำลังโกรธเหมือนหมี่ที่ลูกถูกผลักเอาไปในป่า นอกจากนั้นเสด็จพ่อของพระองค์ทรงชำนาญศึก ท่านคงไม่พักอยู่กับพวกพล <sup>9</sup> ดุเถิด ถึงขณะนี้ท่านก็ซ่อนอยู่ในบ่อแห่งหนึ่งหรือในที่หนึ่งใด แล้วต่อมาเมื่อมีคนล้มตายในการสู้รบครั้งแรก ใครที่ได้ยินเรื่องก็จะกล่าวว่า □ทหารที่ติดตามอัชบาโลมถูกฆ่าฟัน □ <sup>10</sup> แม้คนที่กล้าหาญ ที่จิตใจเหมือนอย่างสิงโตก็จะละลายไปอย่างเต็มที่ เพราะอิสราเอลทั้งสิ้นทราบว่า เสด็จพ่อของพระองค์เป็นวีรบุรุษ และคนที่อยู่ก็เป็นทหารที่แข็งกล้า <sup>11</sup> แต่คำปรึกษาของข้าพระองค์มีว่า ขอพระองค์รวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบาให้มากมายตั้งเม็ดทรายที่ทะเล แล้วพระองค์ก็เสด็จคุมทัพไปเอง <sup>12</sup> เราทั้งหลายจะเข้ารบกับท่าน ณ ที่หนึ่งใดที่พบ



กัน และเราจะเข้าโจมตีเหมือนน้ำค้างตกใส่พื้นดิน ตัวท่าน และบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็จะไม่มีเหลือสักคนหนึ่ง 13 ยิ่งกว่านั้น ถ้าท่านจะถอยร่นเข้าไปในเมือง คนอิสราเอลทั้งสี่ ก็จะเอาเชือกมาลากเมืองนั้นลงไปสู่แม่น้ำ จนกระทั่งก้อนกรวดสักก้อนหนึ่งก็ไม่มีให้เห็นที่นั่น 14 อับซาโลมและคนอิสราเอลทั้งปวงว่า 15 คำปรึกษาของหุซัยคนอารคีดีกว่า คำปรึกษาของอาทิโรเฟล 16 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาที่จะให้คำปรึกษาอันดีของอาทิโรเฟลพ่ายแพ้ เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมายังอับซาโลม 15 แล้วหุซัยจึงบอกศาดอกและอาบียาธาห์บุตรโรทิตว่า 16 อาทิโรเฟลได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้แก่อับซาโลมและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และข้าพเจ้าได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้ 16 ฉะนั้นบัดนี้จงรีบส่งคนไปกราบทูลดาวิดว่า 17 18 คคืนวันนี้อย่าพักอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร 19 อย่างไรก็จงให้เสด็จข้ามไปเสีย เกรงว่ากษัตริย์และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จะถูกกลืนไปหมด 17 18 ฝ่ายโยนาธานและอาหิมาย้อสกำลังคอยอยู่ที่เอนโระเกลแล้ว มีสาวใช้คนหนึ่งเคยไปบอกเรื่องแก่เขา แล้วเขาก็ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เพราะเขาไม่กล้าเข้ากรุงให้ใครเห็น 18 แต่มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเห็นเขาทั้งสอง จึงไปทูลอับซาโลม เขาทั้งสองก็รีบไปโดยเร็วจนถึงบ้านชายคนหนึ่งที่บ้านฮูริม เขามีบ่อน้ำอยู่ที่ลานบ้าน เขาทั้งสองจึงลงไปอยู่ในบ่อนั้น 19 หญิงแม่บ้านก็เอาผ้ามาปูปิดปากบ่อ แล้วก็เกลี้ยปลายข้าวตอกอยู่บนนั้น ไม่มีใครทราบเรื่องเลย 20 เมื่อข้าราชการของอับซาโลมมาถึงที่บ้านหญิงคนนี้ เขาก็ถามว่า 21 อาหิมาย้อสกับโยนาธานอยู่ที่ไหน 22 หญิงนั้นก็ตอบเขาว่า 23 เขาข้ามลำธารน้ำไปแล้ว 24 เมื่อเขาเที่ยวหาไม่พบแล้วก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 21 อยู่มาเมื่อคนเหล่านั้นไปแล้ว ชายทั้งสองก็ขึ้น

มาจากบ่อ ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เขาทูลดาวิดว่า ข้าพ  
 ทรงลุกขึ้น และรีบข้ามแม่น้ำไป เพราะอาหิโธเฟลได้ให้คำ  
 ปรีกษาต่อสู้อย่างนั้นอย่างนี้ 22 ดาวิดก็ทรงลุกขึ้นพร้อมกับ  
 พวกพลทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์และข้ามแม่น้ำจอร์แดน พอ  
 รุ่งเช้าก็ไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ยังไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน  
 23 เมื่ออาหิโธเฟลเห็นว่าเขาไม่กระทำตามคำปรีกษาของ  
 ท่าน ก็ผูกอาณลาขึ้นขี่กลับไปเรือนของตนที่อยู่ในเมืองของ  
 ตน เมื่อสังครอครบแล้วก็ผูกคอตาย เขาจึงเอาศพ  
 ฝังไว้ที่อุโมงค์บิดาของท่าน 24 ฝ่ายดาวิดก็เสด็จมายังเมือง  
 มาหะนาอิม และอับซาโลมก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนพร้อมกับ  
 คนอิสราเอลทั้งปวง 25 อับซาโลมทรงตั้งอามาสาเป็นแม่ทัพ  
 แทนโยอาบ อามาสาเป็นบุตรของชายคนหนึ่งชื่ออิธราคน  
 อิสราเอล ได้แต่งงานกับอาบีกายบุตรสาวของนาหาช น้อง  
 สาวของนางเศรยาห์มารดาของโยอาบ 26 ฝ่ายคนอิสราเอล  
 และอับซาโลมตั้งค่ายอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด 27 อยู่มาเมื่อ  
 ดาวิดเสด็จมาถึงมาหะนาอิม โขบีบุตรชายนาหาชชาวเมือง  
 รับบาคแห่งคนอัมโมน และมาคีร์บุตรชายอัมมีเอลชาวโลเด  
 บาร์ และบารซิลัยชาวกิเลอาดจากเมืองโรเกลิม 28 ได้ชนที่  
 นอน อ่างน้ำและเครื่องภาชนะดิน ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ และ  
 แป้ง ข้าวคว่ำ ถั่ว ถั่วยาง และถั่วแดง 29 น้ำผึ้ง เนย แกะ และ  
 เนยแข็งที่ได้มาจากฝูงสัตว์ ถวายแด่ดาวิด และให้พวกพลที่  
 อยู่กับพระองค์รับประทาน เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า ข้าพ  
 พลหิวและอ่อนเพลียและกระหายอยู่ที่ในถิ่นทุรกันดาร

## 18

สงครามระหว่างทหารของดาวิดกับอับซาโลม

1 ดาวิดจึงตรวจพลที่อยู่กับพระองค์ และทรงจัดตั้งนายพันนายร้อยให้ควบคุม <sup>2</sup> และดาวิดทรงจัดทัพออกไปให้อยู่ในบังคับบัญชาของโยอาบหนึ่งในสาม และในบังคับของอาบีชัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์หนึ่งในสาม และอีกหนึ่งในสามอยู่ในบังคับบัญชาของอิททัยคนกัท และกษัตริย์ตรัสกับพวกพลว่า □เราจะไปกับท่านทั้งหลายด้วย□ <sup>3</sup> แต่พวกพลเหล่านั้นทูลว่า □ขอพระองค์อย่าเสด็จเลย เพราะถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายจะหนีไป เขาทั้งหลายก็ไม่ใช่ดีอะไรหนักหนา ถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายตายเสียสักครึ่งหนึ่ง เขาทั้งหลายก็ไม่ใช่ดีอะไร แต่พระองค์มีค่าเท่ากับพวกข้าพระองค์หนึ่งหมื่นคน เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์พร้อมที่จะส่งกองหนุนจากในเมืองจะดีกว่า□ <sup>4</sup> กษัตริย์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □ท่านทั้งหลายเห็นชอบอย่างไร เราจะกระทำตาม□ กษัตริย์จึงทรงประทับที่ข้างประตูเมือง และบรรดาพลทั้งหลายเดินออกไปเป็นกองร้อยกองพัน <sup>5</sup> กษัตริย์รับสั่งโยอาบ อาบีชัย และอิททัยว่า □เบาๆมือกับชายหนุ่มนั้นด้วย เห็นแก่เราเถิด คือกับอับซาโลม□ พวกพลทั้งสิ้นก็ได้ยินคำรับสั่งซึ่งกษัตริย์ประทานแก่บรรดาผู้บังคับบัญชาด้วยเรื่องอับซาโลม <sup>6</sup> พวกพลจึงเคลื่อนออกไปในทุ่งเพื่อสู้รบกับคนอิสราเอล การสงครามนั้นทำกันในป่าเอฟราอิม <sup>7</sup> คนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการของดาวิด มีการฆ่าฟันกันอย่างหนักที่นั่น ทหารตายเสียสองหมื่นคนในวันนั้น <sup>8</sup> การสงครามกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดิน ในวันนั้นป่ากินคนเสียมากกว่าดาบกิน

### อับซาโลมถูกฆ่า

<sup>9</sup> และอับซาโลมไปพบข้าราชการของดาวิดเข้า อับซาโลมทรง ล่อ อยู่ และ ล่อ นั้น ได้วิ่ง เข้าไป ไต่ กิ่ง ต้น โอ๊ก ใหญ่ ศิระชะของท่านก็ติดกิ่งต้นโอ๊กแน่น เมื่อล่อนั้นวิ่งเลยไปแล้วท

วานก็แขวนอยู่ระหว่างฟ้าและดิน 10 มีชายคนหนึ่งมาเห็นเข้า จึงไปเรียนโยอาบว่า □ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นอับซาโลมแขวนอยู่ที่ต้นโอ๊ก□ 11 โยอาบก็พูดกับชายที่บอกท่านว่า □ดูเถิด เจ้ าเห็นเขาแล้ว ทำไมเจ้าไม่ฟันให้ตกดินเสียทีเดียวเล่า เราก็ จะยินดีที่จะรางวัลเงินสิบเหรียญกับสายรัดเอวเส้นหนึ่ง ให้ เจ้า□ 12 แต่ชายคนนั้นเรียนโยอาบว่า □ถึงมือของข้าพเจ้า อุ่มเงินพันเหรียญอยู่ ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำแก่ราชบุตร ของกษัตริย์ เพราะว่าหูของเราได้ยินพระบัญชาของกษัตริย์ที่ตรัสสั่งท่านและอาบีชัยกับอิททัยว่า □จงปกป้องอับซาโลมชายหนุ่มนั้น□ 13 มิฉะนั้นข้าพเจ้ากระทำความผิด ต่อชีวิตของตนเอง เพราะไม่มีอะไรจะปิดบังให้พ้นกษัตริย์ ได้ แล้วตัวท่านเองก็คงใส่โทษข้าพเจ้าด้วย□ 14 โยอาบจึงว่า □เราไม่ควรเสียเวลากับเจ้าเช่นนี้□ ท่านก็หยิบหลาวสามอัน แหงเข้าไปที่หัวใจของอับซาโลมขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ที่ ในต้นโอ๊ก 15 ทหารหนุ่มสิบคนที่ถือเครื่องรบของโยอาบ ก็ ล้อมอับซาโลมไว้ แล้วประหารชีวิตท่านเสีย 16 โยอาบก็เป่า แตร และกองทัพก็กลับจากการไล่ตามอิสราเอล เพราะโยอาบยับยั้งเขาทั้งหลายไว้ 17 เขาก็ยกศพอับซาโลมโยนลงไปในบ่อใหญ่ซึ่งอยู่ในป่า เอาหินกองทับไว้เป็นกองใหญ่มหึมา คนอิสราเอลทั้งสิ้นต่างก็หันกลับไปเดินที่ของตน 18 เมื่ออับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ ได้ตั้งเสาไว้เป็นที่ระลึกที่หุบเขาหลวง เพราะท่านกล่าวว่า □เราไม่มีบุตรชายที่จะสืบชื่อของเรา□ ท่านเรียกเสานั้นตามชื่อของตน เขาเรียกกันว่าที่ระลึกแห่งอับซาโลมจนทุกวันนี้

### ดาวิดทรงเรียนรู้เกี่ยวกับความตายของอับซาโลม

19 อาหิมาอัสบุตรชายศาโดกกล่าวว่า □ขอให้ข้าพเจ้าวิ่ง นำข่าวไปทูลกษัตริย์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ให้แก่

แค้นศัตรูของพระองค์แล้ว□ 20 โยอาบก็ตอบเขาว่า □ท่าน  
 อย่างนำข่าวไปในวันนี้เลย ท่านจงนำข่าวในวันอื่นเกิด แต่วัน  
 นี้ท่านอย่างนำข่าวเลย เพราะว่าโอรสของกษัตริย์สิ้นชีพแล้ว□  
 21 โยอาบก็ส่งคูชีว่า □จงนำข่าวไปกราบทูลกษัตริย์ตามสิ่ง  
 ที่ท่านได้เห็น□ คูชีก็กราบลงคำนับโยอาบแล้วก็วิ่งไป 22 อา  
 หิมาอัสนบุตรชายศาโดกจึงเรียนโยอาบอีกว่า □จะอย่างไรก็  
 ช่างเกิด ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งตามคูชีไปด้วย□ โยอาบตอบว่า  
 □ลูกเอ๋ย เจ้าจะวิ่งไปทำไม ด้วยว่าเจ้าไม่มีข่าวที่จะส่งไป□  
 23 เขาตอบว่า □จะอย่างไรก็ช่างเกิด ข้าพเจ้าจะขอวิ่งไป□ โย  
 อาบจึงบอกเขาว่า □วิ่งไปเถอะ□ และอาหิมาอัสก็วิ่งไปตาม  
 ทางที่ราบ ขึ้นหน้าคูชีไป 24 ฝ่ายดาวิดประทับอยู่ระหว่าง  
 ประตูเมืองทั้งสอง มีทหารยามขึ้นไปอยู่บนหลังคาซุ้มประตู  
 ที่กำแพงเมือง เมื่อเงยหน้าขึ้นมองดู เห็นชายคนหนึ่งวิ่งมา  
 ลำพัง 25 ทหารยามคนนั้นก็ร้องกราบทูลกษัตริย์ กษัตริย์ตรัส  
 สว่า □ถ้าเขามาลำพังก็คงคาบข่าวมา□ ชายคนนั้นก็วิ่งเข้ามา  
 ใกล้ 26 ทหารยามเห็นชายอีกคนหนึ่งวิ่งมา ทหารยามก็ร้อง  
 บอกไปที่นายประตูเมืองว่า □ดูเถิด มีชายอีกคนหนึ่งวิ่งมาแต่  
 ลำพัง□ กษัตริย์ตรัสว่า □เขาคงนำข่าวมาด้วย□ 27 ทหารยาม  
 นั้นกราบทูลว่า □ข้าพระองค์คิดว่าคนที่วิ่งมาก่อนวิ่งเหมือน  
 อาหิมาอัสนบุตรศาโดก□ และกษัตริย์ตรัสว่า □เขาเป็นคนดี  
 เขามาด้วยข่าวดี□ 28 แล้วอาหิมาอัสร้องทูลกษัตริย์ว่า □ทุกสิ่ง  
 สงบแล้ว พระยะคะ□ เขาก็กราบทูลกษัตริย์ชบหน้าลงถึงพื้นดิน  
 กราบทูลว่า □สารุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์  
 พระองค์ได้ทรงมอบบรรดาผู้ที่ยกมือของเขาต่อสู้กับกษัตริย์  
 เจ้านายของข้าพระองค์แล้ว□ 29 กษัตริย์ตรัสถามว่า □อับซา  
 โลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่หรือ□ อาหิมาอัสทูลตอบว่า □เมื่อ  
 โยอาบใช้ให้ผู้รับใช้ของกษัตริย์ คือผู้รับใช้ของพระองค์มาน

นั้น ข้าพระองค์เห็นผู้คนสับสนกันใหญ่ แต่ไม่ทราบเหตุ□ 30  
 กษัตริย์ตรัสว่า □จงหลีกมายืนตรงนี้□ เขาจึงหลีกไปยืนนิ่งอยู่  
 31 ดูเถิด คูชี่ก็มาถึง และคูชี่กราบทูลว่า □มีข่าวดีถวายแด่  
 กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพราะในวันนี้พระเยโฮวาห์  
 ทรงช่วยพระองค์ให้แก่แก่นบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์□  
 32 กษัตริย์ตรัสถามคูชี่ว่า □อับซาโลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่  
 หรือ□ คูชี่ทูลตอบว่า □ขอให้ศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้า  
 พระองค์และบรรดาผู้ที่ลุกขึ้น กระทำอันตรายต่อพระองค์  
 เป็นเหมือนชายหนุ่มผู้นั้นเกิด□

### ดาวิดทรงเศร้าโศกมาก

33 กษัตริย์ทรงโทมนัสนัก เสด็จขึ้นไปบนห้องที่อยู่เหนือ  
 ประตู และกันแสง เมื่อเสด็จไปพระองค์ตรัสว่า □โอ อับซา  
 โลมบุตรของเรา บุตรของเรา อับซาโลมบุตรของเราเอ๋ย เรา  
 อยากจะตายแทนเจ้า โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา  
 เอ๋ย□

## 19

### โยอาบตีเตียนดาวิด

1 เขาไปเรียนโยอาบว่า □ดูเถิด กษัตริย์กันแสง และไว้  
 ทุกข์เพื่ออับซาโลม□ 2 เพราะฉะนั้นชัชชนะในวันนั้นก็กลายเป็นการ  
 ไว้ทุกข์ของประชาชน ทั้งหลาย เพราะในวัน  
 นั้นประชาชนได้ยินว่า กษัตริย์ทรงโทมนัสเพราะพระราชบุตร  
 ของพระองค์ 3 ในวันนั้นประชาชนได้แอบเข้ามาในเมือง  
 อย่างกับคนหนีศึก แล้วายแอบเข้ามา 4 กษัตริย์ทรงคลุม  
 พระพักตร์ของพระองค์ และกษัตริย์กันแสงเสียงตั้งว่า □  
 โอ อับซาโลมบุตรของเราเอ๋ย โอ อับซาโลมบุตรของเรา  
 บุตรของเรา□ 5 โยอาบก็เข้ามาในพระราชวังทูลกษัตริย์

ว่า □วันนี้ พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ ผู้ซึ่งวันนี้ได้อารักขาพระชนม์ของพระองค์ ทั้งชีวิตของราชบุตรและราชธิดา และชีวิตของบรรดามเหสี และชีวิตของสนมทั้งหลายของพระองค์ให้เขาได้รับความละอาย<sup>6</sup> เพราะว่าพระองค์ทรงรักศัตรูของพระองค์ และทรงเกลียดชังสหายของพระองค์ เพราะในวันนี้พระองค์ได้กระทำให้ประจักษ์แล้วว่า พระองค์ไม่ไยดีต่อนายทหารและบรรดาข้าราชการทั้งหลาย ในวันนี้ข้าพระองค์ทราบบว่า ถ้าในวันนี้ อับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ และข้าพระองค์ทั้งหลายก็ตายสิ้น พระองค์ก็จะพอพระทัย<sup>7</sup> ฉะนั้น ขอพระองค์ทรงลุกขึ้น ณ บัดนี้ขอเสด็จออกไปตรัสให้ถึงใจข้าราชการทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ได้ปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า ถ้าพระองค์ไม่เสด็จจะไม่มีชายสักคนหนึ่งอยู่กับพระองค์ในคืนนี้ เรื่องนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าเหตุร้ายอื่นๆทั้งสิ้นซึ่งบังเกิดแก่พระองค์ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์จนบัดนี้□<sup>8</sup> กษัตริย์ก็ทรงลุกขึ้นประทับที่ประตูเมือง เขาไปบอกประชาชนทั้งหลายว่า □ดูเถิด กษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเมือง□ ประชาชนทั้งหลายก็มาเฝ้ากษัตริย์ ฝ่ายอิสราเอลนั้นต่างคนต่างก็หนีไปยังถิ่นที่ของตนหมดแล้ว

### ดาวิดเสด็จกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

<sup>9</sup> ประชาชนทั้งสิ้นก็หมางใจกันไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูล กล่าวว่ □กษัตริย์เคยทรงช่วยเราให้พ้นจากมือศัตรูของเรา และทรงช่วยเราให้พ้นจากมือคนฟีลิสเตีย บัดนี้พระองค์ทรงหนีอับซาโลมออกจากแผ่นดิน<sup>10</sup> แต่อับซาโลมผู้ที่เราเจิมตั้งไว้เหนือเรานั้นก็สิ้นชีวิตเสียแล้ว ในสงคราม ฉะนั้น บัดนี้ ทำไมเจ้าไม่พูดอะไรบ้างเลยในเรื่องที่จะเชิญกษัตริย์ให้เสด็จกลับ□<sup>11</sup> กษัตริย์ดาวิดทรงใช้คนไปหาศาโดกและ

อาบียาธาธิบดีโรหิต รับสั่งว่า ข้าพเจ้ายกย่องพวกผู้ใหญ่ของคนยูดาห์ว่า ข้าพเจ้าไม่ท่านทั้งหลายจึงเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับพระราชวังของพระองค์ เมื่อถ้อยคำเหล่านี้มาจากอิสราเอลทั้งหลาย ถึงกษัตริย์ คือถึงราชวงศ์ของพระองค์ 12 ท่านทั้งหลายเป็นญาติของเรา เป็นกระดูกและเนื้อหนังของเรา ข้าพเจ้าไม่ท่านจึงจะเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับ 13 และจงบอกอามาสาว่า ข้าพเจ้ามิได้เป็นกระดูกและเนื้อหนังของเราหรือ ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นผู้บังคับบัญชากองทัพแทนโยอาบสืบต่อไป ขอพระเจ้าทรงลงโทษเรา และให้หนักยิ่งกว่านั้นอีก 14 พระองค์ก็ได้ชักจูงจิตใจของบรรดาคนยูดาห์ตั้งกับเป็นจิตใจของชายคนเดียว พวกเขาจึงส่งคนไปทูลกษัตริย์ว่า ข้าพเจ้าขอพระองค์เสด็จกลับพร้อมกับบรรดาข้าราชการทั้งหมดด้วย 15 กษัตริย์ก็เสด็จกลับและมายังแม่น้ำจอร์แดน และยูดาห์ก็พากันมาที่กิลกาลเพื่อรับเสด็จกษัตริย์และนำกษัตริย์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน 16 ซิเมอี บุตรชายเกอรา คนเบนยามินผู้มาจากบาฮูริม รีบลงมาพร้อมกับคนยูดาห์เพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ดาวิด 17 มีคนจากตระกูลเบนยามินพร้อมกับท่านหนึ่งพันคน และศิบามหาดเล็กในราชวงศ์ของซาอูล พร้อมกับบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้อีกยี่สิบคน ก็รีบมายังแม่น้ำจอร์แดนต่อพระพักตร์กษัตริย์ 18 เขาทั้งหลายได้ข้ามท่าข้ามไปรับราชวงศ์ของกษัตริย์และคอยปฏิบัติให้ชอบพระทัย ซิเมอี บุตรชายเกอรา ได้กราบลงต่อพระพักตร์กษัตริย์ขณะที่พระองค์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน 19 กราบทูลกษัตริย์ว่า ข้าพเจ้าเจ้านายของข้าพระองค์คือยาทรงถือโทษความชั่วช้าข้าพระองค์ และทรงจดจำความผิดที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำในวันที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์สละกรุงเยรูซาเล็ม ขอเชิญกษัตริย์อย่าทรงจดจำไว้ในพระทัย 20 ด้วยผู้รับใช้ของพระองค์ได้ทราบแล้วว่า



กระทำบาป เพราะฉะนั้น ดูก่อน ในวันนี้ข้าพระองค์ได้มาเป็นคนแรกในวงศ์วานโยเซฟที่ลงมาจับเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์<sup>21</sup> อาบีชัยบุตรชายนางเศรฺยาห์จึงตอบว่า □ที่ซีเมอีกระทำเช่นนี้ไม่ควรจะถึงที่ตายดอกหรือ เพราะเขาได้ด่าผู้ที่เจิมตั้งของพระเยโฮวาห์<sup>22</sup> แต่ดาวิดตรัสว่า □บุตรทั้งสองของนางเศรฺยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับท่าน ซึ่งในวันนี้ท่านจะมาเป็นปฏิปักษ์กับเรา ในวันนี้ไม่ควรที่จะให้ใครมีโทษถึงตายในอิสราเอลหรือ ในวันนี้เราไม่ทราบดอกหรือว่า เราเป็นกษัตริย์ครอบครองอิสราเอล<sup>23</sup> และกษัตริย์ตรัสกับซีเมอีว่า □เจ้าจะไม่ถึงตาย□ แล้วกษัตริย์ก็ประทานคำปฏิญาณแก่เขา<sup>24</sup> เมฟีโบเชท โอรสชาอูลก็ลงมาจับเสด็จกษัตริย์โดยมิได้แต่งเท้าหรือขลิบเคราหรือซักเสื้อผ้าของตนตั้งแต่วันที่กษัตริย์เสด็จจากไปจนวันที่เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ<sup>25</sup> อยู่มาเมื่อเมฟีโบเชทมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามว่า □เมฟีโบเชท ทำไมท่านมิได้ไปกับเรา□<sup>26</sup> ท่านทูลตอบว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ มหาดเล็กของข้าพระองค์หลอกลวงข้าพระองค์ เพราะผู้รับใช้ของพระองค์บอกเขาว่า □ข้าจะผูกอานลาตัวหนึ่งเพื่อข้าจะได้ขึ้นไปตามเสด็จกษัตริย์□ เพราะที่ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นง่อย<sup>27</sup> เขากลับไปทูลกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ใส่ร้ายผู้รับใช้ของพระองค์ แต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เหมือนทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงเห็นสมควรจะกระทำประการใด ก็ขอทรงกระทำเถิด พะยะคะ<sup>28</sup> เพราะว่าวงศ์วานราชบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้นก็สมควรถึงตายต่อพระพักตร์กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงแต่งตั้งผู้รับใช้ของพระองค์ไว้ในหมู่ผู้ที่รับประทานร่วมโต๊ะเสวยของพระองค์ ข้าพระองค์จะมีสิทธิประการใด

เล่าที่จะร้องทูลอีกต่อกษัตริย์□ 29 กษัตริย์จึงตรัสกับท่านว่า □ท่านจะพูดเรื่องธุรกิจของท่านต่อไปทำไม เราตัดสินใจว่า ท่านกับศิบาจงแบ่งที่ดินกัน□ 30 เมฟีโบเชทกราบทูลกษัตริย์ ว่า □เมื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ได้เสด็จกลับสู่พระราชสำนักโดยสันติภาพเช่นนี้แล้ว ก็ให้ศิบาธิบดีไปหมดเกิดพะยะค่ะ□ 31 ฝ่ายบารซิลลีย์ ชาวกิเลอาด ได้ลงมาจากโรเกลิม และไปกับกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เพื่อส่งพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป 32 บารซิลลีย์เป็นคนชรามากแล้ว อายุแปดสิบปี ท่านได้นำเสบียงอาหารมาถวายกษัตริย์ ขณะพระองค์ประทับที่มาหะนาอิม เพราะท่านเป็นคนมั่งมีมาก 33 กษัตริย์จึงตรัสกับบารซิลลีย์ว่า □ข้ามมาอยู่กับเราเสียเถิด เราจะชบเลี้ยงท่านให้อยู่กับเราที่กรุงเยรูซาเล็ม□ 34 แต่บารซิลลีย์ทูลกษัตริย์ว่า □ข้าพระองค์จะอยู่ต่อไปได้อีกกี่ปี ที่ข้าพระองค์จะไปอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม 35 วันนี้ข้าพระองค์มีอายุแปดสิบปีแล้ว ข้าพระองค์จะสังเกตว่าอะไรเป็นนทีพอใจและไม่พอใจได้หรือ ผู้รับใช้ของพระองค์จะล้มรสอระอยของสิ่งที่กินและดื่มได้หรือ ข้าพระองค์จะฟังเสียงชายหญิงร้องเพลงได้หรือ ทำไมจะให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นภาระเพิ่มแก่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อีกเล่า 36 ผู้รับใช้ของพระองค์จะตามเสด็จกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหน่อยเท่านั้น โฉนกกษัตริย์จะพระราชทานรางวัลเช่นนี้เล่า 37 ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์กลับไปตายที่ในเมืองของข้าพระองค์ และถูกฝังข้างๆที่ฝังศพของบิดามารดาของข้าพระองค์ ดูเถิด ขอทรงโปรดให้คิมฮามผู้รับใช้ของพระองค์ตามเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ไป พระองค์จะโปรดเขาประการใดก็แล้วแต่ทรงเห็นควร□ 38 กษัตริย์ตรัสตอบว่า □คิมฮามจงข้ามไปกับเรา เราจะกระทำคุณแก่เขาตามที่ท่านเห็นควร สิ่งใดที่ท่านปรารถนาให้เรากระทำแก่

ท่าน เรายินดีกระทำตาม□ 39 แล้วประชาชนทั้งสิ้นก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เมื่อกษัตริย์เสด็จข้ามไปแล้วกษัตริย์ทรงจูบบารซิลลัย และทรงอวยพระพรแก่ท่าน ท่านก็กลับไปยังบ้านช่องของตน 40 กษัตริย์เสด็จไปยังกิุลกาล และคิมฮามก็ข้ามตามเสด็จไปด้วย ประชาชนยูดาห์ทั้งหมดกับประชาชนอิสราเอลครึ่งหนึ่งได้นำกษัตริย์ข้ามมา

### การแตกร้างกันระหว่างคนอิสราเอลกับคนยูดาห์

41 แล้วดูเถิด คนอิสราเอลทั้งหมดมาเฝ้ากษัตริย์กราบทูลกษัตริย์ว่า □ โฉนคนยูดาห์พี่น้องของเราจึงได้ลักพาพระองค์ไปเสีย พวกกษัตริย์และราชวงศ์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับบรรดาคนของดาวิดด้วย□ 42 ประชาชนยูดาห์ทั้งสิ้นจึงตอบประชาชนอิสราเอลว่า □ เพราะกษัตริย์เป็นญาติสนิทกับเรา ท่านทั้งหลายจะโกรธด้วยเรื่องนี้ทำไมเล่า เราได้อยู่กินสิ้นเปลืองพระราชทรัพย์ของกษัตริย์หรือ พระองค์ได้ให้รางวัลอะไรแก่เราหรือ□ 43 คนอิสราเอลก็ตอบคนยูดาห์ว่า □ เรามีส่วนในกษัตริย์สืบส่วน และในดาวิดเราก็มีสิทธิมากกว่าท่าน ทำไมท่านจึงดูถูกเราเช่นนี้เล่า เราไม่ได้เป็นพวกแรกที่พูดเรื่องการนำกษัตริย์กลับดอกหรือ□ แต่ถ้อยคำของคนยูดาห์รุนแรงกว่าถ้อยคำของคนอิสราเอล

## 20

### การกบฏของเซบา

1 เเพ็ญที่นั่นมีคนอันธพาลอยู่คนหนึ่งชื่อเซบาบุตรชายบิครี คนเบนยามิน เขาได้เป่าแตรขึ้นกล่าวว่า □ เราไม่มีส่วนในดาวิด เราไม่มีมรดกในบุตรของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย ให้ต่างคนต่างกลับไปเดินที่ของตนเถิด□ 2 ตั้งนั้นพวกคนอิสราเอลทั้งหมดจึงถอนตัวจากดาวิด และไปตามเซบาบุตร

ชายบิครี แต่พวกคนยูดาห์ได้ติดตามกษัตริย์ของเขาอย่าง มั่นคงจากแม่น้ำจอร์แดนไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม <sup>3</sup> ดาวิดเสด็จ กลับพระราชวังที่กรุงเยรูซาเล็ม กษัตริย์ก็รับสั่งให้นำนาง สนมทั้งสิบคนที่พระองค์ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวังนั้น ไป รวมก็อยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ทรงชบเลี้ยงไว้แต่มิได้ทรงสมสู่ อยู่ด้วย นางเหล่านั้นก็ต้องถูกกักให้มีชีวิตอยู่อย่างแหม่มายจน วันตาย

### โยอาบฆ่าอามาสา

<sup>4</sup> กษัตริย์ตรัสสั่งอามาสาว่า จงระดมพลยูดาห์ให้มา พร้อมนกันนี้ภายในสามวัน ตัวท่านจงมาด้วย <sup>5</sup> อามาสา ก็ออกไประดมคนยูดาห์ แต่เขาก็ทำงานล่าช้าเกินกำหนดที่ พระองค์รับสั่งไว้ <sup>6</sup> ดาวิดตรัสกับอาบิชัยว่า บัดนี้เซบานบุตร บิครีจะทำอันตรายแก่เรายิ่งกว่าอับซาโลม จงนำข้าราชการ ทหารของเจ้านายของท่านไปติดตาม เกรงว่าเขาจะหาเมือง ที่มีป้อมได้และหนีพ้นเรา <sup>7</sup> มีคนของโยอาบตามเขาไป และ คุณแคเรี กับคนเปเลท กับทหารที่แข็งแกร่งทั้งหมด และเขา ทั้งหลายยกออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อไล่ตามเซบานบุตร ชายบิครี <sup>8</sup> เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงศิลาใหญ่ที่อยู่ในเมืองกิเบ โอน อามาสาก็มาพบกับเขาทั้งหลาย ฝ่ายโยอาบสวมเครื่อง แต่งกายทหารมีเข็มขัดติดดาบที่อยู่ในฝักคาดอยู่ที่บนเอว เมื่อท่านเดินไปดבקัดกลาง <sup>9</sup> โยอาบจึงถามอามาสาว่า พี่ ชายเอ๋ย สบายดีหรือ <sup>10</sup> และโยอาบก็เอามือขวาจับเข่าอามา สาจะจับเขา <sup>10</sup> แต่อามาสาไม่ได้สังเกตเห็นดาบซึ่งอยู่ในมือ ของโยอาบ โยอาบจึงเอาดาบแทงท้องอามาสา ไล่ทะลัถถึง ดิน ไม่ต้องแทงครั้งที่สอง เขาก็ตายเสียแล้ว แล้วโยอาบกับ อาบิชัยน้องชายก็ไล่ตามเซบานบุตรชายบิครีไป <sup>11</sup> ทหารหนุ่ม คนหนึ่งของโยอาบมายืนอยู่ใกล้อามาสาพูดว่า <sup>11</sup> ผู้ใดเห็น

ชอบฟ้ายโยอาบและผู้ใดอยู่ฝ่ายดาวิดให้ผู้นั้นติดตามโยอาบไป 12 อามาสาก็นอนเกลือกโลहितของตัวอยู่ที่ในทางหลวงเมื่อชายคนนั้นเห็นประชาชนทั้งสิ้นมาหยุดอยู่ เขาก็นำศพอามาสาจากทางหลวงไปทิ้งในทุ่งนาและเอาเสื้อผ้าปิดไว้เพราะเขาเห็นว่าเมื่อใครมาก็เข้าไปหยุดอยู่

### การกบฏของเชบาฟายแพ้

13 เมื่อเอาศพอามาสาออกจากทางหลวงแล้ว ประชาชนทั้งปวงก็ตามโยอาบเพื่อติดตามเชบาบุตรชายบิครี 14 เขาก็ผ่านคนอิสราเอลทุกตระกูลไปจนถึงตำบลอาเบล และเมืองเบธมาอาคาคห์ และบรรดาคนบีไรต์ คนเหล่านั้นก็มารวมกันและติดตามเขาไปด้วย 15 พวกเขา ก็มาถึงและล้อมเขาไว้ในตำบลอาเบลแขวงเมืองเบธมาอาคาคห์ เขาทำเชิงเทินขึ้นที่ริมกำแพงเมือง ประชาชนทั้งหลายที่อยู่กับโยอาบก็ทะเลวงกำแพงเพื่อจะให้พัง 16 มีหญิงฉลาดคนหนึ่งร้องออกมาจากในเมืองว่า 1 ขอฟังหน่อย ขอฟังหน่อย ขอบอกโยอาบให้มาที่นี่ ฉันอยากจะพูดด้วย 17 โยอาบก็เข้ามาใกล้หญิงนั้น นางนั้นก็พูดว่า 1 ท่านคือโยอาบหรือ 1 เขาตอบว่า 1 ใช่แล้ว 1 นางจึงเรียนท่านว่า 1 ขอฟัง ฟังถ้อยคำของสาวใช้ของท่านสักหน่อย 1 ท่านก็ตอบว่า 1 ฉันกำลังฟังอยู่แล้ว 1 18 นางก็พูดว่า 1 สมัยโบราณเขาพูดกันว่า 1 ให้เขาขอคำปรึกษาที่อาเบลเกิด 1 แล้วเขาก็ตกลงกันได้ 19 ฉันเป็นคนหนึ่งที่รักสงบและสัตย์ซื่อ ในอิสราเอล ท่านหาช่องที่จะทำลายเมือง อันเป็นเมืองแม่ในอิสราเอล ทำไมท่านจึงจะกลืนมรดกของพระเยโฮวาห์เสีย 1 20 โยอาบจึงตอบว่า 1 ซึ่งฉันจะกลืนหรือทำลายนั้น ขอให้ห่างไกลจากฉัน ขอให้ห่างไกลทีเดียว 21 เรื่องนี้ไม่เป็นความจริง แต่มีชายคนหนึ่งจากแดนเทือกเขาเอเฟราอิมชื่อเชบาบุตรบิครี ได้ยกมือของเขาขึ้นต่อผู้กษัตริย์ คือต่อผู้ดาวิด จึงมอบเขามาแต่คนเดียว ฉันจะถอยทัพกลับจากเมือง

นี่□ หญิงนั้นจึงตอบโยอาบว่า □ดูเถิด เราจะโยนศีรษะของ  
 เขาข้ามกำแพงมาให้ท่าน□ 22 แล้วหญิงนั้นก็ไปหาประชาชน  
 ทั้งปวงด้วยปัญญาของนาง เขาทั้งหลายได้ตัดศีรษะของเซ  
 บานบุตรชายบิครีโยนออกมาให้โยอาบ โยอาบก็เป่าแตร พวก  
 เขาจึงถอนตัวจากนครนั้นกลับไปยังเต็นท์ของตนทุกคน โย  
 อาบก็กลับไปเผ่ากษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม 23 โยอาบเป็นผู้  
 บังคับบัญชากองทัพทั้งหมดในอิสราเอล และเบไนยาห์บุตร  
 ชายเยโฮยาดาเป็นผู้บังคับบัญชากองคนเคเรี และคนเบ  
 เลท 24 และอาโดรัมดูแลคนงานโยธา เยโฮชาฟัทบุตรชา  
 ยอาหิลูตเป็นเจ้าของกรมสารบรรณ 25 เขาว่าเป็นราชเลขา ศาโด  
 กกับอาบียาธาร์เป็นปุโรหิต 26 อีราคนยาอีร์เป็นประมุขของ  
 ดาวิดด้วย

## 21

การกัณดารอาหารระยะเวลาสามปีเพราะเหตุซาอูลฆ่า  
 คนกิเบโอน

1 ในสมัยของดาวิดมีการกัณดารอาหารอยู่สามปี ปีแล้วปี  
 เล่า และดาวิดทรงอธิษฐานอ้อนวอนต่อพระเยโฮวาห์ พระ  
 เยโฮวาห์ตรัสว่า □เพราะเหตุซาอูล และ วงศ์วาน กระทบ  
 โลहितของเขา เพราะเขาฆ่าคนกิเบโอน□ 2 กษัตริย์จึงทรง  
 เรียกคน กิเบ โอน มา ตรัสแก่ เขา (ฝ่ายคน กิเบ โอน นั้น ไม่  
 ใช้ประชาชนอิสราเอล แต่เป็นคนอาโมไรต์ที่ยังเหลืออยู่  
 ประชาชนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้แก่เขาทั้งหลายแล้ว แต่  
 ซาอูลก็ทรงหาช่องที่จะสังหารเขาทั้งหลายเสีย เพราะความ  
 ร้อนใจที่เห็นแก่คนอิสราเอลและคนยูดาห์□ 3 ดาวิดตรัส  
 ถามคนกิเบโอนว่า □เราจะกระทำอะไรให้แก่พวกท่านได้  
 เราจะทำอย่างไรจึงจะลบมลทินบาปเสียได้ เพื่อพวกท่าน

จะได้ถวายพรแก่มรดกของพระเยโฮวาห์ได้ 4 คนกิเบโอน  
 ทูลตอบพระองค์ว่า พวกข้าพระองค์จะไม่รับเงินหรือทอง  
 จากซาอูล และวงศ์วานของท่านนั้น ทั้งพวกข้าพระองค์ไม่  
 จำเป็นให้พระองค์ประหารชีวิตอิสราเอลคนหนึ่งคนใด ๕  
 พระองค์จึงตรัสว่า แล้วพวกท่านจะให้เรากระทำอะไรแก่  
 ท่านเล่า ๕ เขากราบทูลกษัตริย์ว่า ชายผู้ที่เราพาพวก  
 ข้าพระองค์ และวางแผนการทำลายพวกข้าพระองค์เพื่อมิ  
 ให้พวกข้าพระองค์มีที่อยู่ในเขตแดนอิสราเอล ๖ ขอทรงมอบ  
 บุตรชายเจ็ดคนของท่านให้แก่พวกข้าพระองค์ เพื่อพวกข้า  
 พระองค์จะได้แขวนเขาเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่  
 กิเบอาห์แห่งซาอูล ผู้เลือกสรรของพระเยโฮวาห์ ๗ และกษ  
 ัตริย์ตรัสว่า เราจะจัดเขามาให้ ๗ แต่กษัตริย์ทรงไว้ชีวิตเม  
 ฟิโบเชท บุตรชายของโยนาธาน ราชโอรสของซาอูล ด้วย  
 เหตุคำปฏิญาณระหว่างทั้งสองที่กระทำในพระนามพระเย  
 โฮวาห์ คือระหว่างดาวิดกับโยนาธานราชโอรสของซาอูล ๘  
 แต่กษัตริย์นำเอาบุตรชายสองคนของนางริสปาหับบุตรสาว  
 ของอัยยาห์ซึ่งบังเกิดกับซาอูล ชื่ออาร์โมนีกับเมฟิโบเชท  
 กับบุตรชายห้าคนของมีคาลราชธิดาของซาอูล ซึ่งพระนาง  
 มีกับอาดรีเอลบุตรชายบารซิลลัยชาวเมโหลลาห์ ๙ พระองค์  
 ทรงมอบคนเหล่านี้ไว้ในมือของคนกิเบโอน เขาทั้งหลายจึง  
 แขวนคอทั้งเจ็ดไว้บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และ  
 ทั้งเจ็ดคนก็พินาศไปด้วยกัน เขาถูกฆ่าตายในสมัยฤดูเกี่ยว  
 ข้าว ในวันต้น คือวันแรกของการเกี่ยวข้าวบาร์เลย์ ๑๐ แล้วนาง  
 ริสปาหับบุตรสาวของอัยยาห์ก็เอาผ้ากระสอบปูไว้บนก้อน  
 หินสำหรับตนเอง ตั้งแต่ต้นฤดูเกี่ยวจนฝนจากท้องฟ้าตกบน  
 เขาทั้งหลาย กลางวันนางก็ไม่ยอมให้คนมาเกาะ หรือกลางค  
 ็นก็ไม่ให้สัตว์ป่าทุ่งมา ๑๑ มีคนกราบทูลดาวิดว่านางริสปาหับ  
 ตรีสาวของอัยยาห์นางสนมของซาอูลกระทำอย่างไร ๑๒ ดาวิ

ดก็เสด็จไปนำอัฐิของซาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสมาจากคนเมืองยาเบซกิเลอาด ผู้ที่ลักลอบเอาไปจากถนนเมืองเบธชาน ที่คนฟีลิสเตียได้แขวนพระองค์ทั้งสองไว้ ในเมื่อคนฟีลิสเตียประหารซาอูลบนเขากิลโบอา<sup>13</sup> พระองค์ทรงนำอัฐิของซาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสขึ้นมาจากที่นั่น และรวบรวมกระดูกของผู้ที่ถูกแขวนไว้ให้ตายนั้น<sup>14</sup> และเขาก็ฝังอัฐิของซาอูลและของโยนาธานราชโอรสไว้ในแผ่นดินของเบนยามินในเมืองเศลาในอุโมงค์ของศิษบิดาของพระองค์ เขาทั้งหลายก็กระทำตามทุกอย่างที่กษัตริย์ทรงสั่งไว้ ครั้นต่อมาพระเจ้าก็ทรงสดับฟังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น<sup>15</sup> คนฟีลิสเตียได้ทำสงครามกับคนอิสราเอลอีก ดาวิดก็ลงไปพร้อมกับบรรดาข้าราชการของพระองค์ และได้สู้รบกับคนฟีลิสเตีย และดาวิดก็ทรงอ่อนเพลีย<sup>16</sup> อิชบิเบโนบ บุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์ ถือหอกทองสัมฤทธิ์หนักสามร้อยเชเชล มีดาบใหม่คาดเอว คิดจะสังหารดาวิดเสีย<sup>17</sup> แต่อาบีชัยบุตรชายนางเศรฺยาห์เข้ามาช่วยพระองค์ไว้ และสู้รบกับคนฟีลิสเตียคนนั้นฆ่าเขาเสีย แล้วบรรดาประชาชนของดาวิดก็ปฏิญาณต่อพระองค์ว่า □ขอพระองค์อย่าเสด็จไปทำศึก พร้อมกับพวกข้าพระองค์ทั้งหลายอีกต่อไปเลยเกรงว่าพระองค์จะดับประทีปของอิสราเอลเสีย□<sup>18</sup> อยู่มาภายหลังนี้ มีการรบกับคนฟีลิสเตียอีกที่เมืองโกบ คราวนั้นสิบเบศัยคนหุซาห์ได้ฆ่าสัฟบุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์<sup>19</sup> และมีการรบกับคนฟีลิสเตียที่เมืองโกบอีก เอลฮานันบุตรชายยาอาเรโอรกิมชาวเบธเลเฮมได้ฆ่าน้องชายโกลีอัทชาวก็ท ผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพันทอผ้า<sup>20</sup> มีการรบกันอยู่ที่เมืองก็ท อันเป็นเมืองที่มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต มีนิ้วมือข้างละหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวมกันยี่สิบสี่นิ้ว



เขาก็บังเกิดแก่คนยักริชนั้นด้วย 21 เมื่อเขาทำทนายอิสราเอล โยนาธานบุตรชายของซีเมอีเชษฐาของดาวิด ก็สังหารเขา เสีย 22 คนทั้งสี่นี้บังเกิดแก่คนยักริชในเมืองกัท เขาทั้งหลาย ล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือของข้าราชการ ของพระองค์

## 22

ดาวิดแต่งบทเพลงแห่งการช่วยให้รอดพ้น

1 ในวันที่ พระเยโฮวาห์ทรง ช่วย ดาวิด ให้พ้น จาก มือ ของ ศัตรู ทั้ง สิ้น ของ พระองค์ ท่าน และ ให้พ้น จาก พระหัตถ์ ของ ซาอูล ดาวิด ก็ ถวาย ถ้อยคำ ของ เพลง บท นี้ แด่ พระเยโฮวาห์ 2 พระองค์ ท่าน ตรัส ว่า □ พระเยโฮวาห์ ทรง เป็น ศิลา ป้อม ปราบการ และ ผู้ ช่วย ให้รอดพ้น ของ ข้าพเจ้า 3 เป็น พระเจ้า ซึ่ง ทรง เป็น ศิลา ของ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า จะ วางใจ ใน พระองค์ พระองค์ เป็น โล่ และเป็น เขา แห่ง ความ รอด ของ ข้าพเจ้า เป็น ที่ กำบัง เข้มแข็ง และเป็น ที่ ลี้ภัย ของ ข้าพเจ้า องค์ พระ ผู้ ช่วย ของ ข้า พระองค์ เจ้า ข้า พระองค์ ทรง ช่วย ข้า พระองค์ ให้ รอด จาก ความ ทารุณ 4 ข้าพเจ้า ร้อง ทูล ต่อ พระเยโฮวาห์ ผู้ ทรง สมควร แก่ การ สรรเสริญ และ ข้าพเจ้า จะ ได้ รับ การ ช่วย ให้พ้น จาก ศัตรู ของ ข้าพเจ้า 5 เมื่อ คลื่น แห่ง ความ ตาย ล้อม ข้าพเจ้า ภาระ แสแห่ง คน อธรรม ที่ ท่วม ทับ ข้าพเจ้า ทำให้ ข้าพเจ้า ก้าว 6 ความ เศร้า โศก แห่ง นรก อยู่ รอบ ตัว ข้าพเจ้า บ่วง แห่ง ความ ตาย ชัด ขวาง ข้าพเจ้า 7 ใน ยาม ทุกข์ ใจ ข้าพเจ้า ร้อง ทูล ต่อ พระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้า ร้อง ทูล ต่อ พระเจ้า ของ ข้าพเจ้า พระองค์ ทรง สดับ เสียง ของ ข้าพเจ้า จาก พระวิหาร ของ พระองค์ และ เสียง ร้อง ของ ข้าพเจ้า มา ถึง พระกระรณ ของ พระองค์ 8 แล้ว แผ่นดิน โลก ก็ สั่น สะเทือน และ โคลงเคลง ราก ฐาน ของ ฟ้า สวรรค์ ก็ หวั่น ไหว และ สั่น สะเทือน เพราะ พระองค์ ทรง กริ้ว 9 ครั้น ออก ไป ตาม ช่อง พระนาสิก

ของ พระองค์ และ เพลง ปรากฏ ออก มา จาก พระโอษฐ์ ของ  
พระองค์ ถ่าน ก็ ติด เปลว ไฟ นั้น <sup>10</sup> พระองค์ ทรง โน้ม ฟัน สวรรค์  
ลง ด้วย และ เสด็จ ลง มา ความ มี ด ทึบ อยู่ ใต้ พระบาท ของ  
พระองค์ <sup>11</sup> พระองค์ ทรง เครูบ ตน หนึ่ง และ ทรง เหาะ ไป  
เออ เห็น พระองค์ เสด็จ โดย ปีก ของ ลม <sup>12</sup> พระองค์ ทรง  
กระทำ ความ มี ด เป็น พลับ พล า อยู่ รอบ พระองค์ ที่ รวบรวม  
บรรดาน้ำ และ เมฆ ทึบ แห่ง ไฟ <sup>13</sup> ถ่าน ลุก เป็น เพลง จาก ความ  
สุข ไส่ ข้าง หน้า พระองค์ <sup>14</sup> พระเยโฮวาห์ ทรง คคะ นอง ก็ กัก  
อง จาก ฟัน สวรรค์ และ องค์ ผู้ สูง สุด ก็ เปล่ง พระสุรเสียง ของ  
พระองค์ <sup>15</sup> และ พระองค์ ทรง ใช้ ลูก ธนู ของ พระองค์ ออก มา  
ทำให้ เขา กระจาย ไป พระองค์ ทรง ปลด ปล่อย ไฟ แลบ และ ทำให้  
เขา ไกล หล <sup>16</sup> แล้ว ก็ เห็น ห้อง ธาร รากฐาน ของ พิภพ ก็  
ปรากฏ แจ่ม ตาม การ ขนาบ ของ พระเยโฮวาห์ ตาม ที่ ลม พวย  
พุ่ง จาก ช่อง พระนาสิก ของ พระองค์ <sup>17</sup> พระองค์ ทรง เอื้อ มมา  
จาก ที่ สูง ทรง จับ ข้าพเจ้า พระองค์ ทรง ดึง ข้าพเจ้า ออก มา  
จาก น้ำ มาก หลาย <sup>18</sup> พระองค์ ทรง ช่วย ข้าพเจ้า ให้ รอด พ้น  
จาก ศัตรู ที่ เข้ม แข็ง ของ ข้าพเจ้า จาก บรรดา ผู้ ที่ เกลียด ชัง  
ข้าพเจ้า เพราะ เขา มี กำลัง มาก กว่า ข้าพเจ้า <sup>19</sup> เขา ชัด ขวาง  
ข้าพเจ้า ใน วัน ที่ ข้าพเจ้า ประสพ หายนะ แต่ พระเยโฮวาห์ ทรง  
เป็นที่ พัก พิง ของ ข้าพเจ้า <sup>20</sup> พระองค์ ทรง นำ ข้าพเจ้า ออก  
มายัง ที่ กว้าง ใหญ่ ด้วย พระองค์ ทรง ช่วย ข้าพเจ้า ให้ รอด พ้น  
เพราะ พระองค์ ทรง ยิน ดี ใน ข้าพเจ้า <sup>21</sup> พระเยโฮวาห์ ทรง  
ประทาน รางวัล แก่ ข้าพเจ้า ตาม ความ ชอบ ธรรม ของ ข้าพเจ้า  
พระองค์ ทรง ตอบ แทน ข้าพเจ้า ตาม ความ สะอาด แห่ง มือ ของ  
ข้าพเจ้า <sup>22</sup> เพราะ ข้าพเจ้า รักษา บรรดา พระมรรคา ของ พระ  
เยโฮวาห์ และ ไม่ได้ พრა กจาก พระเจ้า ของ ข้าพเจ้า อย่าง  
ชั่วร้าย <sup>23</sup> เพราะ คำ ตัด สิ้น ทั้ง สิ้น ของ พระองค์ อยู่ ต่อ หน้า  
ข้าพเจ้า และ ข้าพเจ้า มิ ได้ หัน จาก กฎ เกณฑ์ ของ พระองค์  
<sup>24</sup> ต่อ พระ พัก ตรี พระองค์ ข้าพเจ้า ไร้ ต่ำ หิน และ ข้าพเจ้า

รักษาตัวไว้ให้พ้นจากความชั่วช้าของข้าพเจ้า 25 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า ตามความสะอาดของข้าพเจ้าในสายพระเนตรของพระองค์ 26 พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่เต็มไปด้วยความเมตตา พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ไว้ตำหนิต่อผู้ที่ไร้ตำหนิ 27 พระองค์ทรงสำแดงพระองค์บริสุทธิ์ต่อผู้ที่บริสุทธิ์ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ที่คดโกง 28 พระองค์ทรงช่วยประชาชนที่ลำบากให้รอดพ้น แต่พระองค์ทอดพระเนตรผู้ที่ยโสเพื่อนำเขาให้ต่ำลง 29 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นที่ปองของข้าพระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ความมืดของข้าพเจ้าสว่าง 30 พะยะคะ ข้าพระองค์ตะลุยกองทัพได้โดยพระองค์ โดยพระเจ้าของข้าพเจ้าข้าพเจ้ากระโดดข้ามกำแพงได้ 31 ฝ่ายพระเจ้า พระมรรคาของพระองค์บริสุทธิ์หมดจด พระวณะของพระเยโฮวาห์พิสุจน์แล้ว พระองค์ทรงเป็นดังของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์ 32 เพราะผู้ใดเป็นพระเจ้านอกจากพระเยโฮวาห์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลา นอกจากพระเจ้าของเรา 33 พระเจ้าทรงเป็นป้อมเข็มแข็งของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงทำให้ทางของข้าพเจ้าสมบูรณ 34 พระองค์ทรงกระทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างตีนกวางตัวเมีย และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่สูงของข้าพเจ้า 35 พระองค์ทรงหัดมือของข้าพเจ้าให้ทำสงคราม แขนของข้าพเจ้าจึง โกง คั่น ธนูเหล็กกล้าได้ 36 พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพระองค์ และซึ่งพระองค์ทรงน้อมพระทัยลงก็กระทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น 37 พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับเท้าของข้าพระองค์ เท้าของข้าพระองค์จึง ไม่พลาด 38 ข้าพระองค์ไล่ตามศัตรูของข้าพระองค์และ ได้ทำลายเขาเสีย และไม่หันกลับ

จนกว่า เขา ถูก ฝน ลูบ 39 ข้าพระองค์ ฝน ลูบ เขา ข้า  
พระองค์ เหนือ เขา ทะลุ เขา จึง ไม่ สามารถ ลุก ขึ้น อีก ได้ พะ ยะ ค่ะ  
เขา ล้ม ลง ได้ เท่า ของ ข้า พระ องค์ แล้ว 40 เพราะ พระ องค์ ทรง  
คาด เหว ข้า พระ องค์ ไว้ ด้วย กำ ลัง เพื่อ ทำ สงคราม พระ องค์  
ทรง กระทำ ให้ พวก ที่ ลุก ขึ้น ต่อ สู้ ข้า พระ องค์ จม ลง ได้ ข้า  
พระองค์ 41 พระ องค์ ทรง โปรด ประทาน คอ ของ ศัตรู ของ ข้า  
พระองค์ แก่ ข้า พระ องค์ บรรดา ผู้ ที่ เกลียด ชัง ข้า พระ องค์ ข้า  
พระองค์ ก็ ทำ ลาย เสีย 42 เขามองหา แต่ ไม่มี ใคร ช่วย ให้ รอด  
ได้ เขา ร้อง ทูล ต่อ พระ เยโฮวาห์ แต่ พระ องค์ มิ ได้ ทรง ตอบ  
เขา 43 ข้า พระ องค์ ทุบ ตี เขา แหกละ เลี้ยว อย่าง ผง คลี ดิน ข้า  
พระองค์ เหยียบ เขา ลง เหมือน โคลน ตาม ถนน และ กระจาย  
เขา ออก ไป ทัว 44 พระ องค์ ทรง ช่วย ข้า พระ องค์ ให้ รอด พัน  
จากการ เกียง แย่ง ประชาชน ของ ข้า พระ องค์ พระ องค์ ทรง  
รักษา ข้า พระ องค์ ไว้ ให้ เป็น หัว หน้า ของ บรรดา ประชาชาติ  
ชนชาติ ที่ ข้า พระ องค์ ไม่ เคย รู้ จัก ก็ จะ ประณิน บั ดิ ข้า พระ องค์  
45 ชน ต่าง ต้าว จะ มา จ्ञาน ต่อ ข้า พระ องค์ พอ เขา ได้ ยิน ถึง ข้า  
พระองค์ เขา ก็ จะ เชื่อ ฟัง ข้า พระ องค์ 46 ชน ต่าง ต้าว เสีย กำ ลัง  
ใจ และ ตัว สัน ออก มา จาก ที่ กำ บัง ของ เขา ทั้ง หลาย 47 พระ  
เยโฮวาห์ ทรง พระ ชนม์ อยู่ และ ศิลา ของ ข้า พระ องค์ เป็น ที่  
สรร เสริญ พระ เจ้า ของ ศิลา แห่ง ความ รอด ของ ข้า พระ องค์  
เป็น ที่ ยก ย่อง 48 พระ เจ้า เป็น ผู้ ทรง กระทำ การ แก่ แก่น ให้ แก่  
ข้า พระ องค์ และ นำ ชน ชาติ ทั้ง หลาย ลง ให้ อยู่ ใต้ ข้า พระ องค์  
49 ผู้ ทรง นำ ข้า พระ องค์ ออก มา จาก ศัตรู ของ ข้า พระ องค์ พะ  
ยะ ค่ะ พระ องค์ ทรง ยก ข้า พระ องค์ ให้ เหนือ ผู้ ที่ ลุก ขึ้น ต่อ สู้ ข้า  
พระองค์ พระ องค์ ทรง ช่วย ข้า พระ องค์ ให้ รอด พัน จาก คน ทา  
รุณ 50 โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ เพราะ เหตุ นี้ ข้า พระ องค์ ขอ  
ขอบ พระ คุณ พระ องค์ ใน หมู่ ประชาชาติ ทั้ง หลาย และ จะ ร้อง  
เพลง สรร เสริญ พระนาม ของ พระ องค์ 51 พระ องค์ ทรง เป็น

ป้อมแห่งความรอดแก่กษัตริย์ของพระองค์ และทรงสำแดง  
ความเมตตาแก่ผู้ที่ทรงเจิมของพระองค์ แก่ดาวิดและเชื้อ  
สายของท่านเป็นนิตย์□

## 23

### วาทะสุดท้ายของดาวิด

1 ต่อไปนี้เป็นวาทะสุดท้ายของดาวิด ดาวิดบุตรชายเจส  
ซีได้กล่าวและชายที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นให้สูง ได้กล่าว คือ  
ผู้ที่ถูกเจิมตั้งไว้ของพระเจ้าแห่งยาโคบ นักแต่งสดุดีอย่าง  
ไพเราะของอิสราเอล ได้กล่าวดังนี้ว่า 2 □โดยข้าพเจ้า พระ  
วิญญูญาณของพระเยโฮวาห์ได้ตรัส พระวอนนะของพระองค์  
อยู่ที่ลิ้นของข้าพเจ้า 3 พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงล้นพระ  
วาจา ศิลาแห่งอิสราเอลได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ผู้ที่ปกครอง  
มนุษย์ต้องเป็นคนชอบธรรม คือปกครองด้วยความยำเกรง  
พระเจ้า 4 เขาทอแสงเหมือนแสงอรุณ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น  
คือรุ่งเช้าที่ไม่มีเมฆ ซึ่งเมื่อภายหลังฝน กระทำให้หย่างอก  
ออกจากดิน□ 5 ถึงแม้ว่าวงศัวานของข้าพเจ้าไม่เป็นเช่นนั้น  
กับพระเจ้าแล้ว แต่พระองค์ยังทรงกระทำพันธสัญญาเนื่อง  
นิตยกับข้าพเจ้าไว้ อันเป็นระเบียบทุกอย่างและมั่นคง เพราะ  
นี่เป็นความรอดและความปรารถนาทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ถึง  
แม้ว่าพระองค์ไม่ทรงกระทำให้เจริญขึ้น 6 แต่คนอันธพาล  
ก็เป็นเหมือนหนามที่ต้องผลักไสไป เพราะว่าจะเอามือหยิ  
บก็ไม่ได้ 7 แต่คนที่แตะต้องมันต้องมีอาวุธที่ทำด้วยเหล็ก  
และมีด้ามหอก และต้องเผาผลาญเสียให้สิ้นเชิงด้วยไฟในที่  
เดียวกัน□

วีรบุรุษของดาวิด (1 พศต 11:10-47)

8 ต่อไปนี้เป็นชื่อวีรบุรุษที่ดาวิดทรงมีอยู่ คือคนทักโมนิน ผู้มีตำแหน่งสูง เป็นหัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชา คืออาดีโน คนเอสนีย์ ท่านเหวียง หอกเข้าแทงคนแปดร้อยคน ซึ่งเขา ได้ฆ่าเสียในครั้งเดียว 9 ในจำนวนวีรบุรุษสามคน คนที่รอง คนนั้นมา คือเอเลอาซาร์บุตรชายโดโดคนอาโหไฮ ท่านอยู่กับดาวิดเมื่อเขาทั้งหลายได้พุดหยาบคนฟีลิสเตียซึ่งชุมนุมกันที่นั่นเพื่อสู้รบ และคนอิสราเอลก็ถอยทัพ 10 ท่านได้ลุกขึ้นฆ่าฟันคนฟีลิสเตียจนมือของท่านเหมื่อยล้า มือของท่าน เป็นเหน็บแข็งติดดาบ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำ ให้ได้ชัยชนะอย่างยิ่งหลวง ทหารก็กลับตามท่านมาเพื่อปล้น ข้าวของท่านนั้น 11 รองท่านมาคือซัมมาห์ บุตรชายอาเกชาว ฮาราร์ คนฟีลิสเตียมาชุมนุมกันเป็นกองทหาร เป็นที่ที่มีพื้น ดินผืนหนึ่งมีถั่วแดงเต็มไปหมด พวกพลก็หุ้नคนฟีลิสเตียไป 12 แต่ท่านยืนมั่นอยู่ท่ามกลางพื้นดินผืนนั้น และป้องกันที่ ดินนั้นไว้ และฆ่าฟันคนฟีลิสเตีย และพระเยโฮวาห์ได้ทรง ประทานชัยชนะอย่างยิ่งหลวง 13 ในพวกทหารเอกสามสิบ คนนั้นมีสามคนที่ลงมา และได้มาหาดาวิดที่ถ้ำอดุลลัมในฤดู เกี่ยวข้าว มีคนฟีลิสเตียกองหนึ่งตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม 14 คราวนั้นดาวิดประทับในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำ ป้อมของฟีลิสเตียก็อยู่ที่เบธเลเฮม 15 ดาวิดตรัสด้วยความ อาลัยว่า โอ ใครหนอจะส่งน้ำจากบ่อที่เบธเลเฮม ซึ่งอยู่ ข้างประตูเมืองมาให้เราดื่มได้ 16 ทเกล้าทหารสามคนนั้นก็ แหกค่ายคนฟีลิสเตียเข้าไป ตักน้ำที่บ่อเบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้าง ประตูเมือง นำมาถวายแก่ดาวิด แต่ดาวิดหาทรงดื่มน้ำนั้นไม่ พระองค์ทรงเทออกถวายแต่พระเยโฮวาห์ 17 และตรัสว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพระองค์จะกระทำเช่นนี้ ก็ขอ ให้ห่างไกลจากข้าพระองค์ นี่คือโลหิตของผู้ที่ไปมาด้วยการ

เสียงชีวิตของเขามีไข้หรือ□ เพราะฉะนั้นพระองค์หาทรงดีมี  
ไม้ ทแกลัวทหารทั้งสามได้กระทำการสิ่งเหล่านี้ 18 ฝ่ายอาบิซัย  
น้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรฺยูยาห์ เป็นหัวหน้าของ  
ทั้งสามคนนั้น ท่านได้ยกหอกต่อสู้ทหารสามร้อยคน และฆ่า  
ตายสิ้น และได้รับชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น 19 ท่านเป็นผู้  
ที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในสามคนนั้นมิใช่หรือ ฉะนั้นได้เป็นผู้  
ผู้บังคับบัญชาของเขา แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น  
20 เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นบุตรชายของคนแข็ง  
กล้าแห่งเมืองซับเซเอล เป็นคนประกอบมหากิจ ท่านได้ฆ่าคน  
ดุจสิงโตของโมอับเสียสองคน ท่านได้ลงไปฆ่าสิงโตที่ในบ่อ  
ในวันที่หิมะตกด้วย 21 ท่านได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่งเป็นชาย  
รูปร่างงาม คนอียิปต์นั้นถือหอกอยู่ แต่เบไนยาห์ถือไม้เท้า  
ลงไปหาเขาและแยงเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์คนนั้น  
และฆ่าเขาตายด้วยหอกของเขาเอง 22 เบไนยาห์บุตรชาย  
เยโฮยาดาได้กระทำการสิ่งเหล่านี้และได้ชื่อเสียงดังวีรบุรุษสาม  
คนนั้น 23 ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่ท่าน  
ไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น และดาวิดก็ทรงแต่งตั้งท่านให้  
เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ 24 อาสาเฮลน้องชาย  
ของโยอาบเป็นคนหนึ่งในสามสิบคนนั้น เอลฮานันบุตรชาย  
ของโดโดชาวเบธเลเฮม 25 ชัมมาห์ชาวเมืองฮาโรด เอลีคา  
ชาวเมืองฮาโรด 26 เฮเลศคนเปเลท อิธานบุตรชายอิกเชซชาว  
เมืองเทโคอา 27 อาบิเยเซอร์ชาวเมืองอานาโธท เมบูนนัยคน  
หุซซาห์ 28 ศัลโมนชาวอาโไฮมา 29 มาหะรัยชาวเนโทฟาห์ 29  
เฮเลบบุตรชายบาอานาห์ชาวเนโทฟาห์ อิทธิยบุตรชายริบัยชา  
วกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน 30 เบไนยาห์ชาวปิราโธน ฮิดดัย  
ชาวลัธารกาอิช 31 อาบิอัลโบนคนอารบาห์ อัสมาเวทชาว  
บาสุริม 32 เอลียาบาชาวซาอัลโบน โยนานานซึ่งเป็นคนหนึ่ง  
ในบรรดาบุตรชายของยาเซน 33 ชัมมาห์ชาวฮาราร์ อาหิยัม

บุตรชายของซาราร์คนฮาราร์<sup>34</sup> เอลีเฟเลทบุตรชายอาหัสบายบุตรชายของซาวมาอาคาคห์ เอลีอัมบุตรชายอาฮีโรเฟลซาวกีโลห์<sup>35</sup> เฮสโรซาวคารเมล ปารีย์ซาวอาราบ<sup>36</sup> อิกาลบุตรชายนารันซาวโศบาห์ บานีคนกาด<sup>37</sup> เศเลกคนอัมโมน นาหะรียซาวเบเอโรท คนถือเครื่องอาวุธของโยอาบบุตรชายนางเศรฺยาห์<sup>38</sup> อีราคนอิทไรด์ กาบเรคนอิทไรด์<sup>39</sup> อูรีอาห์ คนฮิตไทต์ รวมสามสิบเจ็ดคนด้วยกัน

## 24

### ความหยิ่งนำดาวิดไปสู่ความบาป (1 พศด 21:1-6)

1 พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้เกิดขึ้นต่ออิสราเอลอีก เพื่อทรงต่อสู้เขาทั้งหลายจึงทรงดลใจดาวิดตรัสว่า  $\square$ จงไปนับคนอิสราเอลและคนยูดาห์ $\square$  2 กษัตริย์จึงรับสั่งโยอาบ แม่ทัพซึ่งอยู่กับพระองค์ว่า  $\square$ จงไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลตั้งแต่มืองดานถึงเบเออร์เซบา และท่านจงนับจำนวนประชาชนเพื่อเราจะได้ทราบจำนวนรวมของประชาชน $\square$  3 แต่โยอาบกราบทูลกษัตริย์ว่า  $\square$ ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงให้มีประชาชนเพิ่มขึ้นอีกร้อยเท่าของที่มีอยู่ ขอกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็น แต่ไฉนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงพอพระทัยในเรื่องนี้ $\square$  4 แต่โยอาบและผู้บังคับบัญชากองทัพก็ต้องยอมจำนนต่อพระดำรัสของกษัตริย์ โยอาบกับบรรดาผู้บังคับบัญชาของกองทัพจึงออกไปจากพระพักตร์กษัตริย์ เพื่อจะนับประชาชนอิสราเอล 5 เขาทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปและตั้งค่ายในเมืองอาโรเออร์ ด้านขวาของเมืองที่ตั้งอยู่กลางแม่น้ำกาดไปทางยาเซอร์ 6 แล้วเขาทั้งหลายก็มายังกิเลอาดและมาถึงแผ่นดินตะทิมโหดฉิ และเขาทั้งหลายมาถึงเมืองดานยาอ์นอ้อมไปยังเมืองไซดอน 7 และมาถึงป้อมปราการเมืองไทระ



และทั่วทุกหัวเมืองของคนฮีไวต์และของคนคานาอัน และเขาออกไปยังภาคใต้ของยูดาห์ที่เมืองเบเออร์เชบา 8 เมื่อเขาไปทั่วแผ่นดินนั้นแล้ว เขาก็มายังกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสิ้นเก้าเดือนกับยี่สิบวัน 9 และโยอาบก็ถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่ษัตริย์ในอิสราเอลมีทหารแข็งกล้าแปดแสนคนผู้ซึ่งชั่งดาบ และคนยูดาห์มีห้าแสนคน

### ดาวิดทรงเลือกพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ (1 พศด 21:7-17)

10 เมื่อได้นับจำนวนคนเสร็จแล้ว พระทัยของดาวิดก็โทมน์ส และดาวิดกราบทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า ข้าพระองค์ได้กระทำความบาปใหญ่ยิ่งในสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้กระทำนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์กระทำการอย่างโง่เขลามาก 11 และเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นในตอนเช้า พระวณะของพระเยโฮวาห์ก็มายังกาดผู้พยากรณ์ผู้ทำนายของดาวิดว่า 12 จึงไปบอกดาวิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ข้าเราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือกเอาประการหนึ่งเพื่อเราจะได้กระทำให้แก่เจ้า 13 กาดจึงเข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า ข้าจะให้เกิดกันดารอาหารในแผ่นดินของพระองค์สิ้นเจ็ดปีหรือ หรือพระองค์จะยอมหนีศัตรูสิ้นเวลาสามเดือนด้วยเขาไล่ติดตาม หรือจะให้โรคระบาดเกิดขึ้นในแผ่นดินของพระองค์สิ้นสามวัน บัดนี้ขอพระองค์ทรงตรึกตรอง และตัดสินใจในพระทัยว่า จะให้คำตอบประการใด เพื่อข้าพระองค์จะนำกลับไปกราบทูลพระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพระองค์มา 14 ดาวิดจึงตรัสกับกาดว่า ข้าเรามีความกระวนกระวายมาก ขอให้เราทั้งหลายตกเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ เพราะพระกรุณา

คุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก แต่ขออย่าให้เราตกเข้าไปในมือของมนุษย์เลย □ 15 ดังนั้น พระเยโฮวาห์จึงทรงให้โรคระบาดเกิดขึ้นในอิสราเอลตั้งแต่เวลาเช้าจนสิ้นเวลากำหนด และประชาชนที่ตายตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เชบามีเจ็ดหมื่นคน 16 และเมื่อทูตสวรรค์ยื่นมือออกเหนือกรุงเยรูซาเล็ม จะทำลายเมืองนั้น พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น ตรัสสั่งทูตสวรรค์ผู้กำลังทำลายประชาชนว่า □พอแล้ว ยับยังมีของเจ้าได้ □ ส่วนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็อยู่ที่ลานนวดข้าวของอาราานาห์คนเยบุส 17 เมื่อดาวิดทอดพระเนตร ทูตสวรรค์ผู้กำลังสังหารประชาชนนั้น พระองค์กราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า □ดูเถิด ข้าพระองค์ได้กระทำความปราชัยแล้ว แต่บรรดาแกะเหล่านี้ เขาได้กระทำอะไร ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์และวงศานุวงศานบิดาของข้าพระองค์เถิด □

### ดาวิดทรงซื้อลานนวดข้าว (1 พศต 21:18-30)

18 ในวันนั้น กาดก็เข้ามาเฝ้าดาวิด กราบทูลพระองค์ว่า □ขอเสด็จขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์บนลานนวดข้าวของอาราานาห์คนเยบุส □ 19 ดาวิดก็เสด็จขึ้นไปตามคำของกาดตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา 20 เมื่ออาราานาห์มองลงมา เห็นกษัตริย์และข้าราชการขึ้นมาหาตน อาราานาห์ก็ออกไปถวายบังคมกษัตริย์ชบหน้าลงถึงดิน 21 และอาราานาห์กราบทูลว่า □โฉนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ จึงเสด็จมาหาผู้รับใช้ของพระองค์ □ ดาวิดตรัสว่า □มาซื้อลานนวดข้าวจากท่าน เพื่อจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อโรคภัยจะได้ระงับเสียจากประชาชน □ 22 อาราานาห์จึงกราบทูลดาวิดว่า □ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ จงรับสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบขึ้นถวาย ดูเถิด ที่

นี่มีวัวสำหรับทำเครื่องเผาบูชา และเลื่อนนวดข้าวกับแอกสำหรับวัว เป็นฟิน<sup>๒</sup> 23 ของทั้งสิ้นนี้อาราวนาห์ดูจกษัตริย์ขอถวายแต่กษัตริย์ และอาราวนาห์กราบทูลกษัตริย์ว่า <sup>๒</sup>ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จงโปรดปรานพระองค์<sup>๒</sup> 24 แต่กษัตริย์ตรัสกับอาราวนาห์ว่า <sup>๒</sup>หามิได้ แต่เราจะขอเสียเงินซื้อจากท่าน เราจะถวายเครื่องเผาบูชาแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราโดยที่เราไม่เสียค่าอะไรเลยนั้นไม่ได้<sup>๒</sup> ดาวิดจึงทรงซื้อลานนวดข้าวกับวัวเป็นเงินห้าสิบเซเชล 25 ดาวิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น และถวายเครื่องเผาบูชากับเครื่องสันติบูชา พระเยโฮวาห์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น และโรคร้ายก็ระงับเสียจากอิสราเอล

**พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV**  
**The Holy Bible in Thai, translated from the English**  
**King James Version**

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures. Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

---

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a